

พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทย

นางสาวสรินยา ชมภูบุตร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

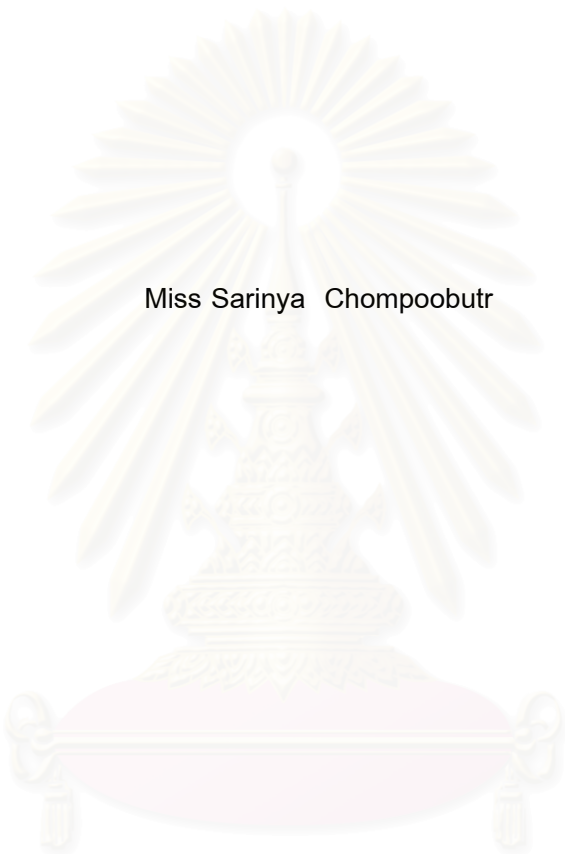
สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2550

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

LINGUISTIC DEVELOPMENT OF NARRATING SIMULTANEOUS EVENTS IN THAI

Miss Sarinya Chompoobutr

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2007

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทย

โดย

นางสาวสรินยา ชมภูบุตร

สาขาวิชา

ภาษาศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ ดร. สุดา รังกุพันธุ์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

รศ.ดร. นฤภัทรา

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์

(ศาสตราจารย์ ดร. นฤภัทรา เหลืองทองคำ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ดร. สุดาพร

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน)

ดร. สุดา รังกุพันธุ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษา

(อาจารย์ ดร. สุดา รังกุพันธุ์)

ดร. วีราภรณ์

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. วีราภรณ์ รัตธรรมกุล)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรินยา ชมภูบุตร : พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันใน
ภาษาไทย. (LINGUISTIC DEVELOPMENT OF NARRATING SIMULTANEOUS
EVENTS IN THAI) อ.ที่ปรึกษา : อ.ดร.สุดา รังกุพันธ์, 104 หน้า.

งานวิจัยนี้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทยในสองประเด็นหลัก
ได้แก่ (1) รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และ (2) รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลการ
เล่าเรื่องกบ (Thai Frog Story) จากฐานข้อมูล The CHILDES ซึ่งเก็บข้อมูลการเล่าเรื่องจากภพวาดชุด กบ เจ้า
อยู่ไหน (Frog, where are you?) ในงานวิจัยนี้ใช้ข้อมูลเรื่องเล่า 50 เรื่อง จากผู้เล่าเรื่องเล่า 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ 4 ปี
6 ปี 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน

จากการวิเคราะห์รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ผลการศึกษาพบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน
ในทุกกลุ่มอายุ โดยกลุ่มผู้ใหญ่เล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจำนวนมากที่สุด การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันสามารถ
แบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ คือ แบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์ การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ หมายถึง
การเล่าเหตุการณ์ที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่
สมบูรณ์ หมายถึง การเล่าเหตุการณ์ที่มีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังอย่างใดอย่างหนึ่ง การเล่า
เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์มีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มผู้ใหญ่ จำนวน 35 เหตุการณ์ และมีจำนวนน้อยที่สุด
ในกลุ่มอายุ 6 ปี จำนวน 9 เหตุการณ์ ส่วนการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์มีจำนวนมากที่สุดใน
กลุ่มอายุ 6 ปี จำนวน 3 เหตุการณ์ และไม่พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ในกลุ่มอายุ 11 ปี

ในด้านการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบคำบ่งชี้ 4 ประเภท คือ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำเชื่อม
แสดงเวลา คำบอกการณัลักษณะ และคำวิเศษณ์ การบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 4 ปี และ
6 ปี มี 2 รูปแบบ ได้แก่ คำบอกการณัลักษณะ และคำวิเศษณ์ ส่วนกลุ่มอายุ 9 ปี 11 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่ มี 4
รูปแบบ ได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำเชื่อมแสดงเวลา คำบอกการณัลักษณะ และคำวิเศษณ์ โดยพบว่ารูป
บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีจำนวนเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ จำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีจำนวนน้อย
ที่สุดในกลุ่มอายุ 4 ปี จำนวน 3 รูป และมีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มผู้ใหญ่ จำนวน 16 รูป

ผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานที่คาดไว้ กล่าวคือ เด็กเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ใน
ปริมาณที่น้อยกว่าผู้ใหญ่และมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ และเด็กใช้รูปแบบทางไวยากรณ์ที่บ่งชี้เหตุการณ์
เกิดพร้อมกันหลากหลายน้อยกว่าผู้ใหญ่และมีพัฒนาการเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ อย่างไรก็ตาม ทัศนคติของกลุ่มอายุ 6
ปี มีพัฒนาการในด้านการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันลดลง แต่มีพัฒนาการในการใช้คำบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อม
กันดีขึ้น ตามที่คาดไว้ในสมมติฐาน

ภาควิชา.....ภาษาศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต..... สรินยา ชมภูบุตร.....
สาขาวิชา.....ภาษาศาสตร์..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....สุดา รังกุพันธ์.....
ปีการศึกษา.....2550.....

4780212622 : MAJOR LINGUISTICS

KEY WORD: LINGUISTIC DEVELOPMENT / SIMULTANEOUS EVENTS / THAI

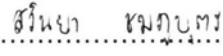
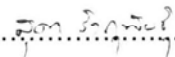
SARINYA CHOMPOOBUTR : LINGUISTIC DEVELOPMENT OF NARRATING
SIMULTANEOUS EVENTS IN THAI. THESIS ADVISOR : SUDA RANGKUPAN,
Ph.D.,104 pp.

This research aims at investigating the linguistic development of narrating simultaneous events in Thai in 2 main aspects, namely (1) types of simultaneous events and (2) markers of simultaneous events. The data are the narratives from 'Thai Frog story' corpus in the CHILDES database which contain narratives based the picture book *Frog, where are you?*. The data used in the study consist of 50 narratives from 5 age groups: 4, 6, 9, 11 years and adults, with 10 narratives per group.

It is found that simultaneous events are narrated in all age groups. The number of simultaneous events told by adults is the highest among all groups while that of the 6 year olds is the lowest. Narrating simultaneous events is categorized into two types--complete and incomplete. The complete type consists of a foreground event and a background event. The incomplete type is composed of either a foreground event or a background event. Both types are found in all age groups except for the 11 year olds which do not use the incomplete type. The complete type is found highest in adults, i.e. 36 events, the lowest in the 6 year olds, i.e. 9 events. The incomplete type is found highest in the 6 year olds, i.e. 3 events.

There are 4 types of linguistic devices for marking simultaneous events: subordinators of overlapping time, subordinators of time, aspect markers and adverbials. The 4 and 6 year olds use 2 types of linguistic devices for marking simultaneous events, that is, aspect markers and adverbials. The 9, 11 year olds and adult use 4 types of linguistic devices for marking simultaneous events, namely subordinators of overlapping time, subordinators of time, aspect markers and adverbials. The number of markers of the simultaneous events is the lowest in the 4 year olds i.e. 3 markers. The number of markers of the simultaneous events is highest in the adult group, i.e. 16 markers. The development of complete narrating simultaneous events increases with age. But it decreases in the 6 years old group. The development of the markers of simultaneous events increases with age.

The results confirm the hypothesis that the development of narrating simultaneous events would increase with age. Children's markers of simultaneous events are less in terms of types and markers of simultaneous events. Even though the 6 years old group has shown higher development of narrating simultaneous events, they seem to have lower development of narrating events as simultaneous ones.

Department.....Linguistics..... Student's signature..... .....
Field of study.....Linguistics..... Advisor's signature..... .....
Academic year.....2007.....

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของอาจารย์ ดร. สุดา รังกุพันธุ์ ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้ช่วยให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนช่วยเหลือตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องด้วยความอดทนและความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง รวมทั้งท่านยังได้ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่างๆ โดยเฉพาะด้านการเรียนเท่านั้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณะียนาวิน ที่ท่านได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนช่วยเหลือและปรับปรุงวิทยานิพนธ์ อีกทั้งท่านยังได้ยื่นโอกาสในการทำงานวิจัยภาษา

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร. ชีราภรณ์ รติธรรมกุล ที่ได้ให้คำแนะนำ ตลอดจนช่วยเหลือและปรับปรุงวิทยานิพนธ์

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร. เฮเธอร์ วินสเกล ที่ท่านได้ให้แรงบันดาลใจหัวข้อและความช่วยเหลือต่างๆ ในตอนที่ผู้วิจัยเริ่มเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ และให้โอกาสผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการทำงานวิจัยต่างๆ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณฉลอง แสงสิริวิจารณ์ ที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในการรวบรวมข้อมูลในการวิเคราะห์

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดา ญาติมิตร และเพื่อนๆ ที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจในการเขียนวิทยานิพนธ์ตลอดมา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 วิธีดำเนินการวิจัย.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
1.7 รูปแบบการนำเสนอข้อมูล.....	9
2 ทบทวนวรรณกรรม.....	11
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่า.....	11
2.1.1 แนวคิดและงานวิจัยของลาบอฟและวอลเลทส์กี.....	11
2.1.2 แนวคิดและงานวิจัยของไกรมส์.....	14
2.2 งานวิจัยที่ผ่านมา.....	17
2.2.1 พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	17
2.2.2 พัฒนาการทางภาษาในด้านอื่นๆ ในภาษาไทย.....	19
3 รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	22
3.1 วิธีการวิเคราะห์.....	22
3.2 ผลการวิเคราะห์.....	25
3.2.1 เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์.....	28
3.2.1.1 กลุ่มผู้ใหญ่.....	28
3.2.1.2 กลุ่มอายุ 11 ปี.....	30
3.2.1.3 กลุ่มอายุ 9 ปี.....	32
3.2.1.4 กลุ่มอายุ 6 ปี.....	34
3.2.1.5 กลุ่มอายุ 4 ปี.....	35

บทที่	หน้า
3.2.2 เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์.....	37
3.2.2.1 กลุ่มผู้ใหญ่.....	37
3.2.2.2 กลุ่มอายุ 11 ปี.....	37
3.2.2.3 กลุ่มอายุ 9 ปี.....	39
3.2.2.4 กลุ่มอายุ 6 ปี.....	39
3.2.2.5 กลุ่มอายุ 4 ปี.....	40
3.3 พัฒนาการในส่วนของรูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	41
3.3.1 การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	41
3.3.2 เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์.....	43
3.4 บทสรุป.....	44
4 รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	45
4.1 วิธีการวิเคราะห์.....	45
4.2 ผลการวิเคราะห์.....	47
4.2.1 รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ.....	50
4.2.1.1 กลุ่มผู้ใหญ่.....	50
4.2.1.2 กลุ่มอายุ 11 ปี.....	53
4.2.1.3 กลุ่มอายุ 9 ปี.....	55
4.2.1.4 กลุ่มอายุ 6 ปี.....	57
4.2.1.5 กลุ่มอายุ 4 ปี.....	58
4.2.2 การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	59
4.2.2.1 รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ปรากฏเพียงลำพัง.....	59
4.2.2.2 การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 รูป.....	59
4.2.2.3 การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 3 รูป.....	60
4.3 เปรียบเทียบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ.....	61
4.3.1 รูปบ่งชี้ที่พบเหมือนกัน.....	63
4.3.2 รูปบ่งชี้ที่พบต่างกัน.....	66
4.4 พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	68
4.4.1 ประเภทของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	69
4.4.2 จำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	71
4.5 บทสรุป.....	75
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	77
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	77
5.1.1 รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	77

บทที่	หน้า
5.1.2 รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	78
5.1.3 พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....	79
5.2 อภิปรายผล.....	81
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	82
รายการอ้างอิง.....	83
บรรณานุกรม.....	86
ภาคผนวก.....	88
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	104

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญญัตินี้

ตาราง	หน้า
ตารางที่ 1.1	แสดงระบบการลำดับภาพซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระบบ.....5
ตารางที่ 2.1	แสดงการเปรียบเทียบขององค์ประกอบของเรื่องเล่าตามแนวคิดของลาบอฟและ วอลเลซสกี (Labov and Waletzky, 1967) และแนวคิดของไกรมส์ (Grimes, 1975).....16
ตารางที่ 3.1	แสดงจำนวนเหตุการณ์ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ.....23
ตารางที่ 3.2	แสดงจำนวนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ.....24
ตารางที่ 3.3	แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์ที่ปรากฏในเรื่องเล่าของผู้เล่าเรื่อง แต่ละกลุ่มอายุ.....26
ตารางที่ 3.4	แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประ เภทอื่นๆ.....27
ตารางที่ 3.5	จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์.....41
ตารางที่ 3.6	แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องแต่ละ กลุ่มอายุ.....42
ตารางที่ 4.1	แสดงประเภทและจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....50
ตารางที่ 4.2	แสดงรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันและปริมาณการใช้รูปบ่งชี้แต่ละรูปของผู้เล่า เรื่องแต่ละกลุ่มอายุ.....64
ตารางที่ 4.3	แสดงประเภทและจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในแต่ละประเภท....71
ตารางที่ 4.4	แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าทั้ง 5 กลุ่มอายุ.....73
ตารางที่ 4.5	แสดงจำนวนการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในแต่ละประเภท.....74

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
ภาพที่ 3.1	แสดงอัตราร้อยละของเหตุการณ์ในผู้เล่าแต่ละกลุ่มอายุ.....27
ภาพที่ 3.2	แสดงอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ.....28
ภาพที่ 3.3	รูปภาพที่ 11 จากภาพวาดชุด <i>กบ เจ้าอยู่ไหน</i> (Mayer, 1969).....32
ภาพที่ 3.4:	รูปภาพที่ 16 จากภาพวาดชุด <i>กบ เจ้าอยู่ไหน</i> (Mayer, 1969).....33
ภาพที่ 3.5:	รูปภาพที่ 17 จากภาพวาดชุด <i>กบ เจ้าอยู่ไหน</i> (Mayer, 1969).....34
ภาพที่ 3.6:	รูปภาพที่ 12 จากภาพวาดชุด <i>กบ เจ้าอยู่ไหน</i> (Mayer, 1969).....35
ภาพที่ 3.7:	รูปภาพที่ 12 จากภาพวาดชุด <i>กบ เจ้าอยู่ไหน</i> (Mayer, 1969).....37
ภาพที่ 3.8	แสดงพัฒนาการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....43
ภาพที่ 3.9	แสดงจำนวนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์.....44
ภาพที่ 4.1	แสดงพัฒนาการในแง่ของประเภทของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน.....71
ภาพที่ 4.2	แสดงอัตราร้อยละของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่ม อายุ.....73
ภาพที่ 4.3	แสดงจำนวนรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าแต่ละกลุ่มอายุ.....75
ภาพที่ 4.4	แสดงจำนวนการใช้รูปบ่งชี้ทั้งหมดของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ.....76

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

การเล่า เป็นวิธีการหรือเครื่องมือชนิดหนึ่งในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ที่อยู่ในมนุษย์ออกมา เรื่องเล่าไม่ได้มีเพียงความรู้หรือประสบการณ์ที่ผู้เล่าประสบเท่านั้น แต่ยังประกอบไปด้วยอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก ทศนคติ และความเชื่อของผู้เล่าแทรกลงไปด้วย ในการเล่าเรื่องนั้น ผู้เล่าจะนำเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลามาประกอบเข้าด้วยกันและถ่ายทอดออกมา โดยมีการเรียงลำดับเวลาอย่างต่อเนื่อง ผู้เล่ามักจะเริ่มต้นด้วยการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเป็นอันดับแรก แล้วจึงค่อยๆ เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทีหลัง แต่ก็มีหลายครั้งที่การเล่าเรื่องไม่เป็นไปตามลำดับเวลาต่อเนื่อง ผู้เล่าอาจจะเล่าให้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดตามลำดับกลายเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกัน หรือเล่าเหตุการณ์สลับตำแหน่งเวลาตามจริงที่เกิดขึ้นของเหตุการณ์นั้น โดยลำดับเหตุการณ์ตามความสำคัญในความคิดของผู้เล่า ซึ่งการเล่าในลักษณะเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นความซับซ้อนในมิติของเวลา

เวลาเป็นระบบอ้างอิงที่เราใช้เรียงลำดับก่อนหลังของการเกิดเหตุการณ์ ในโลกแห่งความจริงมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาหนึ่ง อาจเกิดก่อนหรือหลังเหตุการณ์ที่เกิดในอีกเวลาหนึ่ง และในช่วงเวลาหนึ่งอาจจะมีเหตุการณ์หลายๆ เหตุการณ์เกิดขึ้นได้ ตัวอย่างเช่น ในขณะที่เรากำลังนั่งประชุมอยู่ที่หนึ่ง ในเวลาเดียวกันในอีกห้องหนึ่งหรืออีกมุมใดมุมหนึ่งของโลกก็อาจจะมีบุคคลอื่นกำลังประชุมกันอยู่ ดังนั้นความหมายของเวลาจึงไม่ได้มีเพียงเวลาในมิติที่เป็นการเรียงลำดับก่อนหลังของเหตุการณ์เท่านั้น แต่ยังมีมิติของเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกันอีกด้วย เหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกันมีความซับซ้อนทางเวลามากกว่าเหตุการณ์ที่เกิดเป็นลำดับต่อเนื่อง กล่าวคือ เหตุการณ์ที่เกิดเป็นลำดับขึ้นอยู่กับการสิ้นสุดของเหตุการณ์ก่อนหน้า เมื่อเหตุการณ์แรกสิ้นสุดลง เหตุการณ์ต่อไปจึงเกิดขึ้น แต่เหตุการณ์ที่เกิดพร้อมกันนั้น ไม่เพียงแต่เหตุการณ์เหล่านั้นจะเกิดในเวลาเดียวกันเท่านั้น แต่การเกิดพร้อมกันของเหตุการณ์ ยังมีลักษณะที่เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นและสิ้นสุดลงพร้อมกันหรือมีเวลาซ้อนกันเพียงบางส่วน โดยมีลักษณะของเวลาที่ซ้อนกันในแบบต่างๆ เช่น เวลาเริ่มต้นซ้อนกัน แต่ไม่ได้จบลงพร้อมกัน เริ่มต้นไม่พร้อมกันแต่สิ้นสุดลงพร้อมกัน เหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น จากนั้นอีกเหตุการณ์หนึ่งจึงเกิดขึ้น และสิ้นสุดลง โดยที่เหตุการณ์แรกที่เกิดขึ้นก่อนยังคงดำเนินอยู่ เป็นต้น ด้วยเหตุผลเหล่านี้ การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน (simultaneous events) จึงมีความซับซ้อนที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่ามีการศึกษา การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในงานของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) เป็น การศึกษาการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบข้ามภาษา 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาสเปน ภาษาฮิบรู ภาษาเยอรมัน และภาษาตุรกี โดยศึกษาจากข้อมูลการเล่าเรื่องจากภาพวาดชุด กบ เจ้า อยู่ไหน (Frog, where are you?) ของเมเยอร์ (Mayer, 1969)) จำนวน 24 ภาพ และเก็บรวบรวม ข้อมูลการเล่าเรื่องจากผู้เล่าเรื่องที่มีอายุต่างกัน งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษาการเล่า เหตุการณ์เกิดพร้อมกันใน 5 ภาษา เพื่อหาลักษณะการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่เป็นลักษณะที่ พบร่วมกันในทุกภาษา จากการศึกษาพบว่าการเล่าเหตุการณ์ที่เป็นลำดับต่อเนื่องพบมากในเด็กเล็ก และพบในทุกภาษา ส่วนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันเริ่มพบมากขึ้นในเด็กโต คือเด็กอายุ 6 ปีขึ้นไป แม้ จะพบในเด็กเล็กด้วย แต่ก็มีจำนวนน้อยกว่าเมื่อเทียบกับเด็กโต และพบลักษณะเช่นนี้ในทุกภาษา เช่นกัน ประโยคที่แสดงเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีความซับซ้อนเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ รูปบ่งชี้ เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีความหลากหลายมากขึ้นตามอายุของผู้เล่าเรื่อง

งานวิจัยด้านการศึกษาพัฒนาการการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทยพบเพียงงาน ของวินสเกล (Winskel, 2007) งานนี้ศึกษาการแสดงเวลาในเรื่องเล่าของเด็กไทยจากฐานข้อมูลเรื่อง เล่ากบภาษาไทยซึ่งอยู่ในฐานข้อมูล The CHILDES (MacWhinney, 2000) โดยศึกษาจากข้อมูล การเล่าเรื่องของผู้เล่า 4 กลุ่มอายุ คือกลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน โดย เป็นการเล่าเรื่องจากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน (Frog, where are you?) ของเมเยอร์ (Mayer, 1969) เฉพาะภาพที่ 2 และ 12 งานนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์ ลำดับต่อเนื่อง (sequential event) และเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทยของกลุ่มเด็กกับกลุ่ม ผู้ใหญ่ รวมทั้งศึกษาหน้าที่และลักษณะการปรากฏของรูปบ่งชี้เหล่านั้นว่ามีหน้าที่เปลี่ยนไปตามกลุ่ม อายุของผู้เล่าเรื่องหรือไม่ ในส่วนของการศึกษารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่ารูปบ่งชี้ เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในเด็กมีน้อยกว่าในผู้ใหญ่และมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ นอกจากนี้ ยังพบว่ารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในเด็กมีหน้าที่กว้างกว่าในผู้ใหญ่ เช่น คำว่า และ ซึ่งเป็น คำบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่าในกลุ่มเด็กเล็กซึ่งได้แก่ กลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี ถูกใช้เป็น คำบ่งชี้เหตุการณ์ลำดับต่อเนื่องด้วย การบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มเด็กเล็กมีความซับซ้อน น้อยกว่าในกลุ่มเด็กโตซึ่งได้แก่กลุ่มอายุ 9 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่ เช่น กลุ่มเด็กเล็กใช้คำบอกการณ ์ลักษณะและคำวิเศษณ์ในอนุพากย์สามัญ (simple clause) แต่ในกลุ่มอายุ 9 ปี และผู้ใหญ่ ใช้คำบอก การณ ์ลักษณะและคำวิเศษณ์ในอนุพากย์ซ้อน (complex clause) และใช้ร่วมกับรูปบ่งชี้อื่น ๆ กล่าว โดยสรุป เด็กเล็กบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันโดยใช้คำบอกการณ ์ลักษณะเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ เด็กโตและผู้ใหญ่ใช้คำเชื่อมบอกการณ ์ซ้อนเวลาเป็นจำนวนมากและใช้คำบอกการณ ์ลักษณะเพียง เล็กน้อย

จะเห็นได้ว่าการศึกษาเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทยมีเพียงงานของวินสเกลเท่านั้น และเป็นการศึกษาเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน เฉพาะ 2 ภาพ ได้แก่ ภาพที่ 2 และ 12 รวมทั้งศึกษาจากผู้เล่าเรื่อง 4 กลุ่มอายุ ได้แก่ ผู้เล่ากลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี และผู้ใหญ่ แต่ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน โดยใช้ข้อมูลการเล่าเรื่องจาก ภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน ทั้ง 24 ภาพ ของผู้เล่าเรื่อง 5 กลุ่มอายุ เพื่อให้มีความหลากหลายของกลุ่มผู้เล่าเรื่องเพิ่มมากขึ้น และนำมาศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการได้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งกลุ่มอายุ นอกจากนี้ ข้อมูลเรื่องเล่าทั้งเรื่องจะทำให้จำนวนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่จะนำมาวิเคราะห์จะมีปริมาณเพิ่มขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 วิเคราะห์การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในเรื่องเล่าไทยของเด็กอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี 11 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่

1.2.2 วิเคราะห์รูปแบบทางไวยากรณ์ที่บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในประโยคภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 กลุ่ม

1.2.3 เปรียบเทียบรูปแบบการเล่าเหตุการณ์และรูปแบบทางไวยากรณ์ที่บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 กลุ่ม เพื่อสร้างข้อสรุปเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบ่งออกเป็น 2 แบบ ได้แก่ (1) แบบสมบูรณ คือ การเล่าเหตุการณ์ที่มีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้า (foreground) และเหตุการณ์พื้นหลัง (background) และ (2) แบบไม่สมบูรณ คือ การเล่าเหตุการณ์ที่มีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังอย่างเดียว

1.3.2 การบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในประโยคภาษาไทยมีรูปแบบ คือ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา (subordinator of overlapping time) เช่น ในขณะที่ คำบอกการณลักษณะ (aspect marker) เช่น กำลัง และคำวิเศษณ์ (adverb) เช่น ด้วย

1.3.3 พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน มีดังนี้

1.3.3.1 เด็กเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณในปริมาณที่น้อยกว่าผู้ใหญ่ และมีพัฒนาการมากขึ้นตามกลุ่มอายุ

1.3.3.2 เด็กใช้รูปแบบทางไวยากรณ์ที่บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันหลากหลายน้อยกว่าผู้ใหญ่และมีพัฒนาการมากขึ้นตามกลุ่มอายุ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ศึกษาการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากข้อมูลการเล่าเรื่องจากคลังข้อมูล *เรื่องกบ* ที่เป็นภาษาไทยเท่านั้น

1.4.2 การศึกษารูปทรงเหตุการณเกิดพร้อมกัน เน้นการศึกษาด้านอรรถศาสตร์มากกว่า ด้านทางวากยสัมพันธ์

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1.5.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลเรื่องเล่ากบภาษาไทย (Thai Frog Story) ของผู้เล่า 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน รวมจำนวนเรื่องเล่าทั้งสิ้น 50 เรื่อง ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลปฐมภูมินี้ในการศึกษาลักษณะทางภาษาและพัฒนาการทางการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน โดยการดาวน์โหลดข้อมูลการเล่าเรื่องทั้งหมดที่ถูกถอดความโดยผู้พูดภาษาไทยจากเว็บไซต์ <http://chilides.psy.cmu.edu/data/Frogs/Thai>

ข้อมูลเรื่องเล่ากบที่เป็นภาษาไทยจัดทำโดยศูนย์วิจัยการประมวลผลและวัจนะ (Centre for Research in Speech and Language Processing: CRSLP) คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ข้อมูลนี้ประกอบด้วยการเล่าเรื่องของผู้เล่า 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 50 คน ข้อมูลเรื่องเล่ากบภาษาไทย ถูกเก็บรวบรวมไว้ในคลังข้อมูลเรื่องกบ (Frog Story Corpora) ซึ่งข้อมูลนี้ได้จากการเล่าเรื่องจาก ภาพวาด *กบ เจ้าอยู่ไหน* (Frog, where are you?) ของเมเยอร์ (Mayer, 1969) จำนวน 24 ภาพ คลังข้อมูลเรื่องกบ (Frog story corpora) อยู่ภายในฐานข้อมูล The CHILDES (MacWhinney, 2000) เพื่อการศึกษาพัฒนาการทางภาษาและวัฒนธรรม

CHILDES ก่อตั้งขึ้นปี 1984 โดยไบรอัน แมคควินนี่ (Brian MacWhinney) เพื่อศึกษาภาษาเด็กในภาษานานาชาติ เนื่องจากภาษาเด็กมีทั้งลักษณะเฉพาะและมีลักษณะที่เป็นสากล (universals) ลักษณะเฉพาะของภาษาเด็กมีความหลากหลาย (variation) ข้อมูลเรื่องเล่ากบที่เป็นภาษาไทยนี้อยู่ในรูปแบบ CHAT (CHAT format) การถ่ายถอดข้อมูลซึ่งอยู่ในรูปแบบ CHAT มีการลำดับภาพวาดชุด *กบ เจ้าอยู่ไหน* จำนวน 24 ภาพ แบ่งออกเป็น 2 ระบบ ได้แก่ ระบบที่ 1 การลำดับภาพเริ่มนับจากภาพที่ 1-24 และระบบที่ 2 การลำดับภาพเริ่มที่ 1-15 โดยภาพจะถูกแบ่งออกเป็นชั้วขวา (a-b) ดังปรากฏในตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 แสดงระบบการลำดับภาพซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระบบ

ภาพที่	ระบบที่ 1	ระบบที่ 2
1	1	1
2	2	2a
3	3	2b
4	4	3a
5	5	3b
6	6	4a
7	7	4b
8	8	5
9	9	6a
10	10	6b
11	11	7
12	12	8
13	13	9a
14	14	9b
15	15	10a
16	16	10b
17	17	11
18	18	12a
19	19	12b
20	20	13a
21	21	13b
22	22	14a
23	23	14b
24	24	15

ข้อมูลชุดนี้ซลาเทพและพีรพัฒน์ ยางกลาง (Zlatev and Yangklang, 2003) เก็บรวบรวมจากข้อมูลการเล่าเรื่องที่เป็นภาษาไทยจากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน โดยใช้เค้าโครงเรื่อง กบของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) ซึ่งซลาเทพและพีรพัฒน์ให้ผู้เล่าเรื่องที่มีอายุต่างกัน 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 50 คน เล่าเรื่องจากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน ของเมเยอร์ จำนวน 24 ภาพ

ชลาเทพและพีรพัฒน์ ได้แบ่งข้อมูลการเล่าเรื่องของผู้เล่าเรื่องแต่ละคนในแต่ละกลุ่มอายุออกเป็นอนุพากย์ และใช้เกณฑ์ในการตัดสินขอบเขตของอนุพากย์ (clause boundary) ดังนี้ (1) ขอบเขตของอนุพากย์จะอยู่หน้าประธานใหม่ ไม่ว่าจะป็นประธานใหม่ที่ชัดเจนหรือไม่ชัดเจน (2) ขอบเขตของอนุพากย์จะอยู่หน้าส่วนเติมเต็ม ได้แก่ คำว่า *ที่* และ *นั่น* ซึ่งมีคำกริยานำหน้าและตามหลังคำเหล่านี้ (3) ขอบเขตของอนุพากย์จะอยู่หน้าคำสันธาน ได้แก่ คำว่า *และ* *แล้ว* *แล้วก็* *ก็* และ *แต่* ซึ่งมีคำกริยานำหน้าและตามหลังคำเหล่านี้ (4) ขอบเขตของอนุพากย์จะอยู่หลังคำว่า *ว่า* ซึ่งมีคำกริยานำหน้าและตามหลังคำเหล่านี้ และ (5) ขอบเขตของอนุพากย์จะอยู่ระหว่างชุดของคำกริยา (chain of verbs) ซึ่งสามารถค้นด้วยสันธานได้ เช่น คำว่า *แล้ว*

1.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเริ่มจากการเตรียมข้อมูลเพื่อให้ได้เรื่องเล่าที่เป็นเหตุการณ์เท่านั้น โดยจำแนกเรื่องเล่าออกเป็นเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ตามกรอบการวิเคราะห์เหตุการณ์ของไกรมส์ (Grimes, 1975) และจำแนกเหตุการณ์ออกเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันตามกรอบการวิเคราะห์เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) จากนั้นจึงวิเคราะห์เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 3 ขั้นตอน คือ การวิเคราะห์รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน การวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะทางภาษาของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุต่างๆ เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษารายละเอียดมีดังต่อไปนี้

1.5.2.1 การเตรียมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์

การเตรียมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนย่อย ได้แก่ ขั้นตอนการจำแนกเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ และขั้นตอนการจำแนกเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน มีรายละเอียดดังนี้

1.5.2.1.1 การจำแนกเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์

ผู้วิจัยจำแนกเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์โดยใช้นิยามของไกรมส์ (Grimes, 1975) ซึ่งกล่าวว่าความแตกต่างแรกในปริจเฉทเรื่องเล่าคือความแตกต่างระหว่างเหตุการณ์ (events) และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ (non-events) การเป็นเหตุการณ์นั้นขึ้นอยู่กับกาลตามลำดับเวลา กล่าวคือลำดับของเหตุการณ์ที่ถูกเล่านั้นเป็นลำดับที่ตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

The first distinction made in the analysis of discourse is between events and non-events. The events are based on the notion of temporal sequence, that is the sequence in which events are told matches the sequence in which the events actually happened
(Grimes, 1975:33)

ส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ คือข้อความอื่นๆ ที่ปรากฏในเรื่องเล่า อันได้แก่ การแนะนำผู้ร่วมเหตุการณ์ (participant orientation) ฉาก (setting) การเสริมการดำเนินเรื่อง (background)¹ ความเห็น (evaluation) ข้อความนอกเรื่อง (collateral) และการจบเรื่อง (performative information)

1.5.2.1.2 การจำแนกเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ผู้วิจัยจำแนกข้อมูลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันออกจากเหตุการณ์ โดยวิเคราะห์ตามนิยามของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 2004)

เบอร์แมนและสโลบิน กล่าวว่า เหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ที่เป็นกระบวนการ หรือสภาพจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันเมื่อเหตุการณ์ กระบวนการ หรือสภาพเหล่านั้นมีขอบเขตของเวลาร่วมกัน โดยที่ขอบเขตของเวลาไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นหรือสิ้นสุดลงพร้อมกัน

Two events, processes or state are simultaneous if they share a value on the time axis. Temporal boundaries need not coincide.

(Berman and Slobin, 1994: 397)

¹ คำว่า การเสริมการดำเนินเรื่อง หรือ background ตามความหมายของไกรมส์ (Grimes, 1975) หมายถึง การกระทำหรือความรู้สึกนึกคิดที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลันและไม่มีจุดเริ่มต้นและจุดจบที่แน่นอน และไม่ได้เกิดขึ้นต่อเนื่องกัน ซึ่งคำว่า background หรือ เหตุการณ์พื้นหลัง เป็นคำที่ฮอปเปอร์ (Hopper, 1979) ใช้เช่นกัน แต่หมายถึง เหตุการณ์ที่ทำหน้าขยายความเหตุการณ์หลักหรือเหตุการณ์พื้นหน้า (foreground) ตัวอย่างเช่น ข้อความ *สนใจกินข้าวเย็นทุกวัน* เป็นข้อความประเภทการเสริมการดำเนินเรื่อง เพราะเป็นการกล่าวถึงกิจวัตรประจำวัน ไม่ใช่เหตุการณ์ ส่วนข้อความ *ขณะที่เธอกำลังกินข้าวเย็น แมวได้วิ่งผ่านหน้าเธอไป* เหตุการณ์การกินข้าวเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง เพราะทำหน้าที่ขยายความเหตุการณ์การวิ่งของแมวว่าเกิดในช่วงเวลาใด

1.5.2.2 การวิเคราะห์รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในการศึกษารูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันนี้ ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจากการศึกษาเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) ซึ่งจำแนกส่วนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันออกเป็นส่วนที่เป็นเหตุการณ์พื้นหน้าและส่วนที่เป็นเหตุการณ์พื้นหลัง

Foregrounded utterances can be characterized as
(a) referring to an event (with the crucial property being temporal boundedness) and (b) standing in shift-in-time relation. Background material, in contrast, is not part of the advancing plotline; one main way in which it can be related to foregrounded utterances is by the temporal relation of simultaneity.

(Berman and Slobin, 1994: 399-400)

เบอร์แมนและสโลบินแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมี 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง และ 2) เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่มีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังอย่างใดอย่างหนึ่ง โดย เหตุการณ์พื้นหน้า หมายถึง เหตุการณ์หรือการกระทำที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องเล่าดำเนินไป และ เหตุการณ์พื้นหลัง หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับเหตุการณ์พื้นหน้า ถูกกล่าวถึงเพื่อใช้อ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์พื้นหน้า หรือเพื่อขยายความเหตุการณ์พื้นหน้าในเรื่องของเวลา สถานที่ และ บริบทแวดล้อมให้ชัดเจนขึ้น ตัวอย่างเช่น

(1) ขณะที่หนอยกำลังกินข้าวเย็น แมวได้วิ่งผ่านหน้าเธอไป

ตัวอย่างที่ (1) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือในตอนที่หนอยกินข้าว แมวได้วิ่งผ่านหน้าเธอ เหตุการณ์ที่แมววิ่งผ่านเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องเล่าดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ส่วนเหตุการณ์ที่หนอยกินข้าวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับเหตุการณ์ที่แมววิ่งผ่าน ทำหน้าที่ขยายความเหตุการณ์ที่แมววิ่งผ่านเธอว่าเกิดในช่วงเวลาใดจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง

1.5.2.3 การวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

นอกจากข้อมูลเรื่องเล่าที่เป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจะถูกนำไปวิเคราะห์รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแล้ว ยังถูกนำมาวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วย สิ่งที่ต้องการวิเคราะห์ในส่วนนี้คือ รูปภาษาใดเป็นตัวบ่งชี้การเกิดพร้อมกันของเหตุการณ์ในภาษาไทย วิธีการในการวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันคือ การแยกหน่วยที่มีความเป็นไปได้

ได้ออกจากประโยคนั้น ถ้าพบว่าเมื่อแยกออกไปแล้ว ความหมายของการเกิดพร้อมกันได้เสียไป วิเคราะห์ได้ว่าส่วนที่แยกออกไปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ดังเช่นในตัวอย่างที่ (2)

- (2) โทรศัพท์ดังขึ้นขณะที่เขากินข้าว
โทรศัพท์ดังขึ้น_____เขากินข้าว

ตัวอย่างที่ (2) ดีความได้ว่าเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน กล่าวคือเมื่อแยกคำว่า *ขณะที่* ออกไปทำให้ไม่สามารถสรุปได้ว่าเหตุการณ์ที่โทรศัพท์ดังและเหตุการณ์ที่เขากินข้าวเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน แต่ดีความได้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดเป็นลำดับ คือเหตุการณ์ที่โทรศัพท์ดังเกิดขึ้น เมื่อโทรศัพท์หยุดดังแล้ว เขาก็กินข้าว

1.5.2.4 การวิเคราะห์และเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษา

เมื่อได้รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและจำนวนของการเล่า เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแต่ละรูปแบบ รวมทั้งรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันและจำนวนของรูปบ่งชี้ เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาคิดเป็น เปอร์เซ็นต์เพื่อนำไปเปรียบเทียบกันในแต่ละกลุ่มอายุว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร และมีความเปลี่ยนแปลงอย่างไร

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.2 เป็นแนวทางในการศึกษาพัฒนาการทางภาษาและปริชานของเด็กไทยในเรื่องเวลา และการเล่าเรื่อง

1.6.3 เป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาเชิงเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาและปริชานกับ ภาษาอื่นๆ ต่อไป

1.7 รูปแบบการนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอข้อมูลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแต่ละเหตุการณ์ ประกอบด้วยสัญลักษณ์ ต่างๆ ดังนี้

20a	หมายถึง กลุ่มอายุของผู้เล่าเรื่อง เช่น กลุ่มผู้ใหญ่อายุ 20 ปี คนที่ a
a-j	หมายถึง ลำดับที่ของผู้เล่าเรื่อง 1-10
@G:10	หมายถึง ภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่หัว ลำดับที่ 10 จากทั้งหมด 24 ภาพ ²
%ort:	หมายถึง ข้อความการเล่าเรื่องที่เป็นภาษาไทย

² ข้อมูลการเล่าเรื่องที่นำเสนอในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยภาพลำดับภาพทั้ง 2 ระบบ ดังปรากฏในหัวข้อ 1.5.1

- คำ (คำ) หมายถึง คำที่ถูกตัดออก (คำที่ออกเสียงจริง) ซึ่งปรากฏในเรื่องเล่า เช่น กระโดด (กะโดด) หมายถึง คำที่ถูกตัดออกคือกระโดด แต่เสียงที่ผู้พูดออกเสียงคือกะโดด
- [11b-10;2] หมายถึง กลุ่มอายุของผู้เล่าเรื่อง ลำดับที่ของผู้เล่าเรื่อง และอายุของผู้เล่าเรื่อง จากตัวอย่างหมายความว่า ผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ b อายุ 10 ปี 2 เดือน

ตัวอย่างที่ (3) คือข้อมูลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์ต่างๆ รายละเอียดดังอธิบายด้านล่าง

- (3) 20b
 @G: 02a
 %ort: น้องแดงก็ขึ้นไปนอนบนเตียงของเขา (เค้า)
 %ort: ส่วนเจ้าตาลนั้นก็ประจำที่นะคะ อยู่ตรงปลายเท้าของน้องแดง

ตัวอย่างที่ (3) แสดงรูปแบบการนำเสนอข้อมูลเรื่องเล่าที่ปรากฏในงานนี้ กล่าวคือตัวอย่างที่ (3) แสดงการเล่าเรื่องของกลุ่มผู้ใหญ่ คนที่ b (คนที่ 2) ดูได้จากการใช้สัญลักษณ์ 02b และเป็นกรเล่าเรื่องจากภาพลำดับที่ 02a จากทั้งหมด 12 ภาพ ดูได้จากสัญลักษณ์ @G: 02a และข้อความหลังเครื่องหมาย %ort: คือข้อความที่เป็นการเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่าเป็นแนวคิดพื้นฐานในการศึกษาเรื่องเล่า จากนั้นจะได้นำเสนอเกี่ยวกับงานวิจัยที่ผ่านมาซึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการการเล่า เหตุการณ์เกิดพร้อมกันและพัฒนาการในด้านอื่นๆ ในภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยนี้ซึ่งต้องการศึกษาพัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่า (Narratives)

แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่าที่จะกล่าวถึง ได้แก่ แนวคิดของลาบอฟและวอลเลทสกี และแนวคิดของไกรมส์ ลาบอฟและวอลเลทสกีนั้นได้ศึกษาโครงสร้างของเรื่องเล่าและวิธีการทดสอบเรื่องเล่า ส่วนไกรมส์ได้แสดงความแตกต่างของเรื่องเล่าว่าประกอบด้วยส่วนที่เป็นเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ ทั้งสองแนวคิดนี้จะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเล่าได้ชัดเจนยิ่งขึ้น รายละเอียดของแนวคิดมีดังต่อไปนี้

2.1.1 แนวคิดและงานวิจัยของลาบอฟและวอลเลทสกี

ลาบอฟและวอลเลทสกี (Labov and Waletzky, 1967) กล่าวว่า เรื่องเล่าต้องประกอบด้วยอนุภาคอย่างน้อย 2 อนุภาคที่มีการเรียงลำดับเวลาของเหตุการณ์ตามลำดับก่อนหลังตามจริง ไม่สามารถสลับตำแหน่งระหว่างอนุภาคได้ หากจะมีการสลับตำแหน่งระหว่างอนุภาคความหมายของเหตุการณ์จะต้องไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ดังปรากฏในตัวอย่างที่ (1)

- (1)
- a. Well, this person had a little too much to drink
 - b. and he attacked me
 - c. and the friend came in
 - d. and she stopped it

(Labov and Waletzky, 1967: 12)

ตัวอย่างที่ (1) แสดงการเล่าตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง กล่าวคือมีค.หนึ่งซึ่งเมามากได้เข้ามาทำร้ายฉันจากนั้นเพื่อนของฉันก็ได้เข้ามาห้ามให้เขาหยุดทำร้ายฉัน ลาบอฟและวอลเลทสกีได้แสดงให้เห็นว่าเมื่อเราสลับตำแหน่งของอนุภาคข้างต้น เช่น c กับ b (the friend came in and he attacked me) ภาพของเหตุการณ์รวมถึงการตีความหมายที่ผู้ฟังได้รับก็จะเปลี่ยนไปจากความหมายเดิม “เขาซึ่งหมายถึงคนเมามากเข้ามาทำร้ายฉัน และเพื่อนฉันได้เข้ามา” เป็น “เพื่อนเข้ามาและเขามาทำร้ายฉัน” เขาในส่วนนี้อ้างอิงถึงเพื่อน ดังนั้นคนที่เข้ามาทำร้ายฉันก็คือเพื่อนของฉัน ความหมายของเหตุการณ์จึงไม่ตรงกับความหมายเดิม ถึงแม้ว่าอนุภาคทั้ง 4 อนุภาคข้างต้น

สามารถนำมาเรียงใหม่ได้โดยไม่ผิดไวยากรณ์ และเป็นที่ยอมรับได้ของผู้ใช้ภาษาก็ตาม นอกจากนี้ การเล่าที่เป็นการตั้งเอาประสบการณ์ในอดีตออกมาทีละส่วน ไม่ถือว่าเป็นลักษณะของเรื่องเล่า ดังปรากฏในตัวอย่างที่ (2)

- (2)
- d. A friend of mine stopped the attack.
 - c. She had just come in.
 - b. This person was attacking me.
 - a. He had had a little too much to drink.

(Labov and Waletzky, 1967: 13)

ตัวอย่างที่ (1) และ (2) แสดงให้เห็นความแตกต่างของเรื่องเล่าที่มีการเรียงลำดับอย่างต่อเนื่องของ เหตุการณ์ เรื่องเล่าในตัวอย่างที่ (2) มีความต่อเนื่องตามลำดับเวลาแต่ไม่ได้เป็นลำดับเวลาของ เหตุการณ์จริง ดังนั้นลาบอฟ จึงถือเอาการเรียงลำดับเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องเล่าเป็นสำคัญ

ลาบอฟ และวอลเลทสกี (Labov and Waletzky, 1967) ได้ศึกษาการเล่าเรื่องจำนวน 600 เรื่องที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาด้วยคำถามที่ว่า “คุณเคยอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่อันตรายถึง ชีวิตหรือไม่ จากผลการศึกษาพบว่า โครงสร้างของเรื่องเล่าประกอบด้วย 6 องค์ประกอบตามลำดับ ดังนี้

1) การเกริ่นนำ (abstract) เป็นการบอกจุดที่การเล่าเรื่องเริ่มต้น หรือบอกสิ่งผู้เล่าต้องการ เล่า อาจมีการดึงดูดความสนใจของผู้ฟังโดยการแนะนำว่าเรื่องที่จะเล่านั้นเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่ ติดตามฟัง ส่วนของการเกริ่นนำ เป็นส่วนที่อยู่นอกเหนือจากเนื้อเรื่อง ดังปรากฏในตัวอย่างที่ (3)

(3) **This was just a few days after my father had died, and we were sitting shiver.**

And the reason the fight started...

(Labov and Waletzky, 1967: 6)

ตัวอย่างที่ (3) ข้อความที่เป็นตัวเข้มเป็นการเกริ่นนำ กล่าวคือผู้เล่าบอกจุดที่การเล่าได้เริ่มขึ้น ด้วยการกล่าวถึงเวลาหลังจากที่พ่อของเขาได้เสียชีวิต และสิ่งที่ผู้เล่าต้องการบอก นั่นคือการที่พวกเขา นั่งสนอยู่ ทั้งหมดเป็นการเกริ่นนำเรื่องซึ่งเป็นความเก่าเพื่อยังไปสู่เหตุการณ์การต่อสู้ที่กำลังจะ เกิดขึ้นซึ่งเป็นความใหม่

2) การแนะนำบริบทของเรื่อง (orientation) เป็นการแนะนำตัวละคร เวลา และสถานที่ รวมถึงองค์ประกอบของฉาก ทำให้ผู้ฟังเห็นภาพของเหตุการณ์ในเรื่องเล่า ดังในตัวอย่างที่ (4)

(4) **When I was in fourth grade—no—it was third grade—there was this boy, he stole my glove.**

(Labov and Waletzky, 1967: 10)

ตัวอย่างที่ (4) ข้อความที่เป็นตัวหนาเป็นการแนะนำบริบทด้านเวลาของเรื่องว่าช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ที่ถูกรื้อของเขากฎขโมย เป็นช่วงเวลาที่เขาเรียนอยู่เกรด 3

3) เหตุการณ์ที่มีความยุ่งยาก (complication action) เป็นเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นหรือเป็นจุดดึงดูดใจของเรื่องเล่าและเป็นการสร้างความกดดันหรือความสนใจให้ผู้ฟังเพื่อให้ผู้ฟังสนใจที่จะฟังต่อไป ดังปรากฏในตัวอย่างที่ (5)

(5) Well, this person had a little too much to drink, **and he attacked me**, and the friend came in, and she stopped it.

(Labov and Waletzky, 1967: 8)

ตัวอย่างที่ (5) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ คนๆหนึ่งซึ่งเมามากได้เข้ามาทำร้ายผู้ชายคนหนึ่ง จากนั้นเพื่อนของผู้ชายได้เข้ามาและได้บอกให้คนๆ นั้นเลิกทำร้ายเพื่อนของเธอ เหตุการณ์ที่คนเมาทำร้ายนั้น (ข้อความที่เป็นตัวเข้ม) เป็นเหตุการณ์ที่เป็นจุดดึงดูดใจในเรื่องคือเกิดการทะเลาะวิวาทกัน

4) การแสดงความเห็น (evaluation) พบได้ทั่วไปในทุกส่วนของเรื่องเล่า การแสดงความเห็นแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ *ความเห็นจากภายนอก* (external evaluation) คือการแทรกคำพูดหรือความคิดเห็นของผู้เล่าเข้าไปในเรื่องเล่า อาจเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง หรือแสดงถึงความไม่แน่ใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ตัวเองเล่า เป็นสิ่งที่ถูกเสริมขึ้นมาโดยตัวผู้เล่า *ความเห็นที่ปรากฏภายในตัวภาษาของการเล่าเรื่อง* (internal evaluation) กลไกทางภาษาที่ใช้แสดงความเห็น เช่น คำบอกปริมาณ huge หรือ very คำเชื่อมระหว่างอนุพากย์ เช่น because หรือ while และการซ้ำคำ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

(6) This town isn't the best place for a young doctor to begin his practice.

(สมทรง บุรุษพัฒน์, 2537: 81)

ตัวอย่างที่ (6) เป็นการแสดงความเห็นของผู้เล่าเรื่องว่าเมืองนี้ไม่เหมาะกับการฝึกงานของหมอใหม่ ซึ่งเป็นความเห็นจากภายนอก กลไกทางภาษาที่ใช้ในการแสดงความเห็นคือคำว่า isn't (ไม่)

5) การคลี่คลายเรื่อง (resolution) คือการลดความตึงเครียดของเหตุการณ์ กล่าวว่ายุติท้ายเรื่องราวนี้เกิดอะไรขึ้น เกิดอย่างไร และจบลงแบบใด เช่น ในตัวอย่างที่ (5) The friend came in, and she stop it. การที่เพื่อนเข้ามาและช่วยยุติการทะเลาะวิวาท เป็นการลดความตึงเครียดของเหตุการณ์ และสุดท้ายการทะเลาะวิวาทก็จบลง

6) การจบของเรื่อง (coda) มักจะพบในตอนท้ายสุดของเรื่อง บางครั้งอาจเป็นเพียงคำพูดสั้นๆ เป็นคติ หรือข้อคิดเตือนใจ เป็นการให้สัญญาณว่าเรื่องเล่านั้นจบลง โดยอาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ ตัวอย่างเช่น (7)

- (7) จะทำอะไรอย่าเพิ่งผลีผลาม ควรไต่ถามให้รู้แจ้งเสียก่อนแล้วค่อยทำ
(สมทรง บุรุษพัฒน์, 2537: 150)

ตัวอย่างที่ (7) เป็นการจบเรื่องด้วยการให้ข้อคิดเตือนใจว่าในการทำอะไรอะไรควรสอบถามรายละเอียดต่างๆ ให้ชัดเจนก่อนแล้วจึงลงมือกระทำ

2.1.2 แนวคิดและงานวิจัยของไกรมส์

ไกรมส์ (Grimes, 1975) แบ่งเรื่องเล่าออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นเหตุการณ์ และส่วนที่ไม่เป็นเหตุการณ์ ไกรมส์กล่าวว่า ในการศึกษาเรื่องเล่าควรแบ่งความแตกต่างของเหตุการณ์ (events) และรายละเอียดประกอบเหตุการณ์ (non-events) ที่ปรากฏในเรื่องเล่าออกจากกันก่อนที่จะทำการวิเคราะห์ ตามลักษณะทางความหมาย เหตุการณ์ คือ การกระทำที่ทำให้เรื่องเล่าดำเนินต่อไป และส่วนใหญ่มักจะเกิดขึ้นตามลำดับเวลา (temporal sequence) สำหรับส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ ไกรมส์เรียกว่า รายละเอียดประกอบเหตุการณ์ แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1) ฉาก (setting) ได้แก่ ข้อความที่เกี่ยวกับการแนะนำตัวละคร เวลาและสถานที่ที่เหตุการณ์เกิดขึ้น ข้อความที่เกี่ยวกับฉากส่วนใหญ่จะเป็นข้อความประเภทอธิบายและบรรยาย ข้อความที่เป็นการแนะนำตัวละครหรือผู้ร่วมเหตุการณ์ ตัวอย่างเช่น *There are a dog and a cat in a playground* เป็นการบรรยายผู้ร่วมเหตุการณ์ว่ามีสุนัขหนึ่งตัวและแมวหนึ่งตัวอยู่ในสนามเด็กเล่น ข้อความที่เกี่ยวกับสถานที่ ตัวอย่างเช่น *On a tree by a river a little tom-tit...* เป็นการบรรยายสถานที่ที่เหตุการณ์กำลังจะเกิดขึ้นว่าเป็นบริเวณบนต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งมีแม่น้ำอยู่ในบริเวณนั้นด้วย โดยสถานที่แห่งนี้เป็นที่ที่เหตุการณ์ต่างๆ กำลังจะเกิดขึ้น แต่ข้อความที่เป็นการบอกสถานที่ที่เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นไม่จัดอยู่ในส่วนของฉาก ตัวอย่างเช่น *He climbed on the roof.* เขาปีนขึ้นไปบนหลังคา ในที่นี้บนหลังคา (on the roof) บอกให้ทราบว่าเหตุการณ์การปีนนั้นเกิดขึ้นที่ใดเท่านั้น ถึงแม้ว่าจะเป็นการบอกสถานที่ก็ตาม แต่ไม่จัดให้ข้อความดังกล่าวเป็นฉาก เนื่องจากฉากของเหตุการณ์ไม่ใช่เพียงสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ ฉากของเหตุการณ์ต้องเป็นข้อความที่มีลักษณะเป็นการบรรยายสถานที่ของเหตุการณ์

2) การเสริมการดำเนินเรื่อง (background) ได้แก่ การกระทำหรือความนึกคิดที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน ไม่มีจุดเริ่มต้นและจุดจบที่แน่นอน มักจะเป็นการกระทำหรือสภาวะที่ต่อเนื่องไม่ได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดในระยะเวลาอันรวดเร็ว และจะไม่ทำให้การดำเนินเรื่องคืบหน้า แต่จะเกิดขึ้นพร้อมๆ กับเหตุการณ์หรือการกระทำที่เป็นการดำเนินเรื่อง ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์การเดินทางโดยเรือแคนู ซึ่งจบลงด้วยการที่เรือล่ม ก่อนที่การเดินทางจะเริ่มขึ้น ผู้เล่าเรื่องได้เล่าเรื่องราวดังปรากฏในตัวอย่างที่ (8)

- (8) The man of the family that made the trip had brought in cassava, his wife had grated it and cooked it into bread, and they had made bundles of it to take with them.

ตัวอย่างที่ (8) คือ ตัวสามีหรือหัวหน้าครอบครัวได้นำมันสำปะหลังมาให้ภรรยา ภรรยาก็นำมันสำปะหลังมาบดและใส่ในขนมปังเพื่อเป็นอาหารระหว่างการเดินทางเป็นจำนวนมาก และหลังจากนั้นพวกเขาก็ห่ออาหารที่เขาได้ทำเพื่อที่จะไว้กินในขณะที่เดินทาง ถึงแม้ว่าผู้เล่าเรื่องจะเข้าสู่เรื่องโดยการเล่าเหตุการณ์ดังกล่าว แต่เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้ถูกเล่าออกมาเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ดำเนินเรื่อง แต่ผู้เล่าต้องการให้รับรู้ว่าการที่เรือล่มครั้งนี้เป็นความสูญเสียอันใหญ่หลวง เพราะเหตุการณ์เรือล่มเป็นสิ่งที่ทั้งเขาและภรรยาไม่ได้คาดคิดมาก่อน

3) ความเห็น (evaluation) ได้แก่ ข้อความที่บรรยายความเห็นหรือความรู้สึกของผู้พูด การบรรยายความรู้สึกนี้อาจทำได้โดยตรง หรืออาจจะเป็นการบรรยายผ่านความรู้สึกนึกคิดของผู้ร่วมเหตุการณ์ ตัวอย่างเช่น *Here comes that blackguard Jones*. ข้อความนี้ไม่ได้เป็นเพียงการแนะนำผู้ร่วมเหตุการณ์ โจนส์ (Jones) และสถานการณ์ของเหตุการณ์ในเวลานั้นเท่านั้น แต่ยังมีคำขยาย "blackguard" ที่ใช้ขยายผู้ร่วมเหตุการณ์ โจนส์ ทำให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้สึกต่อผู้ร่วมเหตุการณ์ โจนส์ ว่าเป็นคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์ ไม่น่าไว้วางใจ

4) ข้อความนอกเรื่อง (collateral) ได้แก่ ข้อความที่บรรยายสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นแต่ไม่เกิดขึ้น หรือสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นในอนาคต ดังปรากฏในตัวอย่างที่ (9)

(9) The canoe overturned. The father did not die. The mother did not die. The children did not die. Instead, they all escaped to land.

ตัวอย่างที่ (9) เป็นการบรรยายว่าหลังจากเกิดเหตุการณ์เรือล่ม พ่อ แม่ และลูกๆ กลับไม่ตาย พวกเขาทุกคนขึ้นมายังฝั่งได้ในตัวอย่างนี้มีส่วนที่ไม่ได้เป็นเหตุการณ์ คือ *The father did not die. The mother did not die. The children did not die*. เป็นการบรรยายถึงสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นกับผู้ร่วมเหตุการณ์แต่ไม่เกิด กล่าวคือ พ่อ แม่ และลูกๆ น่าจะตายไปแล้วจากเหตุการณ์เรือล่ม แต่พวกเขา กลับมีชีวิตอยู่

จะเห็นได้ว่าลาบอฟและวอลเลซก็ กับ ไกรมส์ แบ่งองค์ประกอบของเรื่องเล่าแตกต่างกัน ส่วนที่เหมือนกันได้แก่ เหตุการณ์หรือการดำเนินเรื่อง การแนะนำบริบทของเรื่องหรือฉาก การแสดงความเห็นหรือความเห็นและข้อความนอกเรื่อง ส่วนที่แตกต่างกันคือ การเกริ่นนำ การคลี่คลายเรื่อง และการจบของเรื่องซึ่งไม่พบในงานของไกรมส์

ตารางที่ 2.1 แสดงการเปรียบเทียบองค์ประกอบของเรื่องเล่าตามแนวคิดของลาบอฟและวอลเชสกี (Labov and Waletzky, 1967) และแนวคิดของไกรมส์ (Grimes, 1975)

องค์ประกอบของเรื่องเล่า	
แนวคิดของ ลาบอฟและวอลเชสกี	แนวคิดของไกรมส์
การเกริ่นนำ (abstract)	ฉาก (setting)
การแนะนำบริบทของเรื่อง (orientation)	ผู้ร่วมเหตุการณ์ (participants)
การดำเนินเรื่อง (complication action)	เหตุการณ์ (events)
ความเห็น (evaluation) - ความเห็นจากภายนอก - ความเห็นที่ปรากฏในตัวภาษาของเรื่องเล่า	การเสริมการดำเนินเรื่อง (background) ความเห็น (evaluation) ข้อความนอกเรื่อง (collateral)
การคลี่คลายเรื่อง (resolution)	
การจบเรื่อง (coda)	

พิจารณาจากตารางที่ 2.1 แสดงให้เห็นว่าการเกริ่นนำและการแนะนำบริบทของเรื่องตามแนวคิดของลาบอฟและวอลเชสกีมีลักษณะคล้ายกับการกล่าวถึงฉากและการแนะนำผู้ร่วมเหตุการณ์ตามแนวคิดของไกรมส์ การดำเนินเรื่องตามแนวคิดของลาบอฟและวอลเชสกีเป็นสิ่งเดียวกันกับเหตุการณ์ตามแนวคิดของไกรมส์ ความเห็นตามแนวคิดของลาบอฟมีลักษณะใกล้เคียงกับการเสริมการดำเนินเรื่อง ความเห็น และข้อความนอกเรื่องตามแนวคิดของไกรมส์ การคลี่คลายเรื่องและการจบเรื่องไม่พบในแนวคิดของไกรมส์

การศึกษาเรื่องเล่าที่ได้นำเสนอไป ได้แก่ แนวคิดของลาบอฟและวอลเชสกีและไกรมส์ จากการศึกษาของลาบอฟและวอลเชสกีเห็นได้ว่าสิ่งสำคัญของเรื่องเล่าคือลำดับเวลา เรื่องเล่าจะต้องประกอบด้วยการเรียงลำดับของเหตุการณ์ตามลำดับก่อนหลังตามจริง นอกจากนี้ การศึกษาของลาบอฟและวอลเชสกียังได้เสนอวิธีการทดสอบการเกิดตามลำดับของเรื่องเล่าด้วยเรื่องเล่าประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ซึ่งแบ่งได้เป็นส่วนที่เป็นเหตุการณ์และส่วนที่เป็นกรให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ เช่น การแสดงความเห็น หรือการแนะนำบริบทของเรื่อง เป็นต้น ส่วนการศึกษาของไกรมส์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเรื่องเล่าประกอบด้วยเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ โดยการแบ่งความแตกต่างของเรื่องเล่าในงานของไกรมส์ใช้ลักษณะทางความหมายเป็นหลัก จากแนวคิดของงานทั้ง 2 งาน แสดงให้เห็นว่าเรื่องเล่าประกอบด้วยส่วนที่เป็นเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ ดังนั้นแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่าจึงมีความสำคัญเพราะจะช่วยให้สามารถจำแนกได้ว่าส่วนใดเป็นเหตุการณ์และส่วนใดไม่ใช่เหตุการณ์

2.2. งานวิจัยที่ผ่านมา

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงงานวิจัยที่ผ่านมาซึ่งเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันเพื่อแสดงให้เห็นว่ามีการศึกษาเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาใดบ้าง และมีกรอบในการวิเคราะห์หรืออย่างไร และผลการศึกษาเป็นอย่างไร และงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาในเด็กไทยเพื่อที่จะได้ทราบว่ามีการศึกษาพัฒนาการทางภาษาในภาษาไทยในแง่ใดบ้าง และพัฒนาการทางภาษาที่พบมีลักษณะเช่นใด รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

2.2.1 พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

เบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin 1994: 396-397) ศึกษาพัฒนาการการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบข้ามภาษาใน 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาเยอรมัน ภาษาตุรกี ภาษาสเปน ภาษาฮิบรู และภาษาอังกฤษ จากการเล่าเรื่องจากภาพวาดชุด *กบ เจ้าอยู่ไหน* (Frog, where are you?) ของเมอร์เซอร์ เมเยอร์ (Mayer 1969) จำนวน 24 ภาพ จากการศึกษาพบว่า ทั้งภาษา 5 ภาษา การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องมีมากขึ้นตามกลุ่มอายุ กล่าวคือเด็กอายุ 3-4 เล่าเรื่องในลักษณะที่เป็นลำดับต่อเนื่องกัน เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กมีความสามารถเล่าเรื่องออกมาในลักษณะที่มีความซับซ้อนทางเวลามากขึ้น คือเด็กเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน โดยใช้อนุพากย์ซ้อนที่นำหน้าด้วยคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า *while* เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้ ยังใช้คำศัพท์ที่มีความหมายว่า *meanwhile* ผู้เล่าเรื่องใช้รูปแบบทางไวยากรณ์เหล่านั้นในการแสดงลักษณะของเหตุการณ์ เช่น เหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่ หรือเหตุการณ์ที่สิ้นสุดแล้ว และยังใช้ในการแยกแยะความแตกต่างระหว่างเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

นอกจากนี้ยังพบว่า ในภาษาเยอรมันบ่งชี้เหตุการณ์ด้วยคำวิเศษณ์ คำเชื่อมอนุพากย์ โครงสร้างคู่ขนาน (parallel construction) อนุพากย์ส่วนเติมเต็ม (complement clauses) ในภาษาตุรกีบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยคำเชื่อมอนุพากย์ คำวิเศษณ์ การใช้โครงสร้างคู่ขนาน การใช้กริยาที่ให้ความว่าเหตุการณ์ยังดำเนินอยู่ การใช้โครงสร้างการซ้อนความ (subordinating construction) ในภาษาสเปนบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยคำบอกการณลักษณะ คำเชื่อม และการใช้คุณานุประโยค (continuative relative clause) ในภาษาฮิบรูบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยคำเชื่อมอนุพากย์ คำวิเศษณ์ การแปลงให้เป็นคำนาม (nominalization) ในภาษาฮิบรูไม่มีการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยคำบอกการณลักษณะ และในภาษาอังกฤษการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทำได้โดยการใช้คำเชื่อม คำบอกการณลักษณะ คำวิเศษณ์ การซ้อนความ จากการศึกษาการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันใน 5 ภาษา ของเบอร์แมนและสโลบินแสดงให้เห็นว่าทุกภาษามีการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันคล้ายกัน ยกเว้นในภาษาฮิบรูที่ไม่มีการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยคำบอกการณลักษณะ

จากการศึกษาเบอร์แมนและสโลบินเห็นว่าความหมายของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมี 2 ความหมาย คือความหมายแบบแคบ (narrow definition) และความหมายแบบหลวม (loose definition) เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบแคบ หมายถึงเหตุการณ์ กระบวนการ หรือสภาพ ตั้งแต่ 2 เหตุการณ์ กระบวนการ หรือสภาพขึ้นไป ที่เริ่มต้นและสิ้นสุดลงพร้อมตรงกันตามเวลา

Two events, processes, or states are simultaneous if they have identical values on the time axis. This means that their respective right and left temporal boundaries must coincide.

(Berman and Slobin, 1994: 396)

เบอร์แมนและสโลบิน กล่าวว่าในโลกแห่งความจริง เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบแคบอาจจะหาได้ยาก ดังนั้นพวกเขาจึงได้นิยามความหมายเหตุการณ์เกิดพร้อมกันอีกแบบหนึ่ง นั่นคือเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบหลวมว่า เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน หมายถึงเหตุการณ์หรือสภาพ ตั้งแต่ 2 เหตุการณ์หรือสภาพ เกิดขึ้นโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน แต่ไม่จำเป็นต้องเกิดหรือสิ้นสุดลงพร้อมตรงกันตามเวลา

Two events, processes, or states are simultaneous if they share a value on time axis. Temporal boundaries need not coincide.

(Berman and Slobin, 1994: 396)

(10) The frog's got out when he's sleeping. [E3h-3;9]¹

(Berman and slobin, 994: 5)

ตัวอย่างที่ (10) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ กบออกมาจากขวดโหล ในเวลาเดียวกันนั้นเด็กผู้ชายกำลังนอน เหตุการณ์ที่กบออกมาจากขวด และเด็กหลับ ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ โดยผ่านการใช้รูปประโยคที่เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน *while* (ในขณะที่) ระบุว่าทั้ง 2 เหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน ดังนั้นเหตุการณ์ “การออกมา” และ “การนอน” จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันเพราะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นตั้งแต่ 2 การกระทำขึ้นไป ซึ่งเกิดขึ้นโดยมีเวลาซ้อนกัน แต่ไม่ได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดพร้อมตรงกันตามเวลา

¹ ข้อความในเครื่องหมาย [] หมายถึง เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องที่พูดภาษาอังกฤษ อายุ 3 ปี 9 เดือน ลำดับที่ h คือลำดับที่ 8 (a-J = 1-10)

นอกจากนี้ วินสเกล (Winskel, 2007) ได้ศึกษาพัฒนาการการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในเรื่องเล่าของเด็กไทยจากฐานข้อมูลเรื่องเล่าภาษาไทยซึ่งอยู่ในฐานข้อมูล The CHILDES (MacWhinney, 2000) โดยศึกษาจากข้อมูลการเล่าเรื่องของผู้เล่า 4 กลุ่มอายุ คือกลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน โดยเป็นการเล่าเรื่องจากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน (Frog, where are you?) ของเมเยอร์ (Mayer, 1969) เฉพาะภาพที่ 2 และ 12 งานนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์ลำดับต่อเนื่อง (sequential event) และเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทยของกลุ่มเด็กกับกลุ่มผู้ใหญ่ รวมทั้งศึกษาหน้าที่และลักษณะการปรากฏของรูปบ่งชี้เหล่านั้นว่ามีหน้าที่เปลี่ยนไปตามกลุ่มอายุของผู้เล่าเรื่องหรือไม่ ในส่วนของการศึกษารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่ารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในเด็กมีน้อยกว่าในผู้ใหญ่และมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ นอกจากนี้ ยังพบว่ารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในเด็กมีหน้าที่กว้างกว่าในผู้ใหญ่ เช่น คำว่า และ ซึ่งเป็นคำบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่าในกลุ่มเด็กเล็กซึ่งได้แก่ กลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี ถูกใช้เป็นคำบ่งชี้เหตุการณ์ลำดับต่อเนื่องด้วย การบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มเด็กเล็กมีความซับซ้อนน้อยกว่าในกลุ่มเด็กโตซึ่งได้แก่กลุ่มอายุ 9 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่ เช่น กลุ่มเด็กเล็กใช้คำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ในอนุพากย์สามัญ (simple clause) แต่ในกลุ่มอายุ 9 ปี และผู้ใหญ่ ใช้คำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ในอนุพากย์ซับซ้อน (complex clause) และใช้ร่วมกับรูปบ่งชี้อื่นๆ กล่าวโดยสรุป เด็กเล็กบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันโดยใช้คำบอกการณลักษณะเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่เด็กโตและผู้ใหญ่ใช้คำเชื่อมบอกการช้อนเวลาเป็นจำนวนมากและใช้คำบอกการณลักษณะเพียงเล็กน้อย

สรุปได้ว่า พบการศึกษาพัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในหลายภาษาและพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์ในแต่ละภาษามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ นอกจากนี้ ยังพบว่าข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลเรื่องเล่าที่ได้จากภาพวาดชุดเดียวกัน ทำให้สามารถนำผลการศึกษาที่พบไปศึกษาเปรียบเทียบเพื่อหาลักษณะเฉพาะที่พบในแต่ละภาษา และลักษณะที่พบร่วมกันในทุกภาษาได้

2.2.2 พัฒนาการทางภาษาในด้าน ๆ ในภาษาไทย

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาในด้านอื่นๆ ในภาษาไทย ซึ่งผลการศึกษาพัฒนาการที่พบจะเป็นประโยชน์กับงานวิจัยนี้ รายละเอียดมีดังนี้

นิรัตติศัย กระจายเกียรติ (2545) ศึกษาพัฒนาการทางวาทสัมพันธ์ของเด็กไทย งานนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะทางวาทสัมพันธ์ในเรื่องเล่าของเด็กกลุ่มเด็กกับผู้ใหญ่ ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้จากฐานข้อมูลเรื่องกบที่เป็นภาษาไทย ข้อมูลดังกล่าวประกอบด้วยเรื่องเล่า 50 เรื่อง จากผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า

- 1) พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในเชิงปริมาณในด้านจำนวนของหน่วยถ้อยมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ ยกเว้นกลุ่มอายุ 11 ปี
- 2) พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในเชิงปริมาณในด้านขนาดของหน่วยถ้อยมีความแตกต่างกัน
- 3) พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในเชิงปริมาณในด้านโครงสร้างของหน่วยถ้อยพบว่าหน่วยถ้อยที่เป็นประโยคความเดียว ประโยคความรวม และอนุพากย์เชื่อมมีจำนวนมากในเด็กกลุ่มอายุน้อย แต่ค่อยๆ ลดลงในเด็กกลุ่มอายุมากและกลุ่มผู้ใหญ่ ในขณะที่หน่วยถ้อยที่เป็นประโยคความซ้อนและอนุพากย์ขยายมีพัฒนาการตามกลุ่มอายุ
- 4) หน่วยถ้อยที่เป็นนามวลีมีปริมาณมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับหน่วยถ้อยที่เป็นวลีทั้งหมดและมีพัฒนาการตามอายุ แต่กลับมีปริมาณลดลงในกลุ่มผู้ใหญ่เช่นเดียวกับหน่วยถ้อยที่เป็นกริยาวลี ส่วนหน่วยถ้อยที่เป็นวิเศษณ์วลีไม่ปรากฏในการเล่าเรื่องของเด็กกลุ่มอายุ 3 ปี ส่วนหน่วยถ้อยที่เป็นคุณศัพท์วลีไม่ปรากฏในเด็กกลุ่มอายุ 3 ปี และ 5 ปี แต่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามอายุ
- 5) หน่วยถ้อยที่ไม่เป็นหน่วยสร้างของกลุ่มเด็กมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามอายุ แต่กลับมีจำนวนลดลงในกลุ่มผู้ใหญ่
- 6) โครงสร้างของหน่วยถ้อยมีความซับซ้อนมากขึ้นตามกลุ่มอายุ โครงสร้างของหน่วยที่เป็นประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อนของเด็กกลุ่มอายุ 4 ปี มีความซับซ้อนน้อยมาก แต่เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น โครงสร้างของหน่วยถ้อยที่เป็นที่ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อนมีความซับซ้อนมากขึ้น อย่างไรก็ตาม โครงสร้างของหน่วยถ้อยที่เป็นประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อนของกลุ่มผู้ใหญ่มีความซับซ้อนมากที่สุด

พีรพัฒน์ ยางกลาง (2546) ได้ศึกษาพัฒนาการของหน่วยสร้างกริยาเรียงในเรื่องเล่าของเด็กไทย วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้คือศึกษาพัฒนาการของหน่วยสร้างกริยาเรียงในเรื่องเล่าของเด็กไทยแบบข้ามกลุ่มอายุ ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้จากฐานข้อมูลเรื่องกบที่เป็นภาษาไทย ข้อมูลดังกล่าวประกอบด้วยเรื่องเล่า 50 เรื่อง จากผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน ผลการศึกษาพบว่าเด็กมีพัฒนาการในเรื่องของชนิดของหน่วยสร้างกริยาเรียง (development of types of SVCs) ดังนี้

- 1) สัดส่วนการใช้ Directional SVCs ลดลงเมื่อเด็กโตขึ้น
- 2) สัดส่วนการใช้ Purposive SVCs, Causative SVCs และ Mental State SVCs เพิ่มขึ้นตามอายุ
- 3) สัดส่วนการใช้ Aspectual SVCs และ Resultative SVCs มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา
- 4) สัดส่วนการใช้ Manner SVCs ในเด็กทุกกลุ่มอายุมีความใกล้เคียงกัน

- 5) สัดส่วนการใช้ Sequential SVCs ในเด็ก 4 ปี มีการใช้มากกว่าในทุกกลุ่มอายุ
 6) สัดส่วนการใช้ Postural SVCs และ Passive SVCs พบว่ามีการใช้น้อยมาก คือพบไม่ถึง 3%

7) หน่วยสร้างกริยาเรียงแบบธรรมดา (Simple SVCs) คือ หน่วยสร้างกริยาเรียงที่ประกอบด้วยคำกริยาเพียง 2 คำ มีสัดส่วนการใช้น้อยลงเมื่อเด็กโตขึ้น ในขณะที่หน่วยสร้างกริยาเรียงแบบซับซ้อน (Complex SVCs) คือ หน่วยสร้างกริยาเรียงแบบธรรมดาพร้อมกับคำกริยา หรือร่วมกับหน่วยสร้างกริยาเรียงแบบธรรมดา มีสัดส่วนการใช้นี้อันเพิ่มมากขึ้นตามอายุ

ในบทนี้ผู้วิจัยได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเล่าซึ่งเป็นพื้นฐานในการศึกษาเรื่องเล่าลักษณะต่างๆ และงานวิจัยที่ผ่านมา ได้แก่ พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและ พัฒนาการทางภาษาในด้านอื่นๆ ในภาษาไทย งานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าการศึกษาค้นคว้าพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในหลายภาษารวมทั้งในภาษาไทยด้วย แต่เนื่องจากงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีเพียงงานเดียว สามารถศึกษาในมิติอื่นได้อีก นอกจากนี้สามารถนำผลการศึกษาค้นคว้าพัฒนาการการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันไปเปรียบเทียบกับพัฒนาการการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาอื่นได้อีกด้วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทย

บทที่ 3

รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในบทนี้ผู้วิจัยจะแสดงผลรูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทย การนำเสนอประกอบด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พัฒนาการในส่วนของรูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน มีรายละเอียดดังนี้

3.1 วิธีการวิเคราะห์

ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์คือข้อมูลการเล่าเรื่องจากภาพวาดชุด *กบ เจ้าอยู่ไหน* ของผู้เล่าเรื่อง 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ 4 ปี 6 ปี 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 50 คน ในขั้นแรกข้อมูลการเล่าเรื่องทั้งหมดจะถูกจำแนกออกเป็นส่วนที่เป็นเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ของไกรมส์ (Grimes, 1975) ดังที่ได้อธิบายไว้โดยละเอียดใน 2.1.2

จากการวิเคราะห์ได้จำนวนเหตุการณ์ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ ดังในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนเหตุการณ์ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ

กลุ่มอายุ	เหตุการณ์
กลุ่มอายุ 4 ปี	288
กลุ่มอายุ 6 ปี	438
กลุ่มอายุ 9 ปี	491
กลุ่มอายุ 11 ปี	425
กลุ่มผู้ใหญ่	492
รวม	2,134

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนเหตุการณ์ที่ได้จากการจำแนกเรื่องเล่าออกเป็นเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ พบว่าจำนวนเหตุการณ์ของกลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวน 288 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์ของกลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวน 438 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์ของกลุ่มอายุ 9 ปี มีจำนวน 491 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์ของผู้เล่ากลุ่มอายุ 11 ปี มีจำนวน 425 เหตุการณ์ และจำนวนเหตุการณ์ของผู้เล่ากลุ่มผู้ใหญ่ มีจำนวน 492 เหตุการณ์ รวมเหตุการณ์ที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ 2,134 เหตุการณ์

ชั้นที่สอง ข้อมูลที่เป็นเหตุการณ์ถูกจำแนกออกเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่น ๆ ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) ที่ว่า เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน หมายถึง เหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ที่เป็นกระบวนการ หรือสภาพจะเป็น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันเมื่อเหตุการณ์ กระบวนการ หรือสภาพเหล่านั้นมีขอบเขตของเวลา ร่วมกัน โดยที่ขอบเขตของเวลาไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นหรือสิ้นสุดลงพร้อมกัน

ดังที่ได้อธิบายไว้โดยละเอียดใน 2.3.3 จากการวิเคราะห์ที่ได้จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ ดังปรากฏในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 แสดงจำนวนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ

กลุ่มอายุ	เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน	เหตุการณ์ประเภทอื่น ๆ	รวม
กลุ่มอายุ 4 ปี	13	275	288
กลุ่มอายุ 6 ปี	12	426	438
กลุ่มอายุ 9 ปี	17	474	491
กลุ่มอายุ 11 ปี	18	407	425
กลุ่มผู้ใหญ่	36	456	492

ตารางที่ 3.2 แสดงจำนวนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ ของผู้เล่า เรื่องแต่ละกลุ่มอายุ จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวน 13 เหตุการณ์ และ จำนวนเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ จำนวน 275 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวน 12 เหตุการณ์ และจำนวนเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ จำนวน 426 เหตุการณ์ จำนวน เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี มีจำนวน 17 เหตุการณ์ และจำนวนเหตุการณ์ประเภท อื่นๆ จำนวน 474 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 11 ปี มีจำนวน 18 เหตุการณ์ และจำนวนเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ จำนวน 407 เหตุการณ์ และจำนวนเหตุการณ์เกิด พร้อมกันของกลุ่มผู้ใหญ่มีจำนวน 36 เหตุการณ์ และจำนวนเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ จำนวน 456 เหตุการณ์

ชั้นที่สาม ข้อมูลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันถูกนำไปวิเคราะห์ใน 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

วิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันคือ การวิเคราะห์หว่าน เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 1 เหตุการณ์ซึ่งประกอบด้วยเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ ส่วนใดเป็นเหตุการณ์ พื้นหน้าและส่วนใดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง เหตุการณ์พื้นหน้า หมายถึง เหตุการณ์หรือการกระทำที่ เกิดขึ้นและทำให้เรื่องเล่าดำเนินไป เหตุการณ์พื้นหลัง หมายถึง เหตุการณ์ที่ถูกกล่าวถึงเพื่อใช้

อ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเพื่อขยายความเหตุการณ์พื้นหน้าในเรื่องของเวลา สถานที่ และบริบทแวดล้อมให้ชัดเจนขึ้น

(1) ขณะที่แอนกำลังดื่ม น้ำ โทรศัพท์ตั้งขึ้น

ตัวอย่างที่ (1) แสดงเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง เหตุการณ์ “การดื่ม น้ำของเธอ” และเหตุการณ์ “การตั้งของโทรศัพท์” เหตุการณ์ทั้งสองถูกเล่าเป็น เหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกันโดยเหตุการณ์ที่โทรศัพท์ตั้งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่อง ดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ส่วนเหตุการณ์การดื่ม น้ำเป็นเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวถึงเพื่อใช้ อ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์ที่โทรศัพท์ตั้งว่าเกิดในช่วงเวลาใด (Berman and Slobin, 1994)

ถ้าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันนั้นประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลังจะจัดว่า เป็น เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ ดังปรากฏในตัวอย่างที่ (2) ตัวอย่างที่ (3) และตัวอย่าง ที่ (4)

(2) ในขณะที่เขาอ่านหนังสือ น่องกินพิชซ่า

ตัวอย่างที่ (2) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ ประกอบด้วยเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ คือเหตุการณ์ที่เขาอ่านหนังสือและเหตุการณ์ที่น่องกินพิชซ่า เหตุการณ์ทั้งสองถูกเล่า เป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกัน การกินพิชซ่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไป จัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า การอ่านหนังสือเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกันกับการกินพิชซ่า ทำ หน้าที่ในการอ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์การกินพิชซ่าว่าเกิดในเวลาใด ดังนั้นตัวอย่างที่ (2) จัดเป็น เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์เพราะประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

(3) ลูกกำลังหลับอยู่ แม่เย็บผ้า

ตัวอย่างที่ (3) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ ประกอบด้วยเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ คือเหตุการณ์ที่ลูกหลับและเหตุการณ์ที่แม่เย็บผ้า เหตุการณ์ทั้งสองถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ ที่เกิดในเวลาเดียวกัน การเย็บผ้าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์ พื้นหน้า การนอนเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกันกับการเย็บผ้าทำหน้าที่ในการอ้างอิงเวลาให้กับ เหตุการณ์การเย็บผ้าว่าเกิดในเวลาใด ดังนั้นตัวอย่างที่ (3) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบ สมบูรณ์เพราะประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

(4) แม่นอน ลูกนอนด้วย

ตัวอย่างที่ (4) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ ประกอบด้วยเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ คือเหตุการณ์ที่แม่นอนและเหตุการณ์ที่ลูกนอน เหตุการณ์ทั้งสองถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่ เกิดในเวลาเดียวกัน การนอนของแม่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็น

เหตุการณ์พื้นหน้า การนอนของลูกเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับการนอนของแม่ทำหน้าที่ในการขยายความบริบทของเหตุการณ์ที่แน่นอนว่ามีลูกนอนอยู่กับแม่ด้วย ดังนั้นตัวอย่างที่ (4) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์เพราะประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

ถ้าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันนั้นมีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังอย่างเดียวอย่างหนึ่งจะจัดว่าเป็น เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ ดังปรากฏในตัวอย่างที่ (5)

(5) แม่นอน ลูกทำการบ้าน

ตัวอย่างที่ (5) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ ประกอบด้วยเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ คือเหตุการณ์ที่แม่นอนและเหตุการณ์ที่ลูกทำการบ้าน เหตุการณ์ทั้งสองถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน กล่าวคือในขณะที่แม่นอนอยู่ซึ่งเป็นเวลานาน ลูกก็ทำการบ้าน เหตุการณ์ทั้งสองเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไป และไม่มีเหตุการณ์ใดเลยที่ทำหน้าที่อ้างอิงเวลาให้กับอีกเหตุการณ์หนึ่ง จึงจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ดังนั้นตัวอย่างที่ (5) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์เพราะมีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น

3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

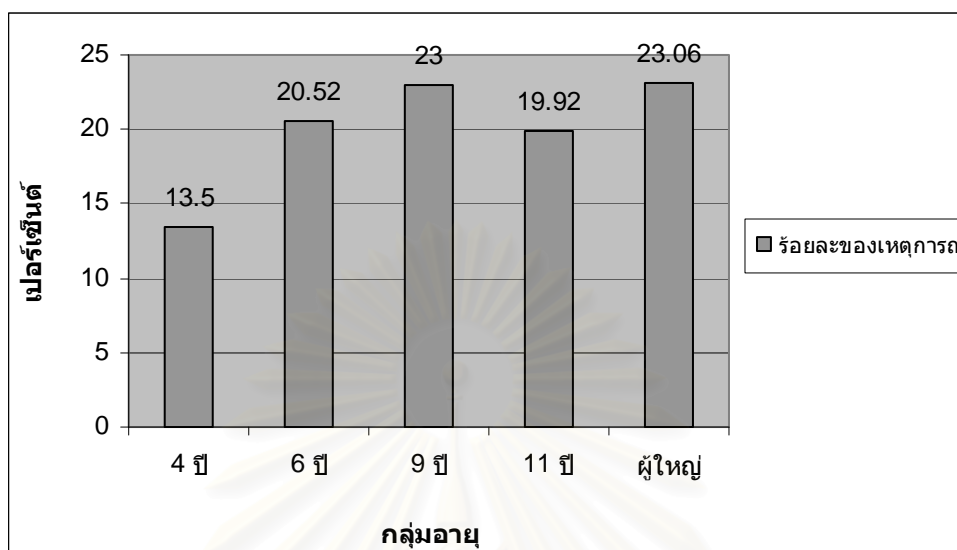
ผลการจำแนกข้อมูลเรื่องเล่าออกเป็นเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ได้จำนวน เหตุการณ์ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ รวม 2,134 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์ในแต่ละกลุ่มอายุ คิดเป็นอัตราร้อยละ ดังปรากฏในตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์ที่ปรากฏในเรื่องเล่าของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ

กลุ่มอายุ	เหตุการณ์	อัตราร้อยละ
กลุ่มอายุ 4 ปี	288	13.50
กลุ่มอายุ 6 ปี	438	20.52
กลุ่มอายุ 9 ปี	491	23.00
กลุ่มอายุ 11 ปี	425	19.92
กลุ่มผู้ใหญ่	492	23.06
รวม	2,134	100

ตารางที่ 3.3 แสดงให้เห็นจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์ของกลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคือ 288 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 13.50 จำนวนเหตุการณ์ของกลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวน 438 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 20.52 จำนวนเหตุการณ์ของกลุ่มอายุ 9 ปี มีจำนวน 491 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 23.00 จำนวนเหตุการณ์กลุ่มอายุ 11 ปี มีจำนวน 425 เหตุการณ์

คิดเป็นร้อยละ 19.92 และจำนวนเหตุการณ์ของกลุ่มผู้ใหญ่ มีจำนวน 492 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 23.06

ภาพที่ 3.1 แสดงอัตราร้อยละของเหตุการณ์ในผู้เล่าแต่ละกลุ่มอายุ

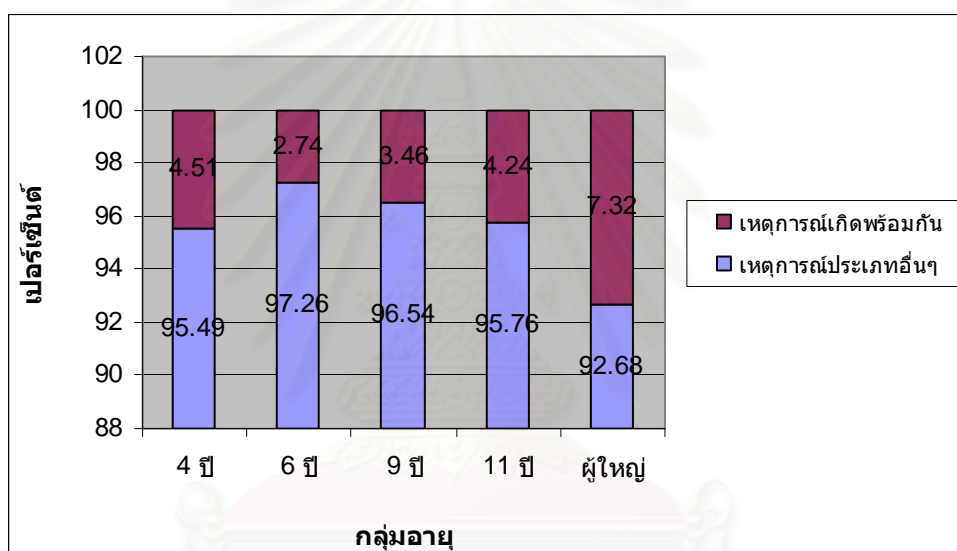
พิจารณาจากภาพที่ 3.1 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการเล่าเหตุการณ์ของกลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี และ 9 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การเล่าเหตุการณ์จากกลุ่มอายุ 4 ปี ไปกลุ่มอายุ 6 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมาก การเล่าเหตุการณ์จากกลุ่มอายุ 6 ปี ไปกลุ่มอายุ 9 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่การเล่าเหตุการณ์จากกลุ่มอายุ 9 ปี ไปกลุ่มอายุ 11 ปี กลับมีพัฒนาการลดลงอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตาม พัฒนาการที่ลดลงในกลุ่มอายุ 11 ปี ก็ยังคงมีพัฒนาการสูงกว่าในกลุ่มอายุ 4 ปี แต่มีพัฒนาการน้อยกว่ากลุ่มอายุ 6 ปีเล็กน้อย สังเกตได้ว่าการเล่าเหตุการณ์ของกลุ่มอายุ 9 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่มีพัฒนาการใกล้เคียงกัน

ผลการวิเคราะห์เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ พบจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์อื่นๆ คิดเป็นอัตราร้อยละ ดังปรากฏในตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ

กลุ่มอายุ	เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน		เหตุการณ์ประเภทอื่นๆ	
	จำนวน	อัตราร้อยละ	จำนวน	อัตราร้อยละ
กลุ่มอายุ 4 ปี	13	4.51	275	95.49
กลุ่มอายุ 6 ปี	12	2.74	426	97.26
กลุ่มอายุ 9 ปี	17	3.46	474	96.54
กลุ่มอายุ 11 ปี	18	4.24	407	95.76
กลุ่มผู้ใหญ่	36	7.32	456	92.68

ตารางที่ 3.4 แสดงให้เห็นจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ ของทุกกลุ่มอายุ ในกลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 13 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 4.51 และมีจำนวนเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ 275 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 95.49 ในกลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 12 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 2.74 และมีจำนวนเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ 426 เหตุการณ์ คิดเป็นอัตราร้อยละ 97.26 ในกลุ่มอายุ 9 ปี มีจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 17 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 3.46 และมีจำนวนเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ 474 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 96.54 กลุ่มอายุ 11 ปี มีจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 18 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 4.24 และมีจำนวนเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ 407 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 95.76 และในกลุ่มผู้ใหญ่มีจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 36 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 7.32 และเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ 456 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 92.68

ภาพที่ 3.2 แสดงอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ

ภาพที่ 3.2 แสดงอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ จากจำนวนเหตุการณ์ทั้งหมดในแต่ละกลุ่มอายุ จากข้อมูลพบว่าการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากกลุ่มอายุ 4 ปี ไปกลุ่มอายุ 6 ปี มีพัฒนาการลดลงมาก การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากกลุ่มอายุ 6 ปี ไปกลุ่มอายุ 9 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเล็กน้อย การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากกลุ่มอายุ 9 ปี ไปกลุ่มอายุ 11 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเล็กน้อย และการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากกลุ่มอายุ 11 ปี ไปกลุ่มผู้ใหญ่มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัด สังเกตได้ว่าการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มเด็กมีพัฒนาการใกล้เคียงกัน และการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของเด็กทุกกลุ่มอายุมีพัฒนาการน้อยกว่าในผู้ใหญ่

จากการจำแนกเหตุการณ์เกิดพร้อมกันออกเป็นเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง พบว่าทุกกลุ่มอายุเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันใน 2 รูปแบบ ได้แก่ แบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์ รายละเอียดมีดังนี้

3.2.1 การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ของผู้เล่าเรื่อง ทั้ง 5 กลุ่มอายุ มีรายละเอียดดังนี้

3.2.1.1 กลุ่มผู้ใหญ่

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องกลุ่มผู้ใหญ่พบว่าการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน¹ แบบสมบูรณ์ 2 ลักษณะ คือเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้า 1 เหตุการณ์ และเหตุการณ์พื้นหลัง 1 เหตุการณ์ และเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังมากกว่า 1 เหตุการณ์

การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลังอย่างละ 1 เหตุการณ์ ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (6) และตัวอย่างที่ (7) ดังต่อไปนี้

(6) 20b

@G: 02a

%ort: น้องแดงก็ ขึ้นไปนอนบนเตียงของเขา (เค้า)²

%ort: ส่วนเจ้าตาลนั้นก็ประจำที่นะคะ อยู่ตรงปลายเท้าของน้องแดง

ตัวอย่างที่ (6) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพ 02a ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มผู้ใหญ่คนที่ 2 เรื่องราวที่เกิดขึ้นคือในเรื่องมีเด็กชื่อน้องแดงนอนอยู่บนเตียง โดยมีสุนัขซึ่งชื่อว่าเจ้าตาลอยู่ตรงปลายเท้า เหตุการณ์ “การนอนของเด็ก” และ “การอยู่ที่ปลายเท้าของสุนัข” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน กล่าวคือ ขณะที่เด็กนอนอยู่นั้น มีสุนัขนอนอยู่บนเตียงใกล้กับบริเวณปลายเท้าของเด็ก เหตุการณ์ “การนอน” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า เหตุการณ์ “การอยู่” ทำหน้าที่ขยายความเหตุการณ์การนอนว่าในบริเวณที่เด็กนอนอยู่มีสุนัขนอนอยู่ที่บริเวณปลายเท้าของเด็กด้วย ดังนั้นตัวอย่างที่ (6) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์เพราะประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

¹ ข้อมูลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ปรากฏอยู่ในภาคผนวก

² ข้อความที่อยู่ในวงเล็บ () คือการออกเสียงจริงของผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นการออกเสียงที่ผิด ตัวอย่างการเล่าเรื่องในภาพ 02a ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มผู้ใหญ่ คนที่ 2 ผู้เล่าเรื่องออกเสียงว่า เค้า แทนที่จะออกเสียงว่า เขา

- (7) 20d
 @G: 06a
 %ort: [ทอมมีก็เลยตัดสินใจออกไปตามหาว่าลูกกบนั้นอยู่ที่ไหน ทอมมีกับบ๊อบบี้ก็ออกไปตามหาข้างนอกบ้าน]
 %ort: ขณะที่ทอมมีเข้าไปตามหาอยู่ในรัง (ลัง) ตัวตุ่น
 %ort: ไข่เจ้าบ๊อบบี้ (เหยยะ) ก็แบบไปเจอรัง (ลัง) ผีง

ตัวอย่างที่ (7) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพ 06 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มผู้ใหญ่คนที่ 4 เรื่องราวในส่วนนี้คือเด็กซึ่งเรื่องมีชื่อว่าทอมมีกับสุนัขที่ในเรื่องมีชื่อว่าบ๊อบบี้กำลังออกตามหา กบ เหตุการณ์ “การเจอรังผีงของสุนัข” และ “การตามหา กบของเด็ก” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน กล่าวคือเหตุการณ์ที่สุนัขไปเจอรังผีงเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับที่เด็กเข้าไปตามหา กบในรังตัวตุ่น “การไปเจอรังผีงของสุนัข” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็น เหตุการณ์พื้นหน้า โดยมีการขยายความเหตุการณ์การเจอผีงของสุนัขว่าเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เด็ก ตามหา กบ เหตุการณ์การตามหา กบของเด็กจึงเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง เพราะเป็นการขยายความ เพิ่มเติมให้กับเหตุการณ์การไปเจอรังผีงของสุนัข ดังนั้นตัวอย่างที่ (7) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อม กันแบบสมบูรณณ์เพราะประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณณ์ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้น หน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังมากกว่า 1 เหตุการณ์ ดังจะได้อีกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (8) ดังต่อไปนี้

- (8) 20h
 @G: 07
 %ort: จากนั้นทอมจึงไปปีนต้นไม้
 %ort: ดูในโพรงสิว่า เจ้ากบแอบอยู่หรือเปล่า³
 %ort: ขณะที่เจ้าโรบินก็ยังไปยุ่งอยู่กับรวงผึ้ง
 %ort: จนรังผึ้งมันตกลงมา

ตัวอย่างที่ (8) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพที่ 07 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มผู้ใหญ่คนที่ 8 เรื่องราวที่เกิดขึ้นคือเด็กในเรื่องมีชื่อว่าทอมมีกับสุนัขของเขาที่ในเรื่องชื่อว่าโรบินออกตามหา กบ โดย เด็กตามหา กบที่ต้นไม้ ส่วนสุนัขไปตามหา กบบริเวณรังผึ้ง เหตุการณ์ “การปีน” และ “การอยู่ที่ รวงผึ้ง” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน การตามหา กบของเด็กเป็นเหตุการณ์ที่

³ ข้อความ เจ้ากบแอบอยู่หรือเปล่า ไม่จัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง เพราะข้อความนี้จัดเป็นข้อความนอกเรื่องซึ่งจะ ถูกตัดออกไปไม่นำมาวิเคราะห์ ในกรณีที่ไม่สามารถตัดข้อความนี้ออกได้เพราะเป็นข้อความนอกเรื่องที่ซ้อนอยู่ใน เหตุการณ์ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยจะไม่นำข้อความนี้มาวิเคราะห์เกี่ยวกับรูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า และผู้เล่ากล่าวถึงเหตุการณ์ที่สุนัขเล่นรังผึ้งเพื่อใช้อ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์การปีนต้นไม้ของเด็กว่าเกิดในเวลาใดจึงเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง เหตุการณ์ที่รังผึ้งตกเป็นเหตุการณ์ที่เป็นผลจากการที่โรบินไปเล่นรังผึ้ง จัดให้เป็นเหตุการณ์พื้นหลัง ดังนั้นตัวอย่างที่ (8) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณเพราะประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้า และเหตุการณ์พื้นหลัง

3.2.1.2 กลุ่มอายุ 11 ปี

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องของกลุ่มอายุ 11 ปี พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ แต่ไม่พบการเล่าเหตุการณ์แบบไม่สมบูรณเลย โดยการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณพบทั้งแบบที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้า 1 เหตุการณ์ และเหตุการณ์พื้นหลัง 1 เหตุการณ์ และแบบที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังมากกว่า 1 เหตุการณ์

การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลังอย่างละ 1 เหตุการณ์ ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (9) และตัวอย่างที่ (10) ดังต่อไปนี้

- (9) 11a
 @G: 06a
 %ort: เขา หาดตามโพรงต่าง ๆ
 %ort: และสุนัขของเขาก็ช่วยเขาหาด้วย

ตัวอย่างที่ (9) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพที่ 06a ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 1 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือเด็กผู้ชายหากบของเขาตามโพรงต้นไม้โดยมีสุนัขของเขาช่วยหาด้วย เหตุการณ์ “การหาของเด็ก” และ “การหาของสุนัข” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ เหตุการณ์ “การหาของเด็ก” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ส่วนเหตุการณ์ “การหาของสุนัข” ถูกกล่าวถึงเพื่อบรรยายเพิ่มเติมว่าในเวลานั้นเขาไม่ได้หากบเพียงคนเดียวแต่สุนัขของเขาก็หากับเขาด้วย จัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง ดังนั้นตัวอย่างที่ (9) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณเพราะมีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

- (10) 11f
 @G: 02
 %ort: คี้นหนึ่งขณะที่เขา กำลังนอนหลับอยู่
 %ort: เจ้ากบก็ หนี แอบหนีไป

ตัวอย่างที่ (10) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพที่ 02 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 6 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ กบใช้เวลาที่เด็กกำลังนอนแอบหนีไป เหตุการณ์ “การนอน” และ “การหนี” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน เหตุการณ์ “การหนี” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า เหตุการณ์ “การนอน” ถูกกล่าวถึงเพื่ออ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์ “การหนี” ว่าเกิดขึ้นในช่วงที่เด็กผู้ชายนอนหลับอยู่ จัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง ดังนั้นตัวอย่างที่ (10) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์เพราะมีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

นอกจากการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ ที่ประกอบด้วย เหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลังอย่างละ 1 เหตุการณ์ ยังพบแบบที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังมากกว่า 1 เหตุการณ์ ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (11) ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3.3: รูปภาพที่ 11 จากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน (Mayer, 1969)

(11) 11b

@G: 07

%ort: หมาเขยาดันไม้

%ort: จนรังผึ้งตกลงมา

%ort: ขณะที่เด็กชายกำลังดูโพรงไม้อยู่นั้น

ตัวอย่างที่ (11) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพ 07 ของผู้เล่าเหตุการณ์กลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 2 เรื่องราวในส่วนนี้คือ เด็กและหมาออกตามหากบ เหตุการณ์ที่หมาเขยาดันไม้นั้นถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับที่เด็กเข้าไปตามหากบในโพรงไม้ การเขยาดันไม้ของหมาเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า โดยมีการขยายความว่าหมา

เขยาดันไม้จันเป็นเหตุให้รังผึ้งที่อยู่บนต้นไม้ต้นนั้นตกลงมาจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง และเหตุการณ์ที่เด็กดูโพรงไม้เป็นเหตุการณ์ที่ถูกเล่าเพื่อใช้อ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์การเขยาดันว่าเกิดขึ้นในเวลาใดจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลังเช่นกัน ดังนั้นตัวอย่างที่ (11) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ที่มีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้า 1 เหตุการณ์ และเหตุการณ์พื้นหลัง 2 เหตุการณ์

3.2.1.3 กลุ่มอายุ 9 ปี

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องกลุ่มอายุ 9 ปี พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ โดยการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ยังพบว่ามีทั้งแบบที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้า 1 เหตุการณ์ และเหตุการณ์พื้นหลัง 1 เหตุการณ์ และแบบที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังมากกว่า 1 เหตุการณ์

การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลังอย่างละ 1 เหตุการณ์ ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ 12 และตัวอย่างที่ (13) ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3.4: รูปภาพที่ 16 จากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่โพน (Mayer, 1969)

(12) 09b

@G: 10b

@ort: (กวาง) มันจึง วิ่งไปในขณะที่ตัวของเด็กชายยังอยู่บนหัวกวาง

ตัวอย่างที่ (12) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเหตุการณ์กลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 2 จากภาพ 10b เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ กวางวิ่งโดยมีเด็กอยู่บนหัวกวาง เหตุการณ์ “การวิ่ง” และ เหตุการณ์ “การอยู่บนหัวกวาง” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ เหตุการณ์การวิ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ส่วนการอยู่บนหัว

กวางเป็นการให้รายละเอียดเพิ่มเติมลักษณะของกวาง ว่ากวางตัวที่วิ่งอยู่นั้นมีเด็กก้อยู่บนหัวด้วยเป็น เหตุการณ์พื้นหลัง ดังนั้นตัวอย่างที่ (12) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณเพราะมีทั้ง เหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

ภาพที่ 3.5: รูปภาพที่ 17 จากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน (Mayer, 1969)

(13) 09h

@G: 11

%ort: [แล้วก็ เด็กผู้ชายก็ เอ นั่นอะไรนะ ก็ ขึ้นไปบน หิน ก็ ไปพบเขา ไปพบกิ่งไม้ต้น หนึ่ง ก็ร้องเรียกกบว่า กบอยู่ไหน กบอยู่ไหน เด็กผู้ชายก็ เด็กผู้ชาย กวางก็ตกใจ กวางก็ เอาหัวขึ้นมา กวางก็รีบวิ่งไปที่ หน้าผา]

%ort: แล้ว (กวาง) ก็ทำเด็กผู้ชายตก

%ort: หมาก็ตกไปด้วย

ตัวอย่างที่ (13) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพ 11 เหตุการณ์ ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 8 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ ทั้งเด็กและหมาตกน้ำ เหตุการณ์การตกของเด็ก และการตกของ หมาถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ เหตุการณ์การตกของเด็กเป็นเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ส่วนเหตุการณ์การตกของหมาเป็นการ บรรยายเพิ่มเติมว่าไม่ได้มีแค่เด็กเท่านั้นที่ตกลงไปแต่หมาก็ตกลงไปด้วยจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง ดังนั้นเหตุการณ์ (13) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณเพราะมีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้าและ เหตุการณ์พื้นหลัง

นอกจากการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ ที่ประกอบด้วย เหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลังอย่างละ 1 เหตุการณ์ ยังพบแบบที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังมากกว่า 1 เหตุการณ์ ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (14) ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3.6: รูปภาพที่ 12 จากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน (Mayer, 1969)

(14) 09b

@G: 08

%ort: นกฮูก ไต่ไพล่ออกมาทำให้เด็กชายตกจากต้นไม้

%ort: ในขณะเดียวกันนั้น ผีเสื้อตัวใหญ่ตัวหนึ่ง ผีเสื้อตัวใหญ่ฝูงหนึ่ง กำลัง ไล่ตามเจ้าหมา

ตัวอย่างที่ (14) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพที่ 08 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ ในเวลาเดียวกันกับที่นกฮูกไพล่ออกมา ผีเสื้อก็บินไล่หมาอยู่ เหตุการณ์ที่นกฮูกไพล่มานั้นถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับที่ผีเสื้อบินไล่หมา เหตุการณ์ทั้งสองเกิดในเวลาเดียวกันจึงจัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน การไพล่ของนกฮูกเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า โดยมีการขยายความว่านกฮูกไพล่ออกมาทำให้เด็กตกจากต้นไม้ซึ่งจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง และในเวลาเดียวกันนั้นผีเสื้อไล่ตามหมาอยู่ เหตุการณ์ที่ผีเสื้อตามหมาจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง เพราะเป็นการขยายความเรื่องเป็นเวลาให้กับเหตุการณ์การไพล่ที่เกิดขึ้นในเวลาใด ดังนั้นตัวอย่างที่ (14) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณที่มีเหตุการณ์ 1 เหตุการณ์ และเหตุการณ์พื้นหลัง 2 เหตุการณ์

3.2.1.4 กลุ่มอายุ 6 ปี

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องในกลุ่มอายุ 6 ปี พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ ที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้า 1 เหตุการณ์ และเหตุการณ์พื้นหลัง 1 เหตุการณ์ ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (15) และตัวอย่างที่ (16) ดังต่อไปนี้

(15) 06a

@G: 11

%ort: [แล้ววางก็มาตรงภูเขา] เด็กก็ตกลงไป สุนัขก็ตกด้วย

ตัวอย่างที่ (15) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพที่ 11 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 6 ปี คนที่ 1 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ ทั้งเด็กและสุนัขตกภูเขา เหตุการณ์ “การตกของเด็ก” และ “การตกของสุนัข” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ เหตุการณ์ “การตกของเด็ก” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ส่วนเหตุการณ์ “การตกของสุนัข” เป็นการบรรยายเพิ่มเติมว่าไม่ได้มีแค่เด็กเท่านั้นที่ตกลงไปแต่สุนัขก็ตกลงไปด้วย “การตกของสุนัข” เป็นเหตุการณ์พื้นหลัง ดังนั้นตัวอย่างที่ (15) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ เพราะมีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

(16) 06f

@G: 02b

%ort: หม่าขึ้นมาบนเด็ก

%ort: เด็กนอนอยู่

ตัวอย่างที่ (16) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพที่ 2 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 6 ปี คนที่ 6 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ ในขณะที่เด็กนอนอยู่ หม่าก็ขึ้นมาบนตัวเด็ก เหตุการณ์ “การนอน” และ “การขึ้นมา” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ เหตุการณ์ “การขึ้นมา” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ส่วนเหตุการณ์ “การนอน” ถูกกล่าวถึงเพื่อเป็นการอ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์ที่หม่าขึ้นมาว่าเกิดขึ้นในช่วงเวลาใด ดังนั้นตัวอย่างที่ (16) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ เพราะมีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

3.2.1.5 กลุ่มอายุ 4 ปี

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องกลุ่มอายุ 4 ปี พบว่ามีการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ ที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้า 1 เหตุการณ์ และเหตุการณ์พื้นหลัง 1 เหตุการณ์ ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (17) และตัวอย่างที่ (18) ดังต่อไปนี้

(17) 04g

@G: 10b

%ort: [แล้ววางก็ปล่อยเด็กคือไป]

%ort: กวางกำลังปล่อยเด็กคือไป

%ort: หม่าก็เลยวิ่งหนี

ตัวอย่างที่ (17) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพที่ 10 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 4 ปี คนที่ 7 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ หมาได้วิ่งหนีกวางในขณะที่กวางปล่อยเด็กอยู่ เหตุการณ์ “การปล่อย” และ “การวิ่ง” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ เหตุการณ์ “การปล่อย” เกิดแล้ว และมีการกล่าวถึงอีกครั้งหนึ่งเพื่อโยงไปสู่เหตุการณ์ “การวิ่ง” ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า เหตุการณ์ “การปล่อย” เป็นเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวถึงเพื่อให้รายละเอียดว่าหมาวิ่งหนีไปตอนที่กวางปล่อยเด็กอยู่ จัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง ดังนั้นตัวอย่างที่ (17) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณืเพราะมีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

ภาพที่ 3.7: รูปภาพที่ 12 จากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน (Mayer, 1969)

(18) 04f

@G: 08

%ort: เด็กก็เลยนอนอยู่ นกฮูกออกมา

ตัวอย่างที่ (18) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพที่ 08 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 4 ปี คนที่ 6 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ ในขณะที่เด็กนอนอยู่นั้น นกฮูกก็บินออกมา เหตุการณ์ “การนอน” และ “การบิน” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ เหตุการณ์ “การออกมา” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า เหตุการณ์ “การนอน” ถูกกล่าวถึงเพื่อใช้อ้างอิงเวลาให้กับเหตุการณ์ “การออกมา” ว่าเกิดขึ้นในช่วงเวลาใดจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง ดังนั้นตัวอย่างที่ (18) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณืเพราะมีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง

ผลการวิเคราะห์เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณืของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในทุกกลุ่มอายุ ยกเว้นกลุ่มอายุ 11 ปี การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณืในกลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มอายุ 9 ปี มี 2 ลักษณะคือ การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณืที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าเหตุการณ์พื้นหลังอย่างละ 1 เหตุการณ์ และแบบที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังมากกว่า 1 เหตุการณ์ ส่วนกลุ่มอายุ 6 ปี

และ 4 ปี พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง อย่างละ 1 เหตุการณ์เท่านั้น

3.2.2 การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะแสดงผลการวิเคราะห์การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ซึ่งพบในผู้เล่าทุกกลุ่มอายุ ยกเว้นกลุ่มอายุ 11 ปี รายละเอียดมีดังนี้

3.2.2.1 กลุ่มผู้ใหญ่

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องในกลุ่มผู้ใหญ่ พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ โดยเป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ที่มีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ 19 ดังต่อไปนี้

(19) 20f

@G: 02a

%ort: ทอมมีก็เข้านอนพร้อมด้วยหมาของตัว

%ort: แต่ขณะทันได้นั้นอยู่ดีๆ เจ้าฟร็อกก็เกิดนึกสนุกขึ้นมาปีนออกมาจากขวดโหลเล่น

ตัวอย่างที่ (19) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพ 02a ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มผู้ใหญ่ คนที่ 6 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือในตอนที่เกิดซึ่งในเรื่องมีชื่อว่าทอมมีและหมาของเขาอนอนอยู่ กบซึ่งมีชื่อว่าฟร็อกก็ได้ออกมาจากขวดโหล เหตุการณ์ “การนอน” และ “การออกมา” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน เหตุการณ์ที่เด็กและหมาอนอน และเหตุการณ์ที่กบออกมาจากขวดเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ดังนั้นตัวอย่างที่ (19) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์เพราะมีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น

3.2.2.2 กลุ่มอายุ 11 ปี

ในกลุ่มอายุ 11 ปี ไม่พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน สิ่งที่สังเกตเห็นจากการเล่าเรื่องของผู้เล่าเรื่องกลุ่มนี้เป็นจำนวนมาก คือเด็กกลุ่มอายุ 11 ปี มักจะเล่าเหตุการณ์ในลักษณะที่เป็นการนำเอาผู้ร่วมเหตุการณ์ 2 ผู้ร่วมเหตุการณ์กระทำกริยาอาการเดียวกัน ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (20) และตัวอย่างที่ (21) ดังต่อไปนี้

(20) 11b

@G: 03b

%ort: เด็กและหมามองออกไปนอกหน้าต่าง

(21) 11c

@G: 03a

%ort: เด็กน้อยกับสุนัขจิ้งจอกค้นหาบททั่วห้อง

ตัวอย่างที่ (20) และตัวอย่างที่ (21) เป็นการเล่าเรื่องที่พบได้ทั่วไปของกลุ่มอายุ 11 ปี ผู้วิจัยไม่ถือว่าเป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน เนื่องจากตามความหมายการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ได้ให้ไว้ เหตุการณ์เกิดพร้อมกันคือ เหตุการณ์ตั้งแต่ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน โดยเวลาที่ซ้อนกันอาจจะซ้อนกันแค่บางส่วน หรือซ้อนกันทั้งเหตุการณ์ก็ได้ และเหตุการณ์ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นหรือสิ้นสุดลงพร้อมกัน แต่จากตัวอย่างการเล่าเรื่องดังกล่าวไปข้างต้นของเด็กอายุ 11 ปี เป็นการเล่าที่ประกอบด้วยเหตุการณ์เพียง 1 เหตุการณ์ แต่เหตุการณ์นั้นมีส่วนร่วมเหตุการณ์ 2 ผู้ร่วมเหตุการณ์ โดยผู้ร่วมเหตุการณ์ทั้ง 2 ถูกเชื่อมด้วยคำเชื่อม เช่น และ หรือ กับ เป็นต้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยไม่ถือว่าการเล่าเรื่องของกลุ่มอายุ 11 ปี ตามลักษณะข้างต้นเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน เพราะถ้าการเล่าเรื่องดังกล่าวเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันก็จะไม่สามารถจัดประเภทได้ว่า เหตุการณ์นั้นจะเป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์หรือแบบไม่สมบูรณ์ ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (22) ดังต่อไปนี้

(22) 11g

@G: 06a

%ort: อเล็กซานเดอร์ตามหา

%ort: อเล็กซานเดอร์และหมาของเขาได้ตามหาในป่า

ตัวอย่างที่ (22) ไม่สามารถจัดเป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ เพราะตามนิยามการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ หมายถึง การเล่าเหตุการณ์ที่มีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง ตัวอย่างที่ (22) ประกอบด้วยเหตุการณ์พื้นหน้าอย่างเดียว นั่นคือเหตุการณ์ “การตามหาหมา” หรือจะตีความเหตุการณ์ออกเป็น 2 เหตุการณ์ นั่นคือ “การตามหาหมาของเด็กซึ่งในเรื่องมีชื่อว่าอเล็กซานเดอร์” และ “การตามหาหมาของหมา” แต่ทั้ง 2 เหตุการณ์ก็จัดว่าเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ดังนั้น จึงไม่สามารถจัดอยู่ในการเล่าเหตุการณ์แบบสมบูรณ์ได้ แม้ว่าตัวอย่างที่ 22 สามารถแยกออกเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า 2 เหตุการณ์ ซึ่งสามารถจัดว่าเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ แต่เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์จะต้องไม่มีรูปบ่งชี้ใดๆ แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ทั้ง 2 เหตุการณ์มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน ต้องอาศัยการตีความตามลักษณะความหมายของเหตุการณ์เท่านั้น แต่ตัวอย่างที่ (22) ผู้ร่วมเหตุการณ์ทั้ง 2 ผู้ร่วมเหตุการณ์ถูกเชื่อมด้วย และ ดังนั้นจึงไม่สามารถจัดเป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ได้

3.2.2.3 กลุ่มอายุ 9 ปี

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องกลุ่มอายุ 9 ปี พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ โดยเป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ที่มีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (23) ดังต่อไปนี้

(23) 09j

@G: 02

%ort เมื่อตอนดึก เขานอนอยู่บนเตียงพร้อมกับหมาของเขา

%ort กบได้ออกมาจากขวดโหล

ตัวอย่างที่ (23) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพ 02 ของผู้เล่าเรื่องกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 9 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือเขาและหมาของเขาอนอนอยู่ ในขณะที่เขาและหมาอนอนอยู่นั้นกบก็ได้ออกมาจากขวดโหล เหตุการณ์ “การนอน” และ “การกระโดด” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน กล่าวคือในเวลาที่เขาและหมาอนอนอยู่ การนอนยังคงดำเนินอยู่ เหตุการณ์ “การนอน” และ “การออกมา” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ดังนั้น ตัวอย่างที่ (23) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์เพราะมีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น

3.2.2.4 กลุ่มอายุ 6 ปี

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องกลุ่มอายุ 6 ปี พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ โดยเป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ที่มีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (24) ดังต่อไปนี้

(24) 06f

@G: 02

%ort เด็กนอนหลับ

%ort กบขึ้นมา

ตัวอย่างที่ (24) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพ 02 ของผู้เล่าเรื่องอายุ 6 ปี คนที่ 6 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือในขณะที่เด็กนอนหลับอยู่ กบก็ขึ้นมาจากขวด เหตุการณ์ “การนอน” และ “การขึ้นมา” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ กล่าวคือในขณะที่เหตุการณ์ “การนอน” ยังดำเนินอยู่ เหตุการณ์ “การขึ้นมา” ก็เกิดขึ้น เหตุการณ์ “การนอน” และ “การขึ้นมา” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ดังนั้นตัวอย่างที่ (24) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์เพราะมีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น

3.2.2.5 กลุ่มอายุ 4 ปี

ผลการวิเคราะห์การเล่าเรื่องในกลุ่มอายุ 4 ปี พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ที่มีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น ดังจะได้ยกข้อมูลเรื่องเล่ามาแสดงในตัวอย่างที่ (25) ดังต่อไปนี้

(25) 04b

@G: 02

%ort: เด็กนอน

%ort: กบกระโดด

ตัวอย่างที่ (25) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาพ 02 ของผู้เล่าเรื่องอายุ 4 ปี คนที่ 2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือในขณะที่หมาวิ่งอยู่ เด็กตกต้นไม้ เหตุการณ์ “การนอน” และ “การวิ่ง” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันอยู่ กล่าวคือ เด็กนอนอยู่ และในขณะที่เด็กนอนอยู่นั้น กบก็กระโดด เหตุการณ์ “การนอน” เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งและยังดำเนินอยู่ และเหตุการณ์ “การกระโดด” เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง ทั้ง 2 เหตุการณ์เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทำให้เรื่องดำเนินไปจัดเป็นเหตุการณ์พื้นหน้า ดังนั้นตัวอย่างที่ (25) จัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ เพราะมีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น

จากการวิเคราะห์รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่าทุกกลุ่มอายุเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์ โดยมีจำนวนการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์ ดังปรากฏในตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 แสดงจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์

กลุ่มอายุ	เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน แบบสมบูรณ์	เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน แบบไม่สมบูรณ์	รวม
กลุ่มอายุ 4 ปี	11	2	13
กลุ่มอายุ 6 ปี	9	3	12
กลุ่มอายุ 9 ปี	16	1	17
กลุ่มอายุ 11 ปี	18	0	18
กลุ่มผู้ใหญ่	35	1	36

พิจารณาจากตารางที่ 3.5 พบว่าจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ในกลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวน 11 เหตุการณ์ และแบบไม่สมบูรณ์มีจำนวน 2 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ในกลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวน 9 เหตุการณ์ และแบบไม่สมบูรณ์มีจำนวน 3 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ในกลุ่มอายุ 9 ปี มีจำนวน 16 เหตุการณ์

และแบบไม่สมบูรณ์มีจำนวน 1 เหตุการณ์ จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ในกลุ่มอายุ 11 ปี มีจำนวน 18 เหตุการณ์ และไม่มีการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ และจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ในกลุ่มอายุ มีจำนวน 35 เหตุการณ์ และแบบไม่สมบูรณ์มีจำนวน 1 เหตุการณ์

3.3 พัฒนาการในส่วนของรูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะแสดงพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน รวมทั้งการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ มีรายละเอียดดังนี้

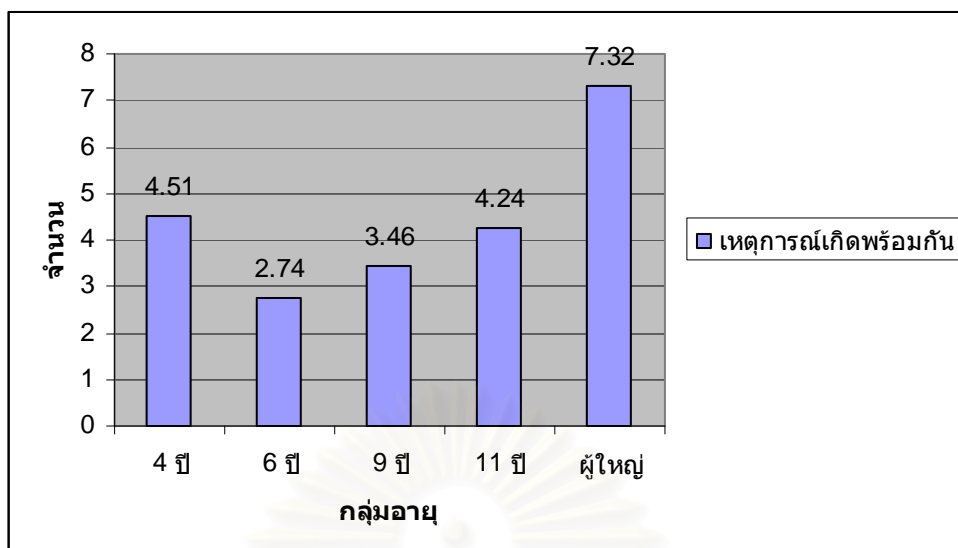
3.3.1 การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในส่วนนี้จะแสดงจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของแต่ละกลุ่มอายุ ดังปรากฏในตารางที่ 3.6

ตารางที่ 3.6 แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ

กลุ่มอายุ	เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน	อัตราร้อยละ
กลุ่มอายุ 4 ปี	13	4.51
กลุ่มอายุ 6 ปี	12	2.74
กลุ่มอายุ 9 ปี	17	3.46
กลุ่มอายุ 11 ปี	18	4.24
กลุ่มผู้ใหญ่	36	7.32

ตารางที่ 3.6 แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าทุกกลุ่มอายุ จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวน 13 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 4.51 ของจำนวนเหตุการณ์ทั้งหมด จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวน 12 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 2.74 จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มอายุ 9 ปี มีจำนวน 17 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 3.46 จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มอายุ 11 ปี มีจำนวน 18 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 4.24 จำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มผู้ใหญ่มีจำนวน 36 เหตุการณ์ คิดเป็นร้อยละ 7.32

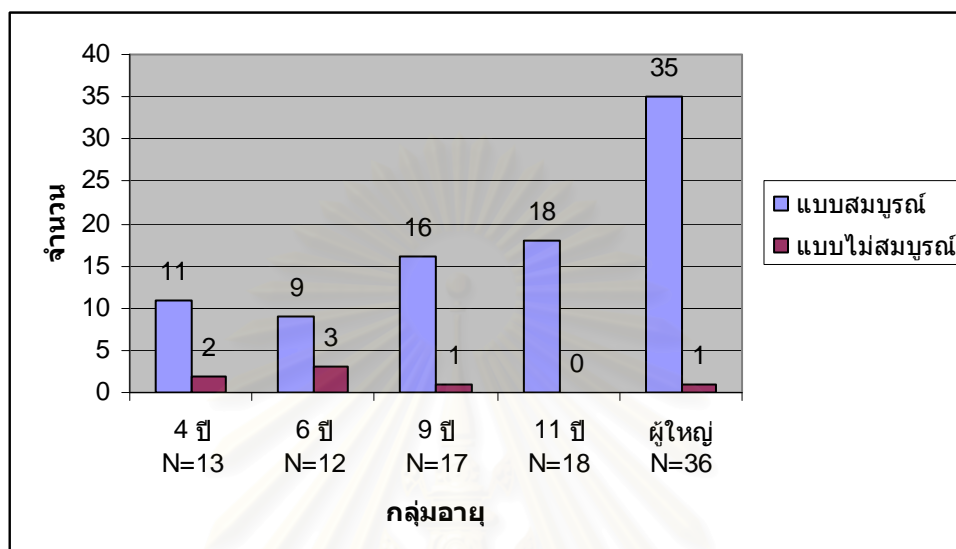
ภาพที่ 3.8 แสดงพัฒนาการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

พิจารณาจากภาพที่ 3.8 แสดงให้เห็นพัฒนาการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากกลุ่มอายุ 4 ปี ไปกลุ่มอายุ 6 ปี มีพัฒนาการลดลงมาก การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากกลุ่มอายุ 6 ปี ไปกลุ่มอายุ 9 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเล็กน้อย การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากกลุ่มอายุ 9 ปี ไปกลุ่มอายุ 11 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเล็กน้อย และการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจากกลุ่มอายุ 11 ปี ไปกลุ่มผู้ใหญ่มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัด สังเกตได้ว่าการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มเด็กมีพัฒนาการใกล้เคียงกันแต่การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มอายุ 6 ปี มีปริมาณลดลงเมื่อเทียบกับกลุ่มอายุอื่น ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของเบิร์นแฮม (Burnham, 2003) ในเรื่องของความสามารถในการผลิตภาษา (language production) และการรับรู้ภาษา (language perception) ซึ่งพบว่าเด็กกลุ่มอายุ 6 ปี ซึ่งเป็นวัยที่เพิ่งจะเข้าโรงเรียนและเริ่มเรียนหนังสือ มักจะมีความสามารถในการแยกแยะในทางสัทศาสตร์ก็ลดลง เพราะมีความเอนเอียงทางระบบเสียงไปสู่เสียงที่สำคัญซึ่งมีหน้าที่ที่สัมพันธ์กับตัวหนังสือ (functional load) เป็นไปได้ว่าการที่เด็กกลุ่มอายุ 6 ปี มีพัฒนาการการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันลดลงเป็นเพราะเป็นช่วงอายุที่มีการปรับตัวดังกล่าวไว้ในการศึกษาของเบิร์นแฮม

นอกจากนี้ ผลการศึกษานี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องจำนวนหน่วยถ้อยในการเล่าเรื่องของนิรติศัย (นิรติศัย กระจายเกียรติ, 2545) ซึ่งพบว่าจำนวนหน่วยถ้อยที่เป็นประโยคความเดียว ประโยคความรวม และอนุพากย์เชื่อมมีจำนวนมากในเด็กเล็ก แต่ค่อยๆ ลดลงตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น การเล่าเรื่องในลักษณะที่เป็นประโยคความเดียว ประโยคความรวม และอนุพากย์เชื่อม ทำให้การตีความเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในลักษณะเหตุการณ์ที่เกิดตามลำดับมากกว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกัน

3.3.2 เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์

ในส่วนนี้จะแสดงพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์ ดังปรากฏในภาพที่ 3.9

ภาพที่ 3.9 แสดงจำนวนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์

ภาพที่ 3.9 แสดงให้เห็นพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ โดยการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ในทุกกลุ่มอายุมีพัฒนาการมากกว่าการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์จากกลุ่มอายุ 4 ปี ไปกลุ่มอายุ 6 ปี มีพัฒนาการลดลงเล็กน้อย จากกลุ่มอายุ 6 ปี ไปกลุ่มอายุ 9 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมาก จากกลุ่มอายุ 9 ปี ไปกลุ่มอายุ 11 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเล็กน้อย จากกลุ่มอายุ 11 ปี ไปกลุ่มผู้ใหญ่มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัด ส่วนการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์จากกลุ่มอายุ 4 ปี ไปกลุ่มอายุ 6 ปี มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเล็กน้อย จากกลุ่มอายุ 6 ปี ไปกลุ่มอายุ 9 ปี มีพัฒนาการลดลง โดยกลุ่มอายุ 9 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่มีพัฒนาการเท่ากัน แต่ในกลุ่มอายุ 11 ปี ไม่พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์

สังเกตได้ว่าการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์เพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ ยกเว้นในกลุ่มอายุ 6 ปี อาจเป็นผลมาจากลีลาเฉพาะในการเล่าเรื่องของเด็กเล็ก ดังที่เบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) ซึ่งศึกษาพัฒนาการการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่าเด็กกลุ่มอายุ 4 ปี ส่วนใหญ่เล่าเรื่องในลักษณะบรรยายรายละเอียดของภาพทีละภาพ เด็กกลุ่มอายุ 4 ปี จะเล่าเรื่องไม่เหมือนกับกลุ่มอายุ 6 ปี ซึ่งส่วนใหญ่คุ้นเคยกับฉากต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นเนื้อเรื่องจากประสบการณ์ในเนอร์สเซอรี่หรือโรงเรียนอนุบาล และเด็กกลุ่มอายุ 6 ปีก็เล่าเรื่องแตกต่างจากกลุ่มอายุ 9 ปี ซึ่งถูกสัมภาษณ์ในโรงเรียนจึงเล่าเรื่องราวกับว่ากำลังทำการบ้านส่งผู้สัมภาษณ์ซึ่งเปรียบเสมือนครู ส่วนผู้ใหญ่แต่ละคนเล่าเหตุการณ์เล่าเรื่องในลักษณะที่แตกต่างกันไป คำอธิบาย

ของเบอร์แมนและสโลบินเกี่ยวกับลีลาในการเล่าเรื่อง อาจนำมาใช้อธิบายพัฒนาการในการเล่า เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ลดลงได้ว่าการเล่าเรื่องของเด็กกลุ่มอายุ 6 ปีเล่าเหตุการณ์เป็นส่วนๆ ทำให้มีลักษณะเป็นเหตุการณ์ลำดับต่อเนื่องมากกว่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

สำหรับการที่ไม่พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ในกลุ่มอายุ 11 ปี เป็นไปได้ว่าเด็กกลุ่มอายุ 11 ปี เป็นวัยที่กำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่นซึ่งอยู่ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและอารมณ์ ทำให้เด็กมีความใส่ใจในการเล่าเรื่องน้อยลง ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของพีรพัฒน์ ยางกลาง (Yangklang, 2003) ซึ่งพบว่าจำนวนอนุภาคที่ปรากฏในการเล่าเรื่องพัฒนาการเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ แต่มีพัฒนาการลดลงในกลุ่มอายุ 11 ปี

การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ ยกเว้นกลุ่มอายุ 6 ปีลดลง เพราะลักษณะการเล่าเหตุการณ์ลดลง ส่วนการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ที่พบในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปีนั้น เป็นไปได้ว่า (1) ลีลาในการเล่าเรื่องมีลักษณะเป็นการบรรยายภาพที่ละภาพ (2) ความสามารถทางภาษาของเด็กยังไม่มากนัก ดังนั้นแม้เด็กจะพยายามเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันก็ตาม แต่เหตุการณ์ที่เล่ามีลักษณะที่แยกกันเป็นส่วนๆ เหมือนเกิดเป็นลำดับ ไม่มีการขยายความในเรื่องเวลา สถานที่ และบริบทของเหตุการณ์ จึงพบเฉพาะเหตุการณ์ดำเนินเรื่องหรือเหตุการณ์พื้นหน้าเท่านั้น แต่เมื่อตีความแล้วก็ยังได้ความหมายว่าเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ดังนั้นจึงพบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ในเด็ก

3.4 บทสรุป

ในบทนี้ผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยการนำเสนอวิธีการวิเคราะห์รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน การแสดงผลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และพัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันตามลำดับ วิธีการวิเคราะห์รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันทำโดยการจำแนกเหตุการณ์เกิดพร้อมกันออกเป็นเหตุการณ์พื้นหน้าและเหตุการณ์พื้นหลัง ผลการศึกษาพบว่ามีการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ในทุกกลุ่มอายุ ส่วนการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์มีในทุกกลุ่มอายุเช่นกัน ยกเว้นกลุ่มอายุ 11 ปี ในด้านพัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันพบว่า การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ ยกเว้นกลุ่มอายุ 6 ปี ที่มีพัฒนาการลดลง ซึ่งสอดคล้องกับการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ซึ่งมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นในทุกกลุ่มอายุเช่นกัน ยกเว้นในกลุ่มอายุ 6 ปี ส่วนการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์พบในผู้เล่า 4 กลุ่มอายุ ยกเว้นกลุ่มอายุ 11 ปี ไม่พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ โดยการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ในทุกกลุ่มอายุมีพัฒนาการใกล้เคียงกัน

บทที่ 4

รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน โดยแบ่งการนำเสนอตามลำดับดังนี้ รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่พบทั้งหมด รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ และการเปรียบเทียบรูปบ่งชี้ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ และพัฒนาการทางภาษาในแง่ของประเภทและจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

4.1 วิธีการวิเคราะห์

สิ่งที่ต้องการวิเคราะห์ในส่วนนี้คือ รูปภาษาใดเป็นตัวบ่งชี้การเกิดพร้อมกันของเหตุการณ์ในภาษาไทย วิธีการที่นำเสนอในการศึกษานี้คือ การตัดส่วนของประโยคออกเพื่อดูว่าเหตุการณ์นั้นยังคงความหมายที่แสดงการเกิดพร้อมกันของเหตุการณ์หรือไม่ หากตัดรูปใดรูปหนึ่งออกไปแล้วทำให้ความหมายของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันเสียไป จัดว่ารูปนั้นเป็นรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันชุดนั้น ดังในตัวอย่างที่ (1)

(1) โทรศัพท์ดังขึ้นขณะที่เขากินข้าว

ประโยคที่ 1 ดีความได้ว่า เป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน กล่าวคือเมื่อตัดคำว่า ในขณะที่ ออกไป เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่สามารถดีความได้ว่าเกิดในเวลาเดียวกัน

จากการวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ ตามเกณฑ์การตัดส่วนของประโยค พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุมีทั้งสิ้น 22 รูป โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำเชื่อมแสดงเวลา คำบอกการณ์ลักษณะ และคำวิเศษณ์ ดังปรากฏในตารางที่ 4.1

คำเชื่อมบอกการเหลือมเวลา หมายถึง คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ต่างๆ โดยที่เหตุการณ์เหล่านั้นมีเวลาของเหตุการณ์คาบเกี่ยวกัน คำเชื่อมบอกการเหลือมเวลาปรากฏหน้าประโยคที่แสดงเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับประโยคหน้า ดังในตัวอย่างที่ (2)

(2) ออมเรียนอยู่ที่อเมริกาในขณะที่แม่ของเธอป่วยหนัก

ตัวอย่างที่ (2) แสดงให้เห็นว่าในเวลาแม่ป่วยนั้น เป็นเวลาเดียวกับที่ออมอยู่ต่างประเทศ เหตุการณ์ “การเรียน ” และ “ การป่วย ” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน พิจารณาจากคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ในขณะที่ ซึ่งปรากฏอยู่ต้นอนุพากย์หลัง ให้ความหมายว่า

เหตุการณ์ “การเรียน ” และ “ การป่วย ” เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน” ดังนั้น *ในขณะที่* จึงจัดเป็นรูป
บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

คำเชื่อมแสดงเวลา หมายถึง คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ โดยที่ตัวตัวเอง
ไม่ได้มีนัยทางเวลาที่แสดงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกิดในเวลาเดียวกัน แต่เมื่อปรากฏในประโยคทำ
หน้าที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสองเหตุการณ์ และตีความได้ว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดในเวลา
เดียวกัน ดังในตัวอย่างที่ (3)

(3) เขานั่งกินขนม ส่วน เรอนั่งดูทีวี

ตัวอย่างที่ (3) เหตุการณ์การกินขนมเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับเหตุการณ์การดูทีวี เหตุการณ์ทั้งสอง
เกิดในเวลาเดียวกันจึงจัดเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พิจารณาคำว่า ส่วน ไม่ได้ทำเชื่อมทั้งสอง
เหตุการณ์เข้าด้วยกัน แต่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ทั้งสองว่าในขณะที่เกิดเหตุการณ์การ
กิน ก็ได้เกิดเหตุการณ์การดูทีวีด้วย ดังนั้น ส่วน จึงจัดเป็นรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

คำบอกการณ์ลักษณะ หมายถึง คำที่ทำหน้าที่บอกลักษณะของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า
เหตุการณ์นั้นยังไม่จบสิ้น ดังนั้นประโยคที่ประกอบด้วยคำบอกการณ์ลักษณะ เหตุการณ์ในประโยค
นั้นจึงดำเนินอยู่ ทำให้เวลาของเหตุการณ์ไปคาบเกี่ยวกับเวลาของอีกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คำบอก
การณ์ลักษณะปรากฏอยู่หน้าหรือหลังคำกริยา ดังในตัวอย่างที่ (4)

(4) ครูกำลัง สอนอยู่หน้าชั้นเรียน นักเรียนในชั้นบางคนแอบกินขนม

ตัวอย่างที่ (4) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ ในเวลาที่ครูสอนอยู่นั้น มีนักเรียนบางคนกินขนมในเวลาเรียน
เหตุการณ์ “ การสอน ” และ “ การกิน ” มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน พิจารณาจากคำบอกการณ์
ลักษณะ กำลัง ซึ่งปรากฏหลังกริยา สอน ในอนุพากย์แรกให้ความหมายว่าเหตุการณ์ “ การสอน ”
ยังคงดำเนินอยู่ เมื่อเหตุการณ์ “ การกิน ” เกิดขึ้น ทั้ง 2 เหตุการณ์จึงมีเวลาซ้อนกัน ดังนั้น กำลัง จึง
จัดเป็นรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

คำวิเศษณ์ หมายถึง คำที่ช่วยขยายความหมายของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คำวิเศษณ์
ปรากฏหลังคำกริยา ดังในตัวอย่างที่ (5)

(5) แม่ชกผ้า ลูกก็ชกผ้าด้วย

ตัวอย่างที่ (5) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ ตอนที่แม่ชกผ้า ไม่ได้มีแต่แม่เท่านั้นที่ชกผ้า ลูกก็ชกด้วย
เหตุการณ์ “ การชกของแม่ ” และ “ การชกของลูก ” มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน พิจารณาจากคำ
วิเศษณ์ ด้วย ซึ่งปรากฏหลังกริยา ชก ในอนุพากย์หลัง ให้ความหมายว่าเหตุการณ์ “ การชกของลูก ”

เกิดในเวลาเดียวกับ “การชักของแม่” ทั้ง 2 เหตุการณ์จึงมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน ดังนั้น ด้วย จึงจัดเป็นรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

4.2 ผลการวิเคราะห์

จากผลการวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน โดยการตัดส่วนของประโยค พบว่า คำบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุมีทั้งสิ้น 22 คำ โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำเชื่อมแสดงเวลา คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์

พิจารณาจากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่าการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่ากลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 ประเภท ได้แก่ คำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี 11 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 4 ประเภท ได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำเชื่อมแสดงเวลา คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.1 แสดงประเภทและจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

รูปบ่งชี้	กลุ่มผู้ใหญ่	กลุ่มอายุ 11 ปี	กลุ่มอายุ 9 ปี	กลุ่มอายุ 6 ปี	กลุ่มอายุ 4 ปี
คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา					
ระหว่างที่	2	-	-	-	-
ขณะเดียวกัน	3	1	-	-	-
ขณะที่	3	3	1	-	-
ขณะนั้น	-	1	2	-	-
ในขณะเดียวกัน	-	-	1	-	-
ในขณะที่	-	-	1	-	-
คำเชื่อมแสดงเวลา					
ส่วน	14	9	8	-	-
โดย	2	-	-	-	-
โดยที่	1	-	-	-	-
พร้อมกับ	1	-	1	-	-
เช่นเดียวกับ	1	-	-	-	-
และ	-	1	-	-	-
คำบอกการณ้ลักษณะ					
กำลัง	2	4	3	1	6
อยู่	2	4	-	1	6
ยัง	1	-	1	-	-
ยังคง	1	-	-	-	-
ต่อไป	2	-	-	-	-
คำวิเศษณ์					
ด้วย	7	3	1	7	3
เหมือนกัน	1	1	-	-	-
ด้วยเช่นกัน	1	-	-	-	-
พอดี	-	1	-	-	-
คำอื่นๆ					
ก็...ก็	-	2	2	3	-

จากการวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะนำเสนอตัวอย่างรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้ง 4 ประเภท ที่ปรากฏในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ตัวอย่างมีดังต่อไปนี้

(6) 20d

@G: 06

%ort: ขณะที่ทอมมีเข้าไปหาอยู่ในรังตัวตื้น

%ort: ไอ้เจ้าบ๊อบบี้นี่ก็แบบไปเจอผึ้ง

ตัวอย่างที่ (6) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 4 เหตุการณ์ที่ทอมมีตามหาภบในรังตื้นถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่เจ้าบ๊อบบี้เจอผึ้ง พิจารณาจาก ขณะที่ ปรากฏต้นอนุพากย์ ให้ความหมายว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาซ้อนกัน

(7) 09i

@G: 06a

%ort: เขาพูดสิ่งใดบางอย่างลงไป

%ort: ส่วนเจ้าเฟรนด์พรายก็เล่นกับรังผึ้ง

ตัวอย่างที่ (7) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 9 เหตุการณ์ที่เขาพูดถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่เจ้าเฟรนด์พรายเล่นรังผึ้ง พิจารณาจาก ส่วน ปรากฏต้นอนุพากย์ ให้ความหมายว่าในขณะที่เหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น ก็มีอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดด้วย เหตุการณ์ทั้ง 2 เหตุการณ์จึงมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน

(8) 20a

@G: 02a

%ort: และแล้วดิกก็กับปีเตอร์ก็นอนหลับในค้ำคืนอันแสนสุข

%ort: แต่เจ้าฟร็อกก็กับน้อยนะสิ กำลังย่องออกมาจากขวด

ตัวอย่างที่ (8) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 1 เหตุการณ์ที่ดิกก็กับปีเตอร์นอนถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่กบหนีออกจากขวด พิจารณาจาก กำลัง ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าเหตุการณ์การย่องดำเนินอยู่ ทั้งสองเหตุการณ์จึงมีเวลาซ้อนกัน

(9) 20e

@G: 10

%ort: [พอมมาถึงหน้าผา]

%ort: กวางก็สะบัดหัว ปล่อยเขา (เค้า) ลง

%ort: เจ้าตูบเองก็เสียหลักวิ่งตกลงไปในหน้าผาเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ (9) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 5 เหตุการณ์ที่กวางปล่อยเด็ก ถูกเล่าเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่เจ้าตูปตกหน้าผา พิจารณาจาก *เหมือนกัน* ซึ่งปรากฏทำยอนุพากย์ แสดงให้ทราบว่าเขาและเจ้าตูปตกหน้าผาด้วยกันทั้งคู่

4.2.1 รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ

การวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มผู้ใหญ่ กลุ่มอายุ 11 ปี 9 ปี 6 ปี และ 4 ปี พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งสิ้น 22 รูป จำแนกออกได้เป็น 4 ประเภท คือ คำเชื่อมบอกการเชื่อมเวลา คำเชื่อมแสดงเวลา คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์ โดยรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในแต่ละกลุ่มอายุมีดังต่อไปนี้

4.2.1.1 กลุ่มผู้ใหญ่

พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งสิ้น 16 รูป จำแนกออกได้เป็น 4 ประเภท คือ 1) คำเชื่อมบอกการณชอนเวลา 3 รูป ได้แก่ *ระหว่างที่ ขณะที่ และ ขณะเดียวกัน* 2) คำเชื่อมแสดงเวลา 5 รูป ได้แก่ *ส่วน โดย โดยที่ พร้อมกับ เช่นเดียวกับ* 3) คำบอกการณลักษณะ 5 รูป ได้แก่ *กำลัง อยู่ ยัง ยังคง และ ต่อไป* และ 4) คำวิเศษณ์ 3 รูป ได้แก่ *ด้วย ด้วยเช่นกัน และ เหมือนกัน* ตัวอย่างเช่น

(10) 20d

@G: 06

%ort: ขณะที่ทอมมีเข้าไปตามหาอยู่ในรังตัวตุน

%ort: ไอ้เจ้าบ๊อบบี้นี่ก็แบบไปเจอรังผึ้ง

ตัวอย่างที่ (10) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 4 เหตุการณ์ที่บ๊อบบี้ไปเจอรังผึ้งเข้านั้นถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่ทอมมีไปเจอรังตุน พิจารณาจาก *ขณะที่* ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ ให้ความหมายว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาชอนกัน

(11) 20f

@G: 11

%ort: [กวางตัวนั้นได้แบกทอมมีขึ้นจากบนบ่า แล้วพากระโจนวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว]

%ort: และ(กวาง)ได้เหวี่ยงเจ้าทอมมีนั้นตกลงไปในบ่อ บึงขนาดใหญ่

%ort: ขณะเดียวกัน เจ้าตึกก็หมาน้อยนั้นก็พลอยถูกกวางนั้นผลัก กระโจนลงน้ำตกลงไป
ด้วย

ตัวอย่างที่ (11) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 6 เหตุการณ์ที่ตึกก็ตกน้ำถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่ทอมมีตกน้ำ พิจารณาจาก *ขณะเดียวกัน* ซึ่งปรากฏต้นอนุ

พากย์ และ ด้วย ซึ่งปรากฏทำนองพากย์ให้ความหมายว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาซ้อนกัน

(12) 20b

@G: 15

%ort: น้องแดงอุ้มเจ้ากบน้อยใส่มือไว้ ค่อยๆ เดินลุยน้ำไป

%ort: ส่วนเจ้าตาลนั้นนะ วิ่งลุยน้ำนำหน้าไปอย่างสนุกสนาน

ตัวอย่างที่ (12) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 2 เหตุการณ์ที่น้องแดงเดินลุยน้ำถูกเล่าเป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับที่เจ้าตาลเดินลุยน้ำ พิจารณาจาก ส่วน ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ ทำหน้าที่ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน

(13) 20a

@G: 10

%ort: แล้ว(กวาง)กระโดดโดยมีดึกก็ตามมาห่างๆ

ตัวอย่างที่ (13) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 1 เหตุการณ์ที่กวางกระโดดถูกเล่าเป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับที่ดึกก็วิ่ง พิจารณาจาก โดย ซึ่งปรากฏภายในอนุพากย์ ทำหน้าที่ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน

(14) 20e

@G: 10

%ort: กวางวิ่งออกไปเรื่อยๆ ออกไปเรื่อยๆ จนเจอหน้าผา

%ort: โดยที่มีเจ้าตูปตัวน้อยวิ่งไล่ตาม

ตัวอย่างที่ (14) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 1 เหตุการณ์ที่กวางวิ่งถูกเล่าเป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับที่เจ้าตูปวิ่ง พิจารณาจาก โดยที่ ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ ทำหน้าที่ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน

(15) 20i

@G: 01

%ort: [วันหนึ่งต้นกับบ๊อบบี้ก็เดิน]

%ort: ระหว่างที่กำลังเดินเล่นกันอยู่

%ort: ก็ไปเจอลูกกบตัวหนึ่ง

ตัวอย่างที่ (15) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 9 เหตุการณ์ที่ต้นเดินเล่นถูกเล่าเป็นเกิดในเวลาเดียวกับที่ต้นเจอกบเหตุการณ์ทั้งสองเกิดในเวลาเดียวกัน พิจารณาจาก ระหว่าง

ที่ ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ กำลัง ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา และ อยู่ ซึ่งปรากฏหลังคำกริยา ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

- (16) 20h
 @G: 07
 %ort: จากนั้นทอมจึงไปปีนต้นไม้
 %ort: ดูในโพรงสิว่า เจ้ากบแอบอยู่หรือเปล่า
 %ort: ขณะที่เจ้าโรบินก็ยังไปยุ่งอยู่กับรวงผึ้ง
 %ort: จนรังผึ้งมันตกลงมา

ตัวอย่างที่ (16) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 8 เหตุการณ์ที่ทอมปีนต้นไม้ ถูกเล่าเป็นเกิดในเวลาเดียวกับที่โรบินเล่นรังผึ้ง พิจารณาจาก ขณะที่ ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ และ ยัง ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน

- (17) 20a
 @G: 15
 %ort: ปี่เตอร์ยังคงอุ้มร่างเจ้าฟร็อกก็ต่อไป
 %ort: พร้อมกับมีด็กก็นั่งอยู่ห่างๆ

ตัวอย่างที่ (17) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 1 เหตุการณ์ที่กบออกจากขวด ถูกเล่าเป็นเกิดในเวลาเดียวกับที่ปี่เตอร์และด็กก็หลับ พิจารณาจาก ยังคง ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา ต่อไป ซึ่งปรากฏท้ายประโยค และ พร้อมกับ ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

- (18) 20c
 @G: 11
 %ort: เมื่อถึงหน้าผา กวางก็สะบัดทอมมีตกลงไป
 %ort: เจ้าตูบเองก็พลั้งตกลงไปกับเจ้านายด้วยเช่นกัน

ตัวอย่างที่ (18) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 3 เหตุการณ์ที่ทอมมีตักน้ำถูกเล่าเป็นเกิดในเวลาเดียวกับที่ตูบตกน้ำ พิจารณาจาก ด้วยเช่นกัน ซึ่งปรากฏท้ายอนุพากย์ ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

- (19) 20e
 @G: 02b
 %ort: ทอมออกไปที่หน้าต่างตะโกนเรียกหากบน้อย
 %ort: มัน(เจ้าตูบ)ก็โผล่ออกไปหน้าต่างเช่นเดียวกับทอม

ตัวอย่างที่ (19) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 5 เหตุการณ์ที่ทอมมีไปที่หน้าต่างถูกเล่าเป็นเกิดในเวลาเดียวกับที่เจ้าตูบไปที่หน้าต่าง พิจารณาจาก *เช่นเดียวกับ* ซึ่งปรากฏภายในอนุภาคย์ ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

(20) 20e

@G: 10

%ort: [พอมมาถึงหน้าผา]

%ort: กวางก็สะบัดหัวปล่อยเขาลง

%ort: เจ้าตูบเองก็เสียหลักวิ่งตกลงไปในหน้าผาเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ (20) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้ใหญ่ คนที่ 5 เหตุการณ์ที่เขาตกหน้าผาถูกเล่าเป็นเกิดในเวลาเดียวกับที่เจ้าตูบตกหน้าผา พิจารณาจาก *เหมือนกัน* ซึ่งปรากฏทำยอนุภาคย์ ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

4.2.1.2 กลุ่มอายุ 11 ปี

พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งสิ้น 11 รูป จำแนกออกได้เป็น 4 ประเภท คือ คำเชื่อมบอการณืซ้อนเวลา 3 รูป ได้แก่ *ขณะที่* *ขณะเดียวกัน* และ *ขณะนั้น* คำเชื่อมแสดงเวลา 3 รูป ได้แก่ *ส่วน* และ *และ* คำบอการณืลักษณะ 2 รูป ได้แก่ *กำลัง* และ *อยู่* และคำวิเศษณ์ 3 รูป ได้แก่ *ด้วย* *เหมือนกัน* และ *พอดี* และคำอื่นๆ ได้แก่ *ก็...ก็* ตัวอย่างเช่น

(21) 11j

@G: 08

%ort: ขณะเดียวกัน ตุ๊กก็ก็ได้วิ่งหนีฝั่งทำให้บ๊อกนั้นตกจากต้นไม้

%ort: และนกฮูกก็โผล่ออกมาจากรูของต้นไม้

ตัวอย่างที่ (21) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 10 เหตุการณ์นกฮูกโผล่ถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่ตุ๊กก็หนีฝั่ง พิจารณาจาก *ขณะเดียวกัน* ซึ่งปรากฏต้นอนุภาคย์ ให้ความหมายว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาซ้อนกัน

(22) 11j

@G: 09b

%ort: บ๊อกจึงขึ้นไปปีนก้อนหิน

%ort: และขณะนั้น เจ้ากวางได้ขึ้นมาพอดี ทำให้เขาของกวางนั้นเกี่ยวบ๊อก

ตัวอย่างที่ (22) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 10 เหตุการณ์การโผล่ถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับเหตุการณ์การเกี่ยว พิจารณาจาก *และ* กับ *ขณะนั้น* ซึ่ง

ปรากฏต้นอนุพากย์ และ พอดี ซึ่งปรากฏท้ายอนุพากย์ ให้ความหมายว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาซ้อนกัน

(23) 11d

@G: 04

%ort: โทนี่ร้องตะโกนขณะที่หมาน้อยกำลังยื่นหัวลงมา

ตัวอย่างที่ (23) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 4 เหตุการณ์การตะโกนถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับเหตุการณ์การยื่นหัว พิจารณาจาก *ขณะที่* ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ และ *กำลัง* ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าเหตุการณ์การยื่นดำเนินอยู่แต่ละเหตุการณ์จึงมีเวลาซ้อนกัน

(24) 11e

@G: 06

%ort: ทอมก็ได้ไปหาในโพรงใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ส่วนหมาของทอมกำลังเล่นรั้งฝั่งอยู่

ตัวอย่างที่ (24) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 5 เหตุการณ์การหาถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับเหตุการณ์การเล่น พิจารณาจาก *ส่วน* ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ *กำลัง* ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา และ *อยู่* ซึ่งปรากฏหลังคำกริยา ให้ความหมายว่าเหตุการณ์การเล่นดำเนินอยู่ แต่ละเหตุการณ์จึงมีเวลาซ้อนกัน

(25) 11d

@G: 08

%ort: ฝั่งก็ไล่ตามหมาน้อย ส่วนโทนี่ก็ไปดูโพรงที่ต้นไม้

ตัวอย่างที่ (25) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 4 เหตุการณ์การไล่ถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับเหตุการณ์การดู พิจารณาจาก *ส่วน* ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ และ *ก็...ก็* ซึ่งปรากฏภายในแต่ละอนุพากย์ และปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าเหตุการณ์การไล่เกิดขึ้น และเหตุการณ์การดูก็เกิดขึ้นด้วย แต่ละเหตุการณ์จึงมีเวลาซ้อนกัน

(26) 11i

@G: 12

%ort: โจก็มาตกที่น้ำแห่งหนึ่ง

%ort: หมาก็ตกมาเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ (26) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 9 เหตุการณ์ที่เด็กซึ่งในเรื่องชื่อว่าโจตกถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่หมาตก พิจารณาจาก *เหมือนกัน* ซึ่งปรากฏท้ายอนุพากย์ ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

(27) 11a

@G: 06

%ort: เขาหาตามโพรงต่างๆ

%ort: และสุนัขของเขาก็ช่วยเขาหาด้วย

ตัวอย่างที่ (27) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 11 ปี คนที่ 1 เหตุการณ์ที่เขาหาถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่หมาหา พิจารณาจาก *ด้วย* ซึ่งปรากฏท้ายอนุพากย์ ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

4.2.1.3 กลุ่มอายุ 9 ปี

พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งสิ้น 10 รูป จำแนกออกได้เป็น 4 ประเภท คือ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา 4 รูป ได้แก่ *ขณะที่ ในขณะที่ ขณะนั้น และ ในขณะเดียวกันนั้น* คำเชื่อมแสดงเวลา 3 รูป ได้แก่ *ส่วน และ พร้อมกับ* คำบอกการณลักษณะ 2 รูป ได้แก่ *กำลัง และ ยัง* และคำวิเศษณ์ 1 รูป ได้แก่ *ด้วย* และคำอื่นๆ ได้แก่ *ก็...ก็* ตัวอย่างเช่น

(28) 09f

@G: 02a

%ort: คืนหนึ่งขณะที่ลือกก็และสุนัขของเขาหลับ

%ort: กบน้อยได้หลบหนีจากขวดแก้วที่ลือกก็ซังเอาไว้

ตัวอย่างที่ (28) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 6 เหตุการณ์การหลับถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับเหตุการณ์การหลบหนี พิจารณา *ขณะที่* ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ ให้ความหมายว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาซ้อนกัน

(29) 09b

@G: 06b

%ort: เด็กชายตะโกนร้อง

%ort: ขณะนั้นหมาของเขาเขย่าต้นไม้อย่างแรงมาก

ตัวอย่างที่ (29) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 2 เหตุการณ์ที่เด็กตะโกนถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่หมาเขย่าต้นไม้ พิจารณาจาก *ขณะนั้น* ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ ให้ความหมายว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาซ้อนกัน

(30) 09b

@G: 08

%ort: นกฮูกได้โผล่ออกมาทำให้เด็กชายตกจากต้นไม้

%ort: ในขณะที่เดียวกันนั้น ผีเสื้อตัวใหญ่ฝูงหนึ่งกำลังไล่ตามเจ้าหมา

ตัวอย่างที่ (30) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 2 เหตุการณ์ที่นกฮูกโผล่ถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่ผีเสื้อไล่หมา พิจารณาจาก ในขณะที่เดียวกันนั้น ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ และ กำลัง ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าแต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยมีเวลาซ้อนกัน

(31) 09b

@G: 10b

%ort: (กวาง)มันจึงวิ่งไปในขณะที่ตัวของเด็กชายยังอยู่บนหัวกวาง

ตัวอย่างที่ (31) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 2 เหตุการณ์ที่กวางวิ่งถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่เด็กอยู่บนกวาง พิจารณาจาก ในขณะที่ ซึ่งภายในอนุพากย์ และ ยัง ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

(32) 09d

@G: 09b

%ort: จอห์นก็เริ่มไปที่ก่อนหิน

%ort: ส่วนนกฮูกนั้นก็ไปเกาะที่ต้นไม้

ตัวอย่างที่ (32) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 4 เหตุการณ์ที่จอห์นไปที่ก่อนหินถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่นกฮูกไปเกาะต้นไม้ พิจารณาจาก ส่วน ซึ่งปรากฏต้นอนุพากย์ และ ก็...ก็ ซึ่งปรากฏภายในแต่ละอนุพากย์และปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

(33) 09e

@G: 10b

%ort: (กวาง)จึงวิ่งไปที่หน้าผาพร้อมกับเด็กชายที่อยู่บนหัวกวาง

ตัวอย่างที่ (33) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 9 ปี คนที่ 5 เหตุการณ์ที่กวางวิ่งถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่เด็กอยู่บนกวาง พิจารณาจาก พร้อมกับ ซึ่งปรากฏภายในอนุพากย์ ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

4.2.1.4 กลุ่มอายุ 6 ปี

พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งสิ้น 4 รูป จำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ คำบอกการณ์ลักษณะ 2 รูป ได้แก่ *กำลัง* และ *อยู่* และคำวิเศษณ์ 1 รูป ได้แก่ *ด้วย* และคำอื่นๆ ได้แก่ *ก็...ก็* ตัวอย่างเช่น

(34) 06a

@G: 02

%ort: เขาไปเจอ**กวาง**

%ort: กวาง**กำลัง**วิ่งไล่หมาเขา

ตัวอย่างที่ (34) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 6 ปี คนที่ 1 เหตุการณ์ที่เขาเจอ กวางถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่กวางไล่หมา พิจารณาจาก *กำลัง* ซึ่งปรากฏหน้า คำกริยา ให้ความหมายว่าเหตุการณ์การเข้าไปดำเนินอยู่ ทั้งสองเหตุการณ์จึงมีเวลาซ้อนกัน

(35) 06f

@G: 02

%ort: หมา**ขึ้น**มาบนเด็ก

%ort: เด็ก**นอนอยู่**

ตัวอย่างที่ (35) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 6 ปี คนที่ 6 เหตุการณ์ที่เด็กนอน ถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่หมาขึ้นมา พิจารณาจาก *อยู่* ซึ่งปรากฏหลังคำกริยา ให้ความหมายว่าเหตุการณ์การนอนดำเนินอยู่ เวลาของทั้งสองเหตุการณ์จึงซ้อนกัน

(36) 06a

@G: 11

%ort: เด็ก**ก็**ตกลงไปในน้ำ**สุนัขก็**ตก**ด้วย**

ตัวอย่างที่ (36) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 6 ปี คนที่ 1 เหตุการณ์ที่เด็กนอน ถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่หมานอน พิจารณาจาก *ด้วย* ซึ่งปรากฏท้ายอนุพากย์ และ *ก็...ก็* ซึ่งปรากฏภายในแต่ละอนุพากย์และปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าทั้งสอง เหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

4.2.1.5 กลุ่มอายุ 4 ปี

พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งสิ้น 3 รูป จำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ คำบอกการณ์ลักษณะ 2 รูป ได้แก่ *กำลัง* และ *อยู่* และคำวิเศษณ์ 1 รูป ได้แก่ *ด้วย* ตัวอย่างเช่น

(37) 04e

@G: 03a

%ort: *หมากำลังเข้าไปในนี้*

%ort: *คนก็ตุนก*

ตัวอย่างที่ (37) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 4 ปี คนที่ 5 เหตุการณ์ที่หมาเข้าไปถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่คนตุนก พิจารณาจาก *กำลัง* ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าเหตุการณ์การเข้าไปดำเนินอยู่ ทั้งสองเหตุการณ์จึงมีเวลาซ้อนกัน

(38) 04f

@G: 08

%ort: *เด็กก็นอนอยู่ นกก็ออก*

ตัวอย่างที่ (38) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 4 ปี คนที่ 6 เหตุการณ์ที่เด็กนอนถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่นกสุกโผล่ พิจารณาจาก *อยู่* ซึ่งปรากฏหลังคำกริยา ให้ความหมายว่าเหตุการณ์การนอนดำเนินอยู่ เวลาของทั้งสองเหตุการณ์จึงซ้อนกัน

(39) 04f

@G: 11

%ort: *กวางก็เอยเอากวางอีกตัวตกลงมา*

%ort: *คนก็เอยตกลงมาด้วย*

ตัวอย่างที่ (39) แสดงการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 4 ปี คนที่ 5 เหตุการณ์ที่กวางตกหน้าผาถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่คนตกหน้าผา พิจารณาจาก *ด้วย* ซึ่งปรากฏท้ายอนุพากย์ ให้ความหมายว่าทั้งสองเหตุการณ์มีเวลาซ้อนกัน

4.2.2 การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

จากการวิเคราะห์และจำแนกประเภทรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ผู้วิจัยพบการปรากฏของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันใน 3 ลักษณะ ได้แก่ การปรากฏเพียงลำพัง การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 รูป และการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 3 รูป ซึ่งการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้แสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนในการเล่าเรื่องและความซับซ้อนการสร้างประโยคที่แสดงเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

4.2.2.1 รูปบ่งชี้เหตุการณ์พร้อมกันที่ปรากฏเพียงลำพัง

รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ปรากฏเพียงรูปเดียว หมายถึง เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 1 เหตุการณ์ ปรากฏรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่แสดงให้เห็นว่าแต่ละเหตุการณ์มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกันเพียง 1 รูปบ่งชี้เท่านั้น ตัวอย่างที่ (40) แสดงการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 1 รูป ซึ่งได้แก่ คำวิเศษณ์ *ด้วย*

(40) 20c

@G: 02a

%ort: *เมื่อกกลางคืนทอมมีหลับ*

%ort: *เจ้าตูบน้อยก็หลับกับเขาด้วย*

ตัวอย่างที่ (40) เหตุการณ์ “การนอนของทอมมี” และ “การนอนของตูบ” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน พิจารณาจากวิเศษณ์ *ด้วย* ซึ่งปรากฏหลังคำสรรพนามท้ายประโยค ทำหน้าที่ขยายความกริยา *หลับ* ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คือให้ความหมายว่าเจ้าตูบน้อยนั้นนอนหลับในเวลาเดียวกับที่ทอมมีหลับ ไม่ได้นอนหลับในเวลาอื่น เหตุการณ์ “การนอนของทอมมี” และ “การนอนของตูบ” จึงมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน เหตุการณ์ 40 เป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่มีคำวิเศษณ์ *ด้วย* ทำหน้าที่บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ดังนั้น เหตุการณ์ 40 จึงมีการใช้รูปบ่งชี้เพียงรูปเดียวเท่านั้น ในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

4.2.2.2 การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 รูป

การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 รูป หมายถึง เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 1 เหตุการณ์ ปรากฏรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่แสดงให้เห็นว่าแต่ละเหตุการณ์มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน 2 รูป โดยรูปบ่งชี้ที่ปรากฏร่วมกันจะเป็นรูปบ่งชี้ประเภทเดียวกันหรือคนละประเภทกันก็ได้ ตัวอย่างที่ (41) แสดงการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 รูป ซึ่งได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา *ในขณะที่* และคำบอกการณลักษณะ *ยัง*

(41) 09b

@G: 10b

%ort: (กว้าง)มันจึงวิ่งไปในขณะที่ตัวของเด็กชายยังอยู่บนหัวกวาง

ตัวอย่างที่ (41) เหตุการณ์ที่กว้างวิ่งถูกเล่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาเดียวกับที่เด็กอยู่บนกวาง พิจารณาจาก ในขณะที่ ซึ่งภายในอนุภาคย์ ทำหน้าที่เชื่อมเหตุการณ์ “การวิ่งของกวาง” และ “การที่เด็กอยู่บนหัวกวาง” เข้าด้วยกัน ให้ความหมายว่าทั้ง 2 เหตุการณ์เกิดในเวลาเดียวกัน และ ยัง ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา ให้ความหมายว่าเด็กก็ยังอยู่บนหัวกวาง เหตุการณ์ 41 เป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่มีคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ในขณะที่ และคำบอกการณลักษณะ ยัง ทำหน้าที่ร่วมกันในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ดังนั้นเหตุการณ์ (41) มีการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 รูป

4.2.2.3 การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 3 รูป

การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 3 รูป หมายถึง เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 1 เหตุการณ์ ปรากฏรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่แสดงให้เห็นว่าแต่ละเหตุการณ์มีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน 3 รูป โดยรูปบ่งชี้ที่ปรากฏร่วมกันจะเป็นรูปบ่งชี้ประเภทเดียวกันหรือคนละประเภทกันก็ได้ ตัวอย่างที่ (42) แสดงการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 3 รูป ซึ่งได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ส่วน และคำบอกการณลักษณะ กำลัง และ อยู่

(42) 11e

@G: 06

%ort: ทอม ก็ได้ไปหาในโพรงใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ส่วนหมาของทอมกำลังเล่นวิ่ง(วิ่ง)ฝั่งอยู่

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือเหตุการณ์ “การหา” และ “การเล่น” ถูกบรรยายออกมาโดยมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน พิจารณาจากคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ส่วน ซึ่งปรากฏหน้าอนุภาคย์ ทำหน้าที่เชื่อม เหตุการณ์ “การหา” และ “การเล่น” เข้าด้วยกัน และให้ความหมายว่าทั้ง 2 เหตุการณ์นี้เกิดในเวลาเดียวกัน และคำบอกการณลักษณะ กำลัง ซึ่งปรากฏหน้าคำกริยา และ อยู่ ซึ่งปรากฏหลังคำกริยา ทำหน้าที่แสดงเวลาที่เหตุการณ์ “การเล่น” เกิดขึ้นว่าเหตุการณ์ยังดำเนินอยู่ในขณะนั้น เหตุการณ์ “การหา” และ “การเล่น” จึงมีเวลาของเหตุการณ์ซ้อนกัน เหตุการณ์ (42) เป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่มีคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ส่วน และคำบอกการณลักษณะ กำลัง และ อยู่ ทำหน้าที่ร่วมกันในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ดังนั้นเหตุการณ์ (42) มีการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 3 รูปด้วยกัน

สรุปได้ว่ารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีทั้งหมด 22 รูป แบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำเชื่อมแสดงเวลา คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์ กลุ่มผู้ใหญ่ กลุ่มอายุ 11 ปี และ 9 ปี พบรูปบ่งชี้ทั้ง 4 ประเภท ส่วนกลุ่มอายุ 6 ปี และ 4 ปี พบ 2 ประเภท ได้แก่ คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์ และพบการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วยรูปแบบ ก็...ก็ ในผู้เฒ่ากลุ่มอายุ 11 ปี 9 ปี และ 4 ปี การปรากฏของรูปบ่งชี้ในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน มี 3 ลักษณะ คือการปรากฏเพียงลำพัง การปรากฏร่วมกับของรูปบ่งชี้ 2 รูป และการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้ 3 รูป

4.3 เปรียบเทียบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะแสดงการเปรียบเทียบลักษณะของการเกิดของรูปบ่งชี้ที่เหมือนและแตกต่างกันในผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่ม ผลการวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันพบทั้งสิ้น 22 รูป โดยรูปบ่งชี้บางรูปพบเฉพาะในผู้เล่าเรื่องบางกลุ่ม และบางรูปพบเหมือนกันในผู้เล่าเรื่องกลุ่มต่างๆ ดังปรากฏในตารางที่ 4.2

ลักษณะการปรากฏร่วมกับรูปบ่งชี้ประเภทอื่นดังที่ได้กล่าวมาแล้วกับตำแหน่งการปรากฏมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือรูปบ่งชี้ที่มีปรากฏลำพัง ได้แก่ คำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ ในกลุ่มอายุ 4 ปี รูปบ่งชี้สองประเภทนี้มักปรากฏในอนุพากย์สามัญ โดยคำบอกการณลักษณะปรากฏหน้าหรือหลังคำกริยา และคำวิเศษณ์ปรากฏท้ายอนุพากย์ ส่วนคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลาซึ่งพบในกลุ่มอายุ 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ มักปรากฏต้นอนุพากย์หลัก อนุพากย์รอง และปรากฏร่วมกับรูปบ่งชี้อื่นๆ สะท้อนให้เห็นว่าตำแหน่งและลักษณะการปรากฏของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันสะท้อนให้เห็นพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน กล่าวคือกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี มีพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์น้อยกว่าในกลุ่มอายุ 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ สังเกตได้จากตำแหน่งและรูปประโยคที่รูปบ่งชี้เหล่านั้นปรากฏและการปรากฏร่วมกับรูปบ่งชี้อื่นๆ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.2 แสดงรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันและปริมาณการใช้รูปบ่งชี้แต่ละรูปของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ

รูปบ่งชี้	กลุ่มผู้ใหญ่	กลุ่มอายุ 11 ปี	กลุ่มอายุ 9 ปี	กลุ่มอายุ 6 ปี	กลุ่มอายุ 4 ปี
คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา					
ระหว่างที่	2	-	-	-	-
ขณะเดียวกัน	3	1	-	-	-
ขณะที่	3	3	1	-	-
ขณะนั้น	-	1	2	-	-
ในขณะเดียวกัน	-	-	1	-	-
ในขณะที่	-	-	1	-	-
คำเชื่อมแสดงเวลา					
ส่วน	14	9	8	-	-
โดย	2	-	-	-	-
โดยที่	1	-	-	-	-
พร้อมกับ	1	-	1	-	-
เช่นเดียวกับ	1	-	-	-	-
และ	-	1	-	-	-
คำบอกการณลักษณะ					
กำลัง	2	4	3	1	6
อยู่	2	4	-	1	6
ยัง	1	-	1	-	-
ยังคง	1	-	-	-	-
ต่อไป	2	-	-	-	-
คำวิเศษณ์					
ด้วย	7	3	1	7	3
เหมือนกัน	1	1	-	-	-
พอดี	-	1	-	-	-
ด้วยเช่นกัน	1	-	-	-	-
คำอื่นๆ					
ก็...ก็	-	2	2	3	-
รวม	16	11	10	4	3

พิจารณาจากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นรูปบ่งชี้ที่พบเหมือนกันในแต่ละกลุ่มอายุ และรูปบ่งชี้ที่พบเฉพาะในบางกลุ่ม มีรายละเอียดดังนี้

4.3.1 รูปบ่งชี้ที่พบเหมือนกัน

รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่พบเหมือนกันมีทั้งสิ้น 11 รูป ได้แก่ *ขณะที่* *ขณะเดียวกัน* *ขณะนั้น* *ส่วน* *พร้อมกับ* *กำลัง* *อยู่* *ยัง* *ด้วย* *เหมือน* และ *ก็...ก็* รายละเอียดของความเหมือน มีดังต่อไปนี้

4.3.1.1 คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา *ขณะที่* พบในผู้เล่าเรื่อง 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มผู้ใหญ่ กลุ่มอายุ 11 ปี และ 9 ปี คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา *ขณะที่* ปรากฏต้นอนุพากย์ และมักปรากฏร่วมกับ *บุพบทวลี* หรือคำบอกการณลักษณะ *กำลัง* และ *อยู่* รูปใดรูปหนึ่งหรือทั้งสองรูป ดังในตัวอย่างที่ (43)

- (43) 11f
 @G: 02
 %ort: คีนหนึ่ง*ขณะที่*เขากำลังนอนหลับอยู่
 %ort: แจกบก็แอบหนีไป

4.3.1.2 คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา *ขณะเดียวกัน* พบในผู้เล่าเรื่อง 2 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มผู้ใหญ่ และกลุ่มอายุ 11 ปี คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา *ขณะเดียวกัน* ปรากฏต้นอนุพากย์ และมักปรากฏร่วมกับ *ก็* ดังในตัวอย่างที่ (44)

- (44) 20f
 @G: 05
 %ort: ทอมมีก้มลงไปดู
 %ort: เผื่อว่าเจ้าฟอกก็จะแอบลงไปใรรูนี้
 %ort: *ขณะเดียวกัน* เจ้าตึกก็ซึ่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่
 %ort: ซึ่งมีรังผึ้งอยู่ข้างบน
 %ort: ก็ได้เห่ารังผึ้ง

4.3.1.3 คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา *ขณะนั้น* พบในผู้เล่าเรื่อง 2 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 11 ปี และ 9 ปี คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา *ขณะนั้น* ปรากฏต้นอนุพากย์ แต่ในบางครั้งอาจปรากฏร่วมกับคำบอกการณลักษณะ *กำลัง* ดังในตัวอย่างที่ (45)

- (45) 09b
 @G: 06b
 %ort: เด็กชายตะโกนร้อง
 %ort: ขณะนั้นหมาของเขาเขย่าตัวไม่อย่างแรงมาก

4.3.1.4 คำเชื่อมแสดงเวลา ส่วน พบในผู้เล่าเรื่อง 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มผู้ใหญ่ กลุ่มอายุ 11 ปี และ 9 ปี คำเชื่อมแสดงเวลา ส่วน ปรากฏต้นอนุพากย์ และปรากฏร่วมกับ ก็ เสมอ หรือหากไปไม่ปรากฏร่วมกับ ก็ จะปรากฏร่วมกับ ได้ ดังในตัวอย่างที่ (46)

- (46) 20b
 @G: 02a
 %ort: น้องแดงก็ขึ้นไปนอนบนเตียงของเขา
 %ort: ส่วนเจ้าตาลนั้นก็ประจำที่นะคะ อยู่ตรงปลายเท้าของน้องแดง

4.3.1.5 คำเชื่อมแสดงเวลา พร้อมกับ พบในผู้เล่าเรื่อง 2 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มผู้ใหญ่ และกลุ่มอายุ 9 ปี คำเชื่อมแสดงเวลา พร้อมกับ ปรากฏภายในอนุพากย์ และมักตามด้วย นามวลี ดังในตัวอย่างที่ (47)

- (47) 09e
 @G: 10b
 %ort: (กวาง)จึงวิ่งไปที่หน้าผาพร้อมกับเด็กชายที่อยู่บนหัวกวาง

4.3.1.6 คำบอกการณลักษณะ กำลัง พบในผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ คำบอกการณลักษณะ กำลัง ปรากฏหน้ากริยา และมักปรากฏร่วมกับคำบอกการณลักษณะ อยู่ ดังตัวอย่างที่ (48)

- (48) 20i
 @G: 01
 %ort: [วันหนึ่งต้นกับบ๊อบบี้ก็เดิน]
 %ort: ระหว่างที่กำลังเดินเล่นกันอยู่
 %ort: ก็ไปเจอลูกกบตัวหนึ่ง

4.3.1.7 คำบอกการณลักษณะ อยู่ พบในผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ คำบอกการณลักษณะ อยู่ ปรากฏหลังกริยา และมักปรากฏร่วมกับคำเชื่อมบอกการช้อนเวลา ขณะที่ และคำเชื่อมแสดงเวลา ส่วน และคำบอกการณลักษณะ กำลัง ดังในตัวอย่างที่ (49)

- (49) 11b
 @G: 06b
 %ort: หมาเขย่าต้นไม้
 %ort: จนรังผึ้งตกลงมา
 %ort: ขณะที่เด็กชายกำลังดูโพรงไม้อยู่นั้น

4.3.1.8 คำบอกการณ์ลักษณะ ยัง พบในผู้เล่าเรื่อง 2 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มผู้ใหญ่ และกลุ่มอายุ 9 ปี คำบอกการณ์ลักษณะ **ยัง** ปรากฏหน้ากริยา ดังในตัวอย่างที่ (50)

- (50) 09b
 @G: 10b
 %ort: [เจ้ากวางโมโหมาก]
 %ort: (กวาง)มันจึงวิ่งไปในขณะที่ตัวของเด็กชายยังอยู่บนหัวกวาง

4.3.1.9 คำวิเศษณ์ ด้วย พบในผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ คำวิเศษณ์ **ด้วย** ปรากฏท้ายอนุพากย์ และปรากฏร่วมกับ **ก็** เสมอ ดังในตัวอย่างที่ (51)

- (51) 06a
 @G: 11
 %ort: เด็กก็ตกลงไปในน้ำสุนัขก็ตกด้วย

4.3.1.10 คำวิเศษณ์ เหมือนกัน พบในผู้เล่าเรื่อง 2 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มผู้ใหญ่ และกลุ่มอายุ 11 ปี คำวิเศษณ์ **เหมือน** ปรากฏท้ายอนุพากย์ และมักปรากฏร่วมกับ **ก็** ดังในตัวอย่างที่ (52)

- (52) 20e
 @G: 10
 %ort: [พอมมาถึงหน้าผา]
 %ort: กวางก็สะบัดหัวปล่อยเขาลง
 %ort: เจ้าตูบเองก็เสียหลักวิ่งตกลงไปในหน้าผาเหมือนกัน

4.3.1.11 ก็...ก็ พบในผู้เล่าเรื่อง 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 11 ปี 9 ปี และ 6 ปี โดย **ก็...ก็** ปรากฏภายในแต่ละอนุพากย์ และปรากฏหน้าคำกริยา ดังในตัวอย่างที่ (53)

- (53) 06a
 @G: 11
 %ort: เด็กก็ตกลงไปในน้ำสุนัขก็ตกด้วย

4.3.2 รูปบ่งชี้ที่พบแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่ารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันบางรูปพบในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในผู้เล่าเรื่องบางกลุ่มเท่านั้นซึ่งมีทั้งสิ้น 11 รูป ได้แก่ ระหว่างที่ ในขณะที่เดียวกัน ในขณะที่ โดย โดยที่ เช่นเดียวกับ และ ยังคง ต่อไป พอดี และ ด้วย เช่นกัน รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

4.3.2.1 คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ระหว่างที่ พบในกลุ่มผู้ใหญ่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ระหว่างที่ ปรากฏต้นอนุพากย์ และมักปรากฏร่วมกับคำบอกการณลักษณะ อยู่ หรือ คำว่า ก็ ดังในตัวอย่างที่ (54)

- (54) 20i
 @G: 01
 %ort: [วันหนึ่งต้นกับบ๊อบบี้ก็เดิน]
 %ort: ระหว่างที่กำลังเดินเล่นกันอยู่
 %ort: ก็ไปเจอลูกกบตัวหนึ่ง

4.3.2.2 คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ในขณะที่ พบในกลุ่มอายุ 9 ปี คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา ในขณะที่ ปรากฏต้นอนุพากย์ ดังในตัวอย่างที่ (55)

- (55) 09b
 @G: 10b
 %ort: (กวาง)มันจึงวิ่งไปในขณะที่ตัวของเด็กชายยังอยู่บนหัวกวาง

4.3.2.3 คำเชื่อมแสดงเวลา โดย พบในกลุ่มผู้ใหญ่ คำเชื่อมแสดงเวลา โดย ปรากฏต้นอนุพากย์ ดังในตัวอย่างที่ (56)

- (56) 20e
 @G: 10
 %ort: ทอมหลบอยู่หลังท่อนไม้ นั่น โดยมีเจ้าตูบว่ายน้ำตามไป

4.3.2.4 คำเชื่อมแสดงเวลา โดยที่ พบในกลุ่มผู้ใหญ่ คำเชื่อมแสดงเวลา โดยที่ ปรากฏต้นอนุพากย์ ดังในตัวอย่างที่ (57)

- (57) 20e
 @G: 10
 %ort: กวางวิ่งออกไปเรื่อยๆ ออกไปเรื่อยๆ จนเจอหน้าผา
 %ort: โดยที่มีเจ้าตูบตัวน้อยวิ่งไล่ตาม

4.3.2.5 คำเชื่อมแสดงเวลา เช่นเดียวกับ พบในกลุ่มผู้ใหญ่ คำเชื่อมแสดงเวลา เช่นเดียวกับ เชื่อมอนุพากย์กับนาม ดังในตัวอย่างที่ (58)

- (58) 20e
 @G: 02b
 %ort: ทอมออกไปที่หน้าต่างตะโกนเรียกหากบน้อย
 %ort: มัน(เจ้าตูบ)ก็เผล่ออกไปหน้าต่างเช่นเดียวกับทอม

4.3.2.6 คำเชื่อมแสดงเวลา และ พบในกลุ่มอายุ 11 ปี คำเชื่อมแสดงเวลา และ ปรากฏต้นอนุพากย์ ทำหน้าที่เชื่อมอนุพากย์ ดังในตัวอย่างที่ (59)

- (59) 11j
 @G: 09b
 %ort: บ๊อกจึงขึ้นไปปีนก้อนหิน
 %ort: และขณะนั้น เจ้ากวางได้ขึ้นมาพอดี ทำให้เขาของกวางนั้นเกี่ยวบ๊อก

4.3.2.7 คำบอกการณลักษณะ ยังคง พบในกลุ่มผู้ใหญ่ คำบอกการณลักษณะ ยังคง ปรากฏหน้ากริยา ดังในตัวอย่างที่ (61)

- (61) 20a
 @G: 15
 %ort: ปีเตอร์ยังคงอุ้มร่างเจ้าฟร็อกก็ต่อไป
 %ort: พร้อมกับมีดิกก็นั่งอยู่ห่างๆ

4.3.2.8 คำบอกการณลักษณะ ต่อไป พบในกลุ่มผู้ใหญ่ คำบอกการณลักษณะ ต่อไป ปรากฏท้ายอนุพากย์ ดังในตัวอย่างที่ (62)

- (62) 20a
 @G: 15
 %ort: ปีเตอร์ยังคงอุ้มร่างเจ้าฟร็อกก็ต่อไป
 %ort: พร้อมกับมีดิกก็นั่งอยู่ห่างๆ

4.3.2.9 คำวิเศษณ์ พอดี พบในกลุ่มอายุ 11 ปี คำวิเศษณ์ **พอดี** ปรากฏทำยอนุพากย์ ดังในตัวอย่างที่ (63)

(63) 11j

@G: 09b

%ort: บ๊อกจิ้งขึ้นไปป็นก้อนหิน

%ort: และขณะนั้น เจ้ากวางได้ขึ้นมา**พอดี** ทำให้เขาของกวางนั้นเกี่ยวบ๊อก

4.3.2.10 คำวิเศษณ์ เช่นกัน พบในกลุ่มอายุ 9 ปี คำวิเศษณ์ **เช่นกัน** ปรากฏทำยอนุพากย์ ดังในตัวอย่างที่ (64)

(64) 09e

@G: 08

%ort: เด็กชายก็วิ่งหนี

%ort: ส่วนหมานั้นก็วิ่งหนี**เช่นกัน**

สรุปได้ว่ารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่พบเหมือนกันในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีลักษณะการปรากฏคือ (1) ปรากฏโดยตัวมันเองลำพัง (2) ปรากฏร่วมกับรูปบ่งชี้เหตุการณ์ประเภทอื่น (3) ปรากฏร่วมกับคำไวยการณ์ ก็ และ (4) ปรากฏร่วมกับวลี เช่น บุพบทวลี หรือนามวลี รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ปรากฏแตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มอายุประเภท คำเชื่อมบอกการเหลือมเวลามักปรากฏต้นอนุพากย์ หรือปรากฏร่วมกับคำบอกการณ์ลักษณะ คำเชื่อมแสดงเวลาปรากฏต้นอนุพากย์ เชื่อมอนุพากย์ที่เกิดร่วมกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ทางเวลาเวลาระหว่างอนุพากย์ คำบอกการณ์ลักษณะปรากฏหน้าคำกริยา และคำวิเศษณ์ปรากฏทำยอนุพากย์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.4 พัฒนาการทางภาษาในส่วนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอการเปรียบเทียบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งในแง่ประเภทและจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

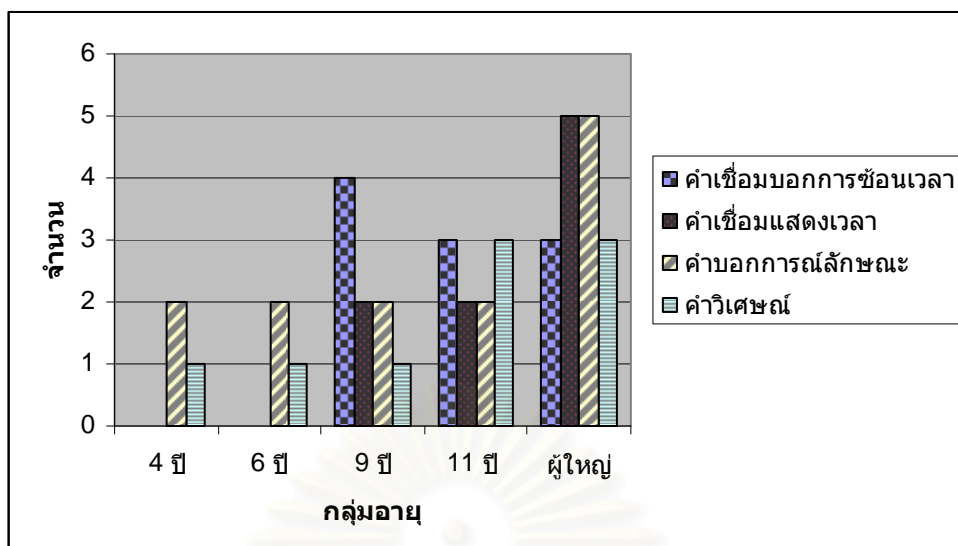
4.4.1 ประเภทของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

จากผลการวิเคราะห์พบว่ามีการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ดังปรากฏในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงประเภทและจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในแต่ละประเภท

ประเภทของรูปบ่งชี้	กลุ่มอายุ 4 ปี	กลุ่มอายุ 6 ปี	กลุ่มอายุ 9 ปี	กลุ่มอายุ 11 ปี	กลุ่ม ผู้ใหญ่
คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา	-	-	4	3	3
คำเชื่อมแสดงเวลา	-	-	2	2	5
คำบอกการณั้ลักษณะ	2	2	2	2	5
คำวิเศษณ์	1	1	1	3	3

พิจารณาจากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นประเภทและจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าแต่ละกลุ่มอายุ กลุ่มอายุ 4 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 ประเภท ได้แก่ คำบอกการณั้ลักษณะ จำนวน 2 รูป และคำวิเศษณ์ จำนวน 1 รูป กลุ่มอายุ 6 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 ประเภท ได้แก่ คำบอกการณั้ลักษณะ จำนวน 2 รูป และคำวิเศษณ์ จำนวน 1 รูป กลุ่มอายุ 9 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 4 ประเภท ได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา จำนวน 4 รูป คำเชื่อมแสดงเวลา จำนวน 2 รูป คำบอกการณั้ลักษณะ จำนวน 2 รูป และคำวิเศษณ์ จำนวน 1 รูป กลุ่มอายุ 11 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 4 ประเภท ได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา จำนวน 3 รูป คำเชื่อมแสดงเวลา จำนวน 2 รูป คำบอกการณั้ลักษณะ จำนวน 2 รูป และคำวิเศษณ์ จำนวน 3 รูป และกลุ่มผู้ใหญ่พบรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 4 ประเภท ได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา จำนวน 3 รูป คำเชื่อมแสดงเวลา จำนวน 5 รูป คำบอกการณั้ลักษณะ จำนวน 5 รูป และคำวิเศษณ์ จำนวน 3 รูป

ภาพที่ 4.1 แสดงพัฒนาการในส่วนของประเภทของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

พิจารณาจากภาพที่ 4.1 จะเห็นได้ว่าไม่มีการใช้คำเชื่อมบอกการซ่อนเวลาในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี โดยการใช้คำเชื่อมบอกการซ่อนเวลาเริ่มใช้ในกลุ่มอายุ 9 ปี การใช้คำเชื่อมบอกการซ่อนเวลาจากกลุ่มอายุ 9 ปี ไปกลุ่มอายุ 11 ปี มีพัฒนาการลดลง กลุ่มอายุ 11 ปี และผู้ใหญ่มีพัฒนาการเท่ากัน สำหรับคำเชื่อมแสดงเวลาไม่มีการใช้ในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี เช่นกัน เริ่มมีการใช้คำเชื่อมแสดงเวลาในกลุ่มอายุ 9 ปี โดยที่กลุ่มอายุ 9 ปี และ 11 ปี มีพัฒนาการในการใช้คำเชื่อมแสดงเวลาเท่ากัน และมีพัฒนาการเพิ่มมากขึ้นในกลุ่มผู้ใหญ่อย่างเห็นได้ชัด การใช้คำบอกการณ์ลักษณะของกลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี และ 11 ปี มีพัฒนาการเท่ากัน และมีพัฒนาการเพิ่มมากขึ้นในกลุ่มผู้ใหญ่ และการใช้คำวิเศษณ์ของกลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี มีพัฒนาการเท่ากัน และมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นในกลุ่มอายุ 11 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่ โดยทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการเท่ากัน

สังเกตได้ว่าประเภทของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่เด็กใช้ในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันได้เป็นประเภทแรก ได้แก่คำบอกการณ์ลักษณะและคำวิเศษณ์ สอดคล้องกับการศึกษาของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) ซึ่งพบว่าในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาอังกฤษ เครื่องมือทางภาษาที่เด็กเล็กใช้ในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันคือการเติม -ing เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่กล่าวถึงดำเนินอยู่ เป็นไปได้ว่าคำเชื่อมบอกการซ่อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลา ซึ่งปรากฏในอนุพากย์ซ้อนหรือในประโยคความรวมมีความซับซ้อนมากกว่าคำบอกการณ์ลักษณะและคำวิเศษณ์ทำให้เด็กกลุ่มอายุ 4 ปี และกลุ่มอายุ 6 ปี ไม่ใช้รูปบ่งชี้ทั้งสองประเภทนี้ในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน สอดคล้องกับการศึกษาพัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในการเล่าเรื่องในภาษาไทยของนิรุตติชัย กระจายเกียรติ (2545) พบว่าการใช้อนุพากย์ซ้อนและอนุพากย์ขยายมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ และการศึกษาของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) ที่ศึกษาพัฒนาการด้านโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ในการเล่าเรื่องในภาษาตุรกี พบว่าความซับซ้อนของโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ในการเล่าเรื่องเพิ่มมากขึ้นตามอายุ กลุ่มเด็ก

อายุ 4 ปีเล่าเรื่องโดยใช้อนุพากย์สามัญที่ปรากฏอิสระได้ (simple independent clause) เป็นจำนวนมาก และเล่าเรื่องโดยใช้อนุพากย์ซับซ้อน (complex clause) ได้แก่ อนุพากย์หลัก (main clause) และอนุพากย์รอง (subordinate clause) น้อยมาก อย่างไรก็ตามอนุพากย์สามัญจะค่อยๆ ลดลงตามกลุ่มอายุ ในขณะที่อนุพากย์ซับซ้อนจะเพิ่มขึ้น

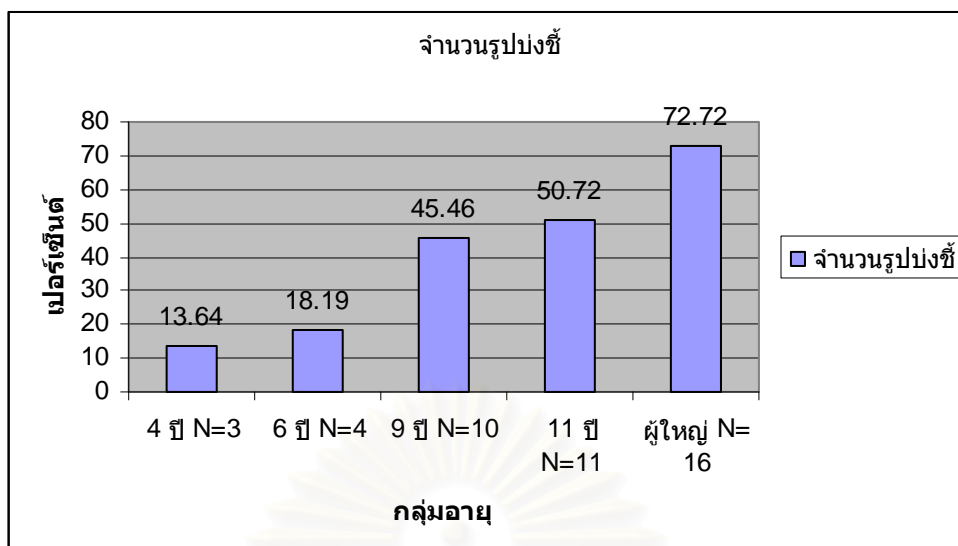
4.4.2 จำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในส่วนนี้จะแสดงพัฒนาการทางภาษาในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ จากการศึกษาพบจำนวนรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันรูปบ่งชี้ในกลุ่มอายุ 4 ปี มี 3 รูป กลุ่มอายุ 6 ปี มี 4 รูป กลุ่มอายุ 9 ปี มี 10 รูป กลุ่มอายุ 11 ปี มี 11 รูป และกลุ่มผู้ใหญ่มี 16 รูป ดังปรากฏในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและอัตราร้อยละของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าทั้ง 5 กลุ่มอายุ

กลุ่มอายุ	จำนวนรูปบ่งชี้ เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน	อัตราร้อยละ
กลุ่มอายุ 4 ปี	3	13.64
กลุ่มอายุ 6 ปี	4	18.19
กลุ่มอายุ 9 ปี	10	45.46
กลุ่มอายุ 11 ปี	11	50.72
กลุ่มผู้ใหญ่	16	72.72

พิจารณาจากตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์จากรูปบ่งชี้ทั้งหมด 22 รูป พบว่ากลุ่มอายุ 4 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน จำนวน 3 รูป คิดเป็นร้อยละ 13.64 กลุ่มอายุ 6 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน จำนวน 4 รูป คิดเป็นร้อยละ 18.19 กลุ่มอายุ จำนวน 9 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน จำนวน 10 รูป คิดเป็นร้อยละ 45.46 พบว่ากลุ่มอายุ 11 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน จำนวน 11 รูป คิดเป็นร้อยละ 50.72 และพบว่ากลุ่มผู้ใหญ่ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน จำนวน 16 รูป คิดเป็นร้อยละ 72.72 แสดงพัฒนาการในการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันได้ ดังปรากฏในภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.2 แสดงอัตราร้อยละของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ

พิจารณาจากภาพที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่ารูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุโดยพบว่าในกลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวนรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอายุอื่น และมีจำนวนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในกลุ่มอายุ 6 ปี จากนั้นมีเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในกลุ่มอายุ 9 ปี หลังจากนั้นปริมาณเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อยในกลุ่มอายุ 11 ปี และมีปริมาณสูงสุดในกลุ่มผู้ใหญ่

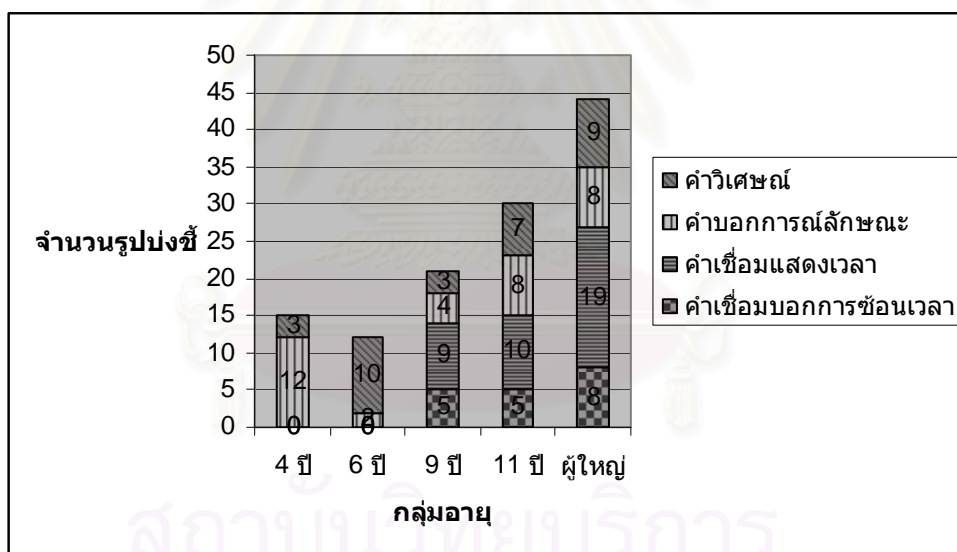
จำนวนการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันประเภทคำเชื่อมบอกการช้อนเวลาเริ่มพบในกลุ่มอายุ 9 ปี จำนวนการใช้ 5 ครั้ง กลุ่มอายุ 11 ปี จำนวนการใช้ 5 ครั้ง และกลุ่มผู้ใหญ่ จำนวน 8 ครั้ง คำเชื่อมแสดงเวลา พบในกลุ่มอายุ 9 ปี เช่นเดียวกับคำเชื่อมบอกการช้อนเวลา จำนวนการใช้ 9 ครั้ง กลุ่มอายุ 11 ปี จำนวนการใช้ 10 ครั้ง และกลุ่มผู้ใหญ่ จำนวนการใช้ 19 ครั้ง คำบอกการณลักษณะพบในกลุ่มอายุ 4 ปี จำนวนการใช้ 12 ครั้ง กลุ่มอายุ 6 ปี จำนวนการใช้ 2 ครั้ง กลุ่มอายุ 9 ปี จำนวนการใช้ 4 ครั้ง กลุ่มอายุ 11 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่ จำนวนการใช้ 8 ครั้ง และคำวิเศษณ์ พบในกลุ่มอายุ 4 ปี จำนวนการใช้ 3 ครั้ง กลุ่มอายุ 6 ปี จำนวนการใช้ 7 ครั้ง กลุ่มอายุ 9 ปี จำนวนการใช้ 1 ครั้ง กลุ่มอายุ 11 ปี จำนวนการใช้ 5 ครั้ง และกลุ่มผู้ใหญ่ จำนวนการใช้ 9 ครั้ง ดังปรากฏในตารางที่ 4.5

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันแต่ละประเภท

กลุ่มอายุ	กลุ่มอายุ 4 ปี	กลุ่มอายุ 6 ปี	กลุ่มอายุ 9 ปี	กลุ่มอายุ 11 ปี	กลุ่ม ผู้ใหญ่
ค่าเชื่อมบอกการซ้อนเวลา	-	-	5	5	8
ค่าเชื่อมแสดงเวลา	-	-	9	10	19
ค่าบอกการณั้ลักษณะ	12	2	4	8	8
ค่าวิเศษณ์	3	7	1	5	9

พิจารณาจากตารางที่ 4.5 จำนวนรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันประเภทค่าเชื่อมบอกการซ้อนเวลาและค่าเชื่อมแสดงเวลามีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ ค่าเชื่อมบอกการณั้ลักษณะมีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มอายุ 4 ปี และมีจำนวนลดลงในกลุ่มอายุ 6 ปี และเพิ่มขึ้นในกลุ่มอายุ 9 ปี และมีปริมาณเท่ากันในกลุ่มอายุ 11 ปี และผู้ใหญ่ และค่าวิเศษณ์มีปริมาณเพิ่มขึ้นในกลุ่มอายุ 6 ปี และลดลงในกลุ่มอายุ 9 ปี และเพิ่มมากขึ้นอีกครั้งในกลุ่มอายุ 11 ปี และมีปริมาณสูงสุดในกลุ่มผู้ใหญ่ แสดงให้เห็นพัฒนาการดังปรากฏในภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.3 แสดงจำนวนรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าแต่ละกลุ่มอายุ

พิจารณาจากภาพที่ 4.3 แสดงให้เห็นจำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ ยกเว้นกลุ่มอายุ 6 ปี ที่มีจำนวนการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันลดลง ค่าเชื่อมบอกการซ้อนเวลาไม่ปรากฏในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 แต่มีปริมาณเท่ากันในกลุ่มอายุ 9 ปี และ 11 ปี และเพิ่มสูงขึ้นในกลุ่มผู้ใหญ่ ค่าเชื่อมแสดงเวลาไม่ปรากฏในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี เช่นเดียวกับค่าเชื่อมบอกการซ้อนเวลา เริ่มพบในกลุ่มอายุ 9 ปี และมีจำนวนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในกลุ่มอายุ 11 ปี และมีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มผู้ใหญ่ ค่าบอกการณั้ลักษณะพบจำนวนมากในกลุ่มอายุ 4 ปี และลดลงเป็นจำนวนมากในกลุ่มอายุ 6 ปี ค่าบอกการณั้ลักษณะพบในกลุ่มอายุ 4 ปี เป็นจำนวน

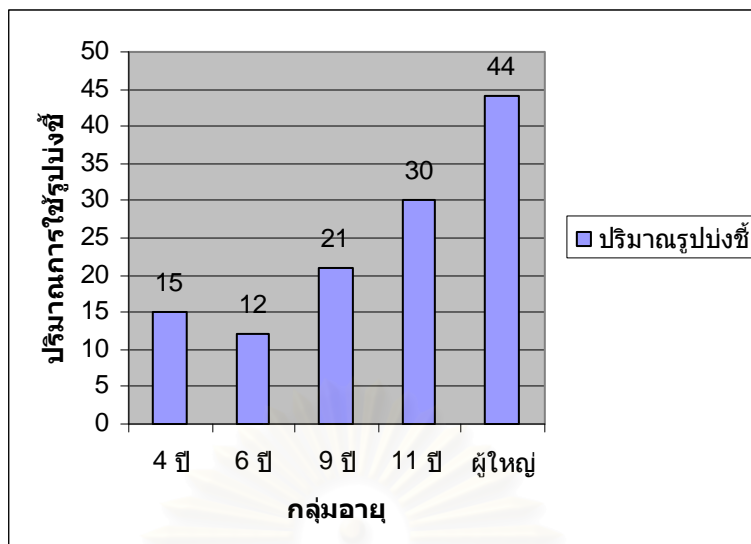
มาก และมีจำนวนลดลงอย่างมากในกลุ่มอายุ 6 ปี และเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในกลุ่มอายุ 9 ปี และเพิ่มขึ้นอีกโดยมีจำนวนเท่ากันในกลุ่มอายุ 11 ปี และผู้ใหญ่ และคำวิเศษณ์มีจำนวนมากในกลุ่มอายุ 6 ปี และลดลงในกลุ่มอายุ 9 ปี แล้วจึงมีปริมาณเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ

กล่าวได้ว่าจำนวนการใช้คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลาเป็นลักษณะที่พบในกลุ่มอายุ 9 ปีขึ้นไป รูปบ่งชี้ทั้งสองประเภทนี้มักปรากฏในอนุพากย์หลัก อนุพากย์รอง หรืออนุพากย์ซ้อนมากกว่าที่จะปรากฏในอนุพากย์สามัญ สอดคล้องกับการศึกษาพัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในภาษาไทย (นิริติชัย, 2545) และพัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ในภาษาตุรกี (Berman and Slobin, 1994) ซึ่งพบความซับซ้อนของโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์จะเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ

สุดาพร ลักษณะียนาวิน (2537) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาที่ใช้สื่อที่เป็นเสียงพูดว่า 1) มีความสั้นและเรียบง่ายของคำพูด 2) มีการเสนอความโดยเป็นการเพิ่มความเข้าไปเรื่อยๆ โดยใช้ประโยคความเดียวไม่ใช้ประโยคความซ้อน และความที่เสนอแยกเป็นส่วนๆ (additive and aggregative) และ 3) มีการซ้ำ (repetition) ทั้งการซ้ำรูปหรือซ้ำความ และมีการเหลื่อมซ้อนกันของความ คำอธิบายดังกล่าวนำมาใช้ในการอภิปรายการไม่พบคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลาในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี ได้ว่าทั้ง 2 กลุ่มอายุเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันโดยการเสนอความเป็นส่วนเล็กๆ (mosaic) และเพิ่มความเข้าไปเรื่อยๆ (additive) เมื่อเด็กโตขึ้นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันอาศัยประสบการณ์ จินตนาการ ทำให้การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีการใช้โครงสร้างของประโยคที่ซับซ้อนในลักษณะของการขยายความมากขึ้น

นอกจากนี้ การไม่พบคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลาในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี สอดคล้องกับการศึกษาพัฒนาการของหน่วยสร้างกริยาเรียงของพีร์พัฒนา ยางกลาง (Yangklang, 2003) จากการศึกษาพบว่ากลุ่มอายุ 4 ปี เล่าเหตุการณ์โดยใช้หน่วยสร้างกริยาเรียงบอกการณัลักษณะและใช้หน่วยสร้างกริยาบอกท่าทาง เพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่ และลักษณะเช่นนี้ยังพบในหน่วยสร้างกริยาเรียงของเด็กที่พูดภาษาสวีเดนซึ่งกริยาตัวแรกมักเป็นกริยาบอกท่าทาง (Yangklang, 2003 and Ragnarsdottir and Stomqvist, 2004)

จำนวนการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันทุกประเภทของผู้เล่าเรื่องทุกกลุ่มอายุ กลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวนการใช้ 15 ครั้ง กลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวนการใช้ 12 ครั้ง กลุ่มอายุ 9 ปี มีจำนวนการใช้ 21 ครั้ง กลุ่มอายุ 11 ปี มีจำนวนการใช้ 30 ครั้ง กลุ่มผู้ใหญ่ มีจำนวนการใช้ 44 ครั้ง ดังปรากฏในภาพที่ 4.4

ภาพที่ 4.4 แสดงจำนวนการใช้รูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้งหมดของผู้เล่าเรื่องแต่ละกลุ่มอายุ

พิจารณาจากภาพที่ 4.4 แสดงจำนวนของการใช้รูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่าจำนวนการใช้รูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีจำนวนการใช้เพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ ยกเว้นในกลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวนการใช้ลดลง เพราะเป็นช่วงที่เด็กกำลังปรับตัวเพื่อที่จะเปลี่ยนผ่านเข้าไปสู่วัยเด็กตอนปลาย การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของเด็กจึงมีจำนวนลดลง ส่งผลให้จำนวนการใช้รูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกันลดลงด้วย

4.5 บทสรุป

ในบทนี้ผู้วิจัยเริ่มต้นการนำเสนอด้วยการแสดงวิธีการวิเคราะห์รูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และแสดงรูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ จากผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี ใช้รูปงั่งในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 ประเภท ได้แก่ คำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ กลุ่มอายุ 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ ใช้รูปงั่งในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 4 ประเภท ได้แก่ คำเชื่อมบอกการช้อนเวลา คำเชื่อมแสดงเวลา คำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ สำหรับรูปงั่งอื่นที่พบ ได้แก่ ก้...ก็ ซึ่งไม่ได้จัดให้อยู่ในรูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกันทั้ง 4 ประเภท พบในผู้เล่าเรื่อง 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 6 ปี 9 ปี และ 11 ปี แสดงให้เห็นว่ารูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่เด็กเล็กนำมาใช้ในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ได้แก่ คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์ และเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยเด็กโต เด็กจะนำคำเชื่อมแสดงเวลา และคำเชื่อมแสดงการช้อนกันของเวลามาใช้ในการสร้างเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

จำนวนของรูปงั่งเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ โดยกลุ่มอายุ 4 ปี มีจำนวนรูปงั่งเหตุการณ์น้อยที่สุด และกลุ่มผู้ใหญ่มีจำนวนรูปงั่งเหตุการณ์มากที่สุด สอดคล้องกับจำนวนการใช้รูปงั่งที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุเช่นกัน

ลักษณะการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน แสดงให้เห็นความซับซ้อนของอนุพากย์ที่แสดงเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ซึ่งพบว่าการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของเด็กกลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี บ่งชี้เหตุการณ์ด้วยรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันเพียงรูปเดียวเป็นจำนวนมาก ลักษณะอนุพากย์ที่ใช้เป็นอนุพากย์สามัญ การปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 รูป ในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี เป็นการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้ประเภทเดียวกันคือ คำบอกการณืลักษณะปรากฏร่วมกับคำบอกการณืลักษณะ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มอายุ 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ ที่มีลักษณะการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้สูงสุดถึง 3 รูป และรูปบ่งชี้แต่ละประเภทสามารถปรากฏร่วมกับรูปบ่งชี้ประเภทอื่นได้ โดยขึ้นอยู่กับลักษณะการเล่าเรื่องของผู้เล่าแต่ละคน ลักษณะของอนุพากย์ที่พบคืออนุพากย์ซับซ้อนดังนั้นลักษณะปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้ และประเภทของรูปบ่งชี้ที่ปรากฏร่วมกันได้ แสดงให้เห็นความสามารถในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันได้ กล่าวคือ เด็กเล็กสามารถเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน แต่การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของเด็กเล็กไม่ซับซ้อนเท่ากับในเด็กโตและในผู้ใหญ่

ด้านพัฒนาการ จำนวนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ ปริมาณการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุเช่นเดียวกัน ยกเว้นในเด็กกลุ่มอายุ 6 ปี มีปริมาณการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันน้อยลง และน้อยกว่าเด็กกลุ่มอายุ 4 ปี แม้ว่าจำนวนรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 6 ปี จะมากกว่ากลุ่มอายุ 4 ปี ก็ตาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทยในแง่รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และพัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน โดยตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อ คือ (1) การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ แบบสมบูรณ คือการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่มีทั้งเหตุการณ์พื้นหน้า (foreground) และเหตุการณ์พื้นหลัง (background) และแบบไม่สมบูรณ คือการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่มีเพียงเหตุการณ์พื้นหน้าหรือเหตุการณ์พื้นหลังอย่างใดอย่างหนึ่ง (2) การบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในประโยคภาษาไทยมีรูปแบบ คือ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์ และ (3) พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน คือ เด็กเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณในปริมาณที่น้อยกว่าผู้ใหญ่และมีพัฒนาการมากขึ้นตามกลุ่มอายุ และเด็กใช้รูปแบบทางไวยากรณ์ที่บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันหลากหลายน้อยกว่าในผู้ใหญ่และมีพัฒนาการเพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นการเล่าเรื่องจากภาพวาดชุด กบ เจ้าอยู่ไหน ของผู้เล่าเรื่องที่มีอายุต่างกัน 5 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 4 ปี 6 ปี 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กลุ่มอายุละ 10 คน รวมทั้ง 50 คน ข้อมูลนี้เป็นเรื่องเล่าภาษาไทยถูกเก็บรวบรวมไว้ในคลังข้อมูลเรื่องกบ (Frog story corpora) ภายใตฐานข้อมูล The CHILDES (MacWhinney, 2000) เพื่อการศึกษาพัฒนาการทางภาษาและวัฒนธรรม

ในบทนี้จะได้นำเสนอการสรุปผลการศึกษาพร้อมทั้งการอภิปรายและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

งานวิจัยนี้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในสองประเด็นหลัก ได้แก่ (1) รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และ (2) รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

5.1.1 รูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในการศึกษารูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาโดยจำแนกข้อมูลเรื่องเล่าดังกล่าวออกเป็นเหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ตามกรอบการวิเคราะห์เหตุการณ์และส่วนที่ไม่ใช่เหตุการณ์ของไกรมส์ (Grimes, 1975) จากนั้นจำแนกข้อมูลที่เป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกันออกจากเหตุการณ์ประเภทอื่นๆ เพื่อวิเคราะห์รูปแบบต่อไป ตามแนวคิดของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) โดยกลุ่มผู้ใหญ่เล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

จำนวนมากที่สุด จำนวน 36 เหตุการณ์ และกลุ่มอายุ 6 ปี เล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันน้อยที่สุด จำนวน 12 เหตุการณ์ ทุกกลุ่มอายุเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันใน 2 รูปแบบ คือ แบบสมบูรณ์และแบบไม่สมบูรณ์ ยกเว้นในกลุ่มอายุ 11 ปี ไม่พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์มีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มผู้ใหญ่ จำนวน 35 เหตุการณ์ และมีจำนวนน้อยที่สุดในกลุ่มอายุ 6 ปี จำนวน 9 เหตุการณ์ ส่วนการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์มีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มอายุ 6 ปี จำนวน 3 เหตุการณ์ และไม่พบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์ในกลุ่มอายุ 11 ปี ซึ่งไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการศึกษาที่พบว่าเด็กกลุ่มอายุ 6 ปี เล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันจำนวนน้อยที่สุดและเป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์มากที่สุดนั้น อาจเนื่องมาจากความสามารถในการผลิตภาษา (language production) และการรับรู้ภาษา (language perception) กลุ่มอายุ 6 ปี เป็นวัยที่เพิ่งจะเข้าโรงเรียนและเริ่มเรียนหนังสือ ความสามารถในการแยกแยะในทางสัทศาสตร์ก็ลดลง เพราะมีความเอนเอียงทางระบบเสียงไปสู่เสียงที่สำคัญซึ่งมีหน้าที่ที่สัมพันธ์กับตัวหนังสือ (functional load) พัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 6 ปีจึงลดลง

5.1.2 รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในเรื่องของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในประโยคภาษาไทยมีรูปแบบ คือการใช้คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์ ผลการวิเคราะห์พบว่าในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีรูปบ่งชี้ 4 รูปแบบ ได้แก่ คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำแสดงเวลา คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์ ซึ่งไม่ตรงกับสมมติฐาน

กลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันด้วย 2 รูปแบบ คือคำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ กลุ่มอายุ 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ใช้รูปบ่งชี้ทั้ง 4 รูปแบบ คือคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา คำเชื่อมแสดงเวลา คำบอกการณลักษณะ และคำวิเศษณ์ ซึ่งไม่ตรงกับสมมติฐาน

คำเชื่อมบอกการซ้อนเวลา เริ่มพบเมื่อเด็กอายุ 9 ปีขึ้นไป โดยคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลาในกลุ่มอายุ 9 ปี มี 4 รูป กลุ่มอายุ 11 ปี มี 3 รูป และกลุ่มผู้ใหญ่ มี 3 รูป และมีจำนวนการใช้ 5 ครั้ง 5 ครั้ง และ 8 ครั้ง ตามลำดับอายุ

คำเชื่อมแสดงเวลา เริ่มพบเมื่ออายุ 9 ปีขึ้นไป โดยคำเชื่อมแสดงเวลาในกลุ่มอายุ 9 ปี มี 2 รูป กลุ่มอายุ 11 ปี มี 2 รูป และกลุ่มผู้ใหญ่ มี 5 รูป และมีจำนวนการใช้ 9 ครั้ง 10 ครั้ง และ 19 ครั้ง ตามลำดับอายุ

คำบอกการณลักษณะ พบตั้งแต่ในเด็กอายุ 4 ปี พบว่ามีการใช้อย่างหลากหลายในกลุ่มผู้ใหญ่ ส่วนจำนวนการใช้พบมากที่สุดในกลุ่มอายุ 4 ปี จากนั้นลดจำนวนลงเมื่อเด็กอายุ 6 ปี

และเริ่มมีการใช้เพิ่มขึ้นอีกครั้งเมื่อเด็กอายุ 9 ปี 11 ปี และผู้ใหญ่ กล่าวคือในกลุ่มอายุ 4 ปี มีปริมาณการใช้ 12 ครั้ง กลุ่มอายุ 6 ปี มีจำนวนการใช้ 2 ครั้ง กลุ่มอายุ 9 ปี มีจำนวนการใช้ 4 ครั้ง กลุ่มอายุ 11 ปี มีจำนวนการใช้ 8 ครั้ง และกลุ่มผู้ใหญ่ มีจำนวนการใช้ 8 ครั้ง

คำวิเศษณ์ พบว่ามีการใช้ในทั้ง 4 กลุ่มอายุ แต่ความหลากหลายของรูปบ่งชี้มีจำนวนมากในกลุ่มอายุ 11 ปี และผู้ใหญ่ ส่วนจำนวนการใช้มีเป็นจำนวนมากในกลุ่มอายุ 6 ปี หลังจากนั้นลดลงเมื่อเด็กอายุ 9 ปี และมีการใช้เพิ่มขึ้นอีกครั้งในเด็กอายุ 11 ปี และเพิ่มมากขึ้นในผู้ใหญ่

ผลการศึกษาพัฒนาการทางภาษาในประเด็นของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาไทย แสดงให้เห็นว่าประเภทของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่เด็กใช้ในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันได้เป็นประเภทแรกได้แก่คำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ สอดคล้องกับการศึกษาของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) ซึ่งพบว่าในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในภาษาอังกฤษ เครื่องมือทางภาษาที่เด็กเล็กใช้คือการเติม -ing เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่กล่าวถึงดำเนินอยู่ นอกจากนี้คำเชื่อมบอกการช้อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลาซึ่งปรากฏในอนุพากย์ช้อนหรือในประโยคความรวมมีความซับซ้อนมากกว่าคำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์ทำให้เด็กกลุ่มอายุ 4 ปี และกลุ่มอายุ 6 ปี ไม่ใช้รูปบ่งชี้ทั้งสองประเภทนี้ในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ความซับซ้อนของคำเชื่อมบอกการช้อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลาสังเกตได้จากการปรากฏร่วมกันของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันและลักษณะของอนุพากย์ กล่าวคือในเด็กเล็กรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ปรากฏร่วมกันมีเพียงคำบอกการณลักษณะและคำวิเศษณ์และปรากฏในอนุพากย์สามัญ แต่ในกลุ่มเด็กโตและผู้ใหญ่ รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่ปรากฏร่วมกันมีหลายประเภทและปรากฏในอนุพากย์ซับซ้อน

5.1.3 พัฒนาการทางภาษาในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

ในส่วนของพัฒนาการทางภาษา ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า 1) เด็กเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ในปริมาณที่น้อยกว่าผู้ใหญ่และมีพัฒนาการมากขึ้นตามกลุ่มอายุ และ 2) เด็กใช้รูปแบบทางไวยากรณ์ที่บ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันหลากหลายน้อยกว่าในผู้ใหญ่และมีพัฒนาการมากขึ้นตามกลุ่มอายุ

พัฒนาการทางภาษาในส่วนของรูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่าเด็กกลุ่มอายุ 4 ปี เล่าเหตุการณ์แบบสมบูรณ์ 11 ครั้ง กลุ่มอายุ 6 ปี เล่าเหตุการณ์แบบสมบูรณ์ 9 ครั้ง กลุ่มอายุ 9 ปี เล่าเหตุการณ์แบบสมบูรณ์ 16 ครั้ง กลุ่มอายุ 11 ปี เล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 18 ครั้ง และกลุ่มผู้ใหญ่เล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 35 ครั้ง เห็นได้ว่าเด็กในทุกกลุ่มอายุเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในปริมาณที่น้อยกว่าผู้ใหญ่ และมีพัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์แบบสมบูรณ์เพิ่มมากขึ้นตามกลุ่มอายุ แต่มีพัฒนาการลดลงเมื่ออายุ 6 ปี ซึ่งตรงกับสมมติฐาน

พัฒนาการทางภาษาในส่วนของรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน พบว่ากลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี ใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน 2 ประเภท ทั้งหมด 3 รูป กลุ่มอายุ 9 ปี มี 4 ประเภท ทั้งหมด 8 รูป กลุ่มอายุ 11 ปี 4 ประเภท มีรูปบ่งชี้ 11 รูป และกลุ่มผู้ใหญ่ 4 ประเภท มีรูปบ่งชี้ 16 รูป เห็นได้ว่าเด็กทุกกลุ่มอายุใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกันหลากหลายน้อยกว่าในกลุ่มผู้ใหญ่ และมีพัฒนาการมากขึ้นตามกลุ่มอายุ ซึ่งตรงกับสมมติฐาน

พัฒนาการในการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ สอดคล้องกับความหลากหลายในการใช้รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน กล่าวคือการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบสมบูรณ์ซึ่งมีจำนวนลดลงในกลุ่มอายุ 6 ปี แต่กลับมีจำนวนการเล่าเหตุการณ์แบบไม่สมบูรณ์เป็นจำนวนมากโดยการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์มีลักษณะการเล่าเรื่องคล้ายกับการเล่าเหตุการณ์ที่เป็นลำดับ แต่มีการใช้คำเชื่อมแสดงเวลาเชื่อมเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เข้าด้วยกัน ทำให้ทั้งสองเหตุการณ์มีความสัมพันธ์ในแง่ของเวลา คือเด็กมีความมีความสามารถทางภาษาที่ดีสังเกตได้จากลักษณะการเล่าที่แตกต่างกันในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี การเล่าในกลุ่มอายุ 4 ปี เป็นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันโดยการตีความผ่านคำบอกการณลักษณะหรือคำกริยา การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มอายุ 6 ปี ตีความผ่านความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ ซึ่งสังเกตได้จากจำนวนการใช้คำบอกการณลักษณะที่ลดลง และกลุ่มอายุ 9 ปี ซึ่งมีความสามารถทางภาษาเต็มที่สังเกตได้จากการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่อาศัยการตีความผ่านความสัมพันธ์ของเหตุการณ์และเริ่มมีการใช้คำเชื่อมบอกการช้อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลาในการแสดงความสัมพันธ์ทางเวลาของแต่ละเหตุการณ์ แต่เนื่องจากกระบวนการปรับเปลี่ยนโครงสร้างภายในเด็กกลุ่มอายุ 9 ปี ทำให้การถ่ายทอดความสามารถทางภาษาที่เด็กมีเต็มที่แล้ว แต่กลับถ่ายทอดออกมาไม่ดี การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของเด็กกลุ่มอายุ 9 ปี ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ รวมทั้งความสามารถทางภาษามากแล้ว จึงมีลักษณะการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์เป็นจำนวนมาก

5.2 อภิปรายผล

งานวิจัยนี้ศึกษาเหตุการณ์เกิดพร้อมกันใน 3 ลักษณะ คือ ศึกษารูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน รูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน และพัฒนาการทางภาษาในส่วนของรูปแบบการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันและรูปบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ผู้วิจัยพบลักษณะอื่นที่น่าสนใจซึ่งอยู่นอกเหนือการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

คำอธิบายของเบอร์แมนและสโลบิน (Berman and Slobin, 1994) เกี่ยวกับลีลาในการเล่าเรื่องที่เด็กกลุ่มอายุ 4 ปี ส่วนใหญ่เล่าเรื่องในลักษณะที่เป็นกิจกรรมที่ทำร่วมกับคู่สนทนาที่เป็นผู้ใหญ่คือการบรรยายรายละเอียดของภาพที่ละภาพซึ่งจะไม่เหมือนกับกลุ่มอายุ 6 ปี ส่วนใหญ่จะคุ้นเคยกับฉากต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นเนื้อเรื่องจากประสบการณ์ในเนอร์สเซอร์รี่หรือโรงเรียนอนุบาล เด็กกลุ่มอายุ 9 ปี เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับกำลังทำการบ้านส่งผู้สัมภาษณ์ซึ่งเปรียบเสมือนครู ส่วนผู้ใหญ่แต่ละคนจะเล่าเรื่องในลักษณะที่แตกต่างกันไป บางคนเล่าเรื่องเหมือนกับกำลังเล่านิทานสำหรับเด็กหรือกำลังสร้างงานวรรณกรรม น่าจะสอดคล้องกับจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันที่มีจำนวนน้อยในเด็กเล็กแต่มีจำนวนมากในผู้ใหญ่ กล่าวคือเด็กเล็กเล่าเรื่องในลักษณะการบรรยายรายละเอียดของภาพทีละภาพ เล่าเรื่องไปที่ละเหตุการณ์ จึงสามารถตีความได้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดเป็นลำดับทำให้จำนวนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีจำนวนมาก ในขณะที่การเล่าเหตุการณ์ของเด็กโตและผู้ใหญ่คล้ายกับการเล่านิทานหรืองานวรรณกรรมซึ่งมีการเพิ่มเติมจินตนาการของผู้เล่าเข้าไปอาจมีผลทำให้จำนวนของเหตุการณ์เกิดพร้อมกันเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ สุดาพร ลักษณะนิาวิน (2537) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาที่ใช้สื่อที่เป็นเสียงพูดว่า 1) มีความสั้นและเรียงง่ายของคำพูด 2) มีการเสนอความโดยเป็นการเพิ่มความเข้าไปเรื่อยๆ โดยใช้ประโยคความเดียวไม่ใช่ประโยคความซ้อน และความที่เสนอแยกเป็นส่วนๆ (additive and aggregative) และ 3) มีการซ้ำ (repetition) ทั้งการซ้ำรูปหรือซ้ำความ และมีการเชื่อมซ้อนกันของความ คำอธิบายดังกล่าวนำมาใช้ในการอภิปรายการไม่พบคำเชื่อมบอกการซ้อนเวลาและคำเชื่อมแสดงเวลาในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี ได้ว่าทั้ง 2 กลุ่มอายุเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันโดยการเสนอความเป็นส่วนเล็กๆ (mosaic) และเพิ่มความเข้าไปเรื่อยๆ (additive) เมื่อเด็กโตขึ้นการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันอาศัยประสบการณ์ จินตนาการ ทำให้การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันมีการใช้โครงสร้างของประโยคที่ซับซ้อนในลักษณะของการขยายความมากขึ้น

การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันซึ่งมีจำนวนมากในกลุ่มอายุ 4 ปี สอดคล้องกับงานของพีรพัฒน์ ยางกลาง (Yangklang, 2003) ซึ่งพบว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงบอกการณลักษณะมีจำนวนมากในกลุ่มอายุ 4 ปี เพราะเด็กกลุ่มอายุ 4 ปี มักใช้คำกริยาที่แสดงการณลักษณะดำเนินอยู่มากกว่าการณลักษณะสมบูรณ์ และใช้หน่วยสร้างกริยาเรียงบอกท่าทางเพื่อแสดงเหตุกาณ์ที่ดำเนินอยู่ นอกจากนี้ยังพบการใช้หน่วยสร้างกริยาเรียงซึ่งกริยาตัวแรกมักเป็นกริยาบอกท่าทางในภาษา

สวีเดน (Ragnarsdottir and Stomqvist, 2004) ดังนั้นจำนวนเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของกลุ่มอายุ 4 ปี จำนวนมากอาจเพราะลักษณะของคำกริยาที่ปรากฏในอนุพากย์

การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี ใช้คำว่า *แล้ว* และ *และ* เป็นจำนวนมาก แต่จากการอภิปรายวิเคราะห์ของผู้วิจัยไม่พบการใช้คำว่า *แล้ว* และ *และ* ในการบ่งชี้เหตุการณ์เกิดพร้อมกัน ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำว่า *แล้ว* และ *และ* ของผู้เล่ากลุ่มอายุ 4 ปี และ 6 ปี เป็นการเล่าเรื่องโดยการเสนอความเป็นส่วนเล็กๆ และเพิ่มความเข้าไปเรื่อยๆ เหตุการณ์ที่ปรากฏจึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดเป็นลำดับมากกว่าที่จะเป็นเหตุการณ์เกิดพร้อมกัน

การเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันของผู้เล่ากลุ่มอายุ 9 ปี ขึ้นไป มีการเพิ่มเติมจินตนาการของผู้เล่าเข้าไป สังเกตได้จากการตั้งชื่อผู้ร่วมเหตุการณ์ เช่น การเรียกกันว่า “ฟร็อกกี้” หรือเรียกสุนัขว่า “ทอมมี่” เป็นต้น การเล่าเหตุการณ์ของกลุ่มผู้ใหญ่มีลักษณะเหมือนกับว่าเล่านิทานให้เด็กฟัง โดยมีการเพิ่มเติมจินตนาการต่างๆ ของผู้เล่าเข้าไปในเรื่องเล่า ซึ่งรวมทั้งการตั้งชื่อให้กับผู้ร่วมเหตุการณ์ด้วย การเล่าเรื่องของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ ให้ความสำคัญกับผู้ร่วมเหตุการณ์มากกว่าจะให้ความสำคัญกับสถานที่หรือบริบทแวดล้อม

นอกจากนี้สังเกตได้ว่าลักษณะการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในกลุ่มเด็กเล็กมีลักษณะเป็นภาษาพูด ส่วนการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันในเด็กโตมีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน และการเล่าเหตุการณ์ในผู้ใหญ่ส่วนใหญ่มีลักษณะของภาษาเขียน เช่นการใช้คำว่า *ในขณะที่ ในขณะที่เดียวกัน* เป็นต้น ซึ่งมีปรากฏในอนุพากย์ซับซ้อน ได้แก่ อนุพากย์หลักและอนุพากย์

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ควรทำการศึกษาในลักษณะนี้กับกลุ่มอายุอื่น เพื่อเปรียบเทียบและศึกษาพัฒนาการทางภาษากับผลที่ได้จากงานนี้

5.3.2 ควรทำการศึกษาเหตุการณ์ที่เป็นลำดับต่อเนื่องในผู้เล่าเรื่องกลุ่มดังกล่าว เพื่อเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากงานนี้

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- นิรันดร์ชัย กระจายเกียรติ. 2545. พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ของเด็กไทยในการเล่าเรื่อง.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พีรพัฒน์ ยางกลาง. 2546. พัฒนาการของหน่วยสร้างกริยาเรียงในเรื่องเล่าของเด็กไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตรนันทน์ ภาณุพงศ์. 2522. โครงสร้างภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- ศิริพร ณ ถลาง. 2544. ไวยากรณ์ของนิทาน. การศึกษานิทานเชิงโครงสร้าง. โครงการเผยแพร่
ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. 2537. วจนะวิเคราะห์: การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ. สถาบันวิจัยภาษา
และวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล นครปฐม.
- สุดาพร ลักษณะนิยานวิน. 2537. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. ใน ประมวลสารชุดวิชาการพัฒนา
ทักษะภาษา, หน้า 2-3. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุธาสิณี สิทธิเกสร. 2540. บทบาทของประโยคคำถามในมาตรฐานภาษาไทย : การศึกษาเชิงพัฒนาการ
ต่อเนื่อง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2545. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อุปกิตศิลป์สาร, พระยา. 2522. หลักภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช

ภาษาอังกฤษ

- Berk, Laura E. 1997. Child development. 4th ed. The United States of America.
- Berman, Ruth A. and Slobin, Dan Isaac. 1994. Relating Events in Narrative: A
Crosslinguistic Developmental Study. Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- Boonyapatipark, Tasanalai. 1983. A study of aspect in Thai. Ph.D. Dissertation, University
of London.
- Burnham, Denis. 2003. Language specific speech perception and the onset of reading.
Reading and Writing Journal 16, 573-603. Kluwer Academic Publishers.
- Burusphat, Somsong. 1991. The Structure of Thai Narrative. A Publication of the
Summer Institute of Linguistics and The University of Texas at Arlington.

- Cole, Micheal. And Cole, R. Sheila. 1989. The Development of the Children. The United States of America: Scientific American Books.
- Dehart, Ganie B., Sroufe, L. Alan, and Cooper, Robert G. 1996. Child Development: its nature and course. 4th ed. The United States of America: The McGraw-Hill Companies.
- Grimes, Joseph. E. 1975. The Thread of discourse. The Hague: Mouton.
- Halliday, M.A.K. and Hasan, Ruqaiya. 1976. Cohesion in English. London: Longman.
- Hickmann, Maya. 2003. Children's Discourse: personal, space and time across languages. Chapter 11. Cambridge University Press.
- Hopper, Paul. 1979. Aspect and foregrounding in discourse. In T. Givon (Ed.), Syntax and Semantics 12: Discourse and Syntax, 213-241. New York: Academic Press.
- Labov, William and Waletzky, Joshua. 1997. Oral Version of Personal experience: Three decades of Narrative Analysis. Special Volumn of A Journal of Narrative and Life History, Volumn 7, pp. 3-28.
- Labov, William. 2001. Uncovering the Event Structure of Narrative. Georgetown: Georgetown University Press.
- MacWhinney, Brian. 2000. CHILDES projects: Tools for analyzing talk. Third Edition. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Association.
- McCandless, Boyd R. and Evans, Ellis D. 1973. Children and Youth: Psychosocial Development. The Dryden Press.
- Mayer, Mercer. 1969. Frog, where are you? New York: The Dial Press.
- Owen, R.E. 1988. Language Development: An Introduction. Merril Publishing Company.
- Ragnarsdottir, H. and Stromqvist, S. 2004. Time, Space, and Manner in Swedish and Icelandic: Narrative Construction. In Stromqvist, S. and Verhoeven, L. (eds), Relating Events in Narrative: Cross-linguistic and Cross-contextual perspectives. Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Vega, Manual., Rinck, Mile., Diaz, Jose M. and Leon, Immaculada. 2007. Figure and Ground in Temporal Sentences: The Role of the Adverb *When* and *While*. Discourse Processes 43(1), pp.1-23. Lawrence Erlbaum Associates, Inc.
- Winkel, Heather. 2007. The Expression of Simultaneity in Thai Children's Narratives. In Arooumanakun, Wirote (Ed), Unfolding Linguistics, pp. 231-242. Chulalongkorn University Printing House.
- Wray, Alison, Trott, Kate and Bloomer, Aileen. 1998. Projects in Linguistics: A Practical Guide to Researching Language. London: Arnold.

Zlatev, Jordan and Yangklang, Perapat. 2003. Frog stories in Thai: transcription and computerised analysis of 50 Thai narratives from 5 age groups. Submitted to Journal of Child Language.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา ไพศาลภานุมาศ. 2529. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของหน่วยถ้อยและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4 ถึง 7 ปี ในโรงเรียนชุมชนแออัดและโรงเรียนชุมชนไม่แออัด: การศึกษากรณีเฉพาะ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา เนียมเปี้ย. 2521. พัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กวัยก่อนเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- เดชา เวศยาภรณ์. 2543. ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาป้อนเข้ากับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทรงธรรม วงศ์วิรุฬห์. 2547. การวางโครงเรื่องในปริจเฉทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ตรงและประสบการณ์อ้อมในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2528. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. เทพมงคลการพิมพ์.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และสร้อยญา เศวตมาลย์. 2546. ทฤษฎีไวยากรณ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุดม วิโรตม์สิขชาติดิษฐ์. 2533. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภาษาอังกฤษ

- Comrie, Bernard. 1978. Aspect. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dale, Philip S. 1976. Language Development. 2nd ed. Holt Rinehart and Winston.
- Dooley, Robert A. and Levinsohn, Stephen H. 2000. Analyzing Discourse: A manual of basic concepts[online]. Available from: <https://mail.jaars.org/~bt/discourse.html>[2001, June 8]
- Goodlack, Helen. 1991. Language Acquisition: a linguistic introduction. Oxford: Blackwell.
- Kanchanawan, Nitaya. 1987. Expression for Time Thai Verbs and Its Application to Thai-English Machine Translation. Ph.D. Dissertation. University of Texas at Austin.
- Karlgren, Jussi and J"arvinen, Timo. Foreground and background text in retrieval[Online]. Available from: <http://eprint.sics.se/64/01/2sss102JKarlgren.pdf> [2007, July 7]

- Kernan, Keith T. 1977. Semantic and Expressive Elaboration in children's Narratives. In Ervin-Tripp, Susan and Mitchell-Kernan, Claudia (Eds.), Language, Thought, and Culture. New York: Academic Press, Inc.
- Koenig, Jean-Pierre and Muansuwan, Nuttanart. 2001. The syntax of aspect in Thai. University at Buffalo, the State University of New York.
- Li, Ping and Shirai, Yasuhiro. 2000. The Acquisition of Lexical and Grammatical Aspect. New York: Mouton de Gruyter.
- Longacre, Robert E. 1983. The Grammar of Discourse. London: Plenum Press.
- McCabe, Allyssa and Bliss, Lynn S. 2003. Patterns of Narrative Discourse: a multicultural life span approach. The United States of America: Personal Education, Inc.
- Morgan, Gary. Children's encoding of simultaneity in British Sign Language narratives[Online]. Available from: <http://www.staff.city.ac.uk/g.morgan/MorganJSLandL2002.pdf>[2007, July 7]
- Nehls, Dietrich. 1980. Studies in language acquisition. Heidelberg: Jurus Gross.
- Piaget, Jean. 1971. The Theory of Stages in Cognitive Development. New York: McGraw-Hill.
- Rothstein, Susan. 1998. Events and Grammar. The Netherland: Kluwer Academic Publisher.
- Tenny, Carol and Pustejovsky, James. 1999. Events as grammatical objects: the converging perspectives of lexical semantics and syntax. The United States: CSLI Publications.
- Thepkanjana, Kingkarn. 1986. Serial verb constructions in Thai. Ph.D. Dissertation, University of Michigan.
- Toolan, Michael. 1996. Language in Literature: An Introduction to Stylistics. United States of America: Oxford University Press.
- Toolan, Michael. 2001. Narratives: a critical linguistic introduction. 2nd ed. London and New York: Routledge.
- Winkel, Heather, Luksaneeyanawin, Sudaporn, Yangklang, Perapat. 2006. Language Socialization of the Child through Caretaker-Child Personal Narratives: A Comparison of Thai and English. RELC Journal 37, 354-366. Sage Publication. Available from: <https://rel.sagepub.com/cgi/content/abstract/37/3/354>[2008, April 20]

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**ข้อมูลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกับแบบสมบูรณ
ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ**

กลุ่มผู้ใหญ่

- (001) 20a
 @G: 02a
 %ort: และแล้วดิ๊กก็กับปีเตอร์ก็นอนหลับในคำคืนอันแสนสุข
 %ort: แต่เจ้าฟร็อกก็กับน้อยนะสิ กำลังย่องออกมาจากขวด
- (002) 20a
 @G: 10
 %ort: [อ้าว นั่นไม่ใช่กิ่งไม้ นี่ แต่กลายเป็น เขากวาง กวางตัวนั้นพาละ พาร่างของปีเตอร์ วิ่งไป วิ่งไป ฝ่าอากาศ]
 %ort: แล้ว(กวาง)กระโดดโดยมีดิ๊กก็ตามมาห่างๆ
- (003) 20a
 @G: 15
 %ort: ปีเตอร์ยังคงอุ้มร่างเจ้าฟร็อกก็ต่อไป
 %ort: พร้อมกับมีดิ๊กก็นั่งอยู่ห่างๆ
- (004) 20b
 @G: 02a
 %ort: น้องแดงก็ขึ้นไปนอนบนเตียงของเขา
 %ort: ส่วนเจ้าตาลนั้นก็ประจำที่นะคะ อยู่ตรงปลายเท้าของน้องแดง
- (005) 20b
 @G: 15
 %ort: [น้องแดงอุ้มเจ้ากบน้อยใส่มือไว้]
 %ort: ค่อยๆ เดินลุยน้ำไป
 %ort: ส่วนเจ้าตาลนั้นนะ วิ่งลุยน้ำนำหน้าไปอย่างสนุกสนาน
- (006) 20c
 @G: 02a
 %ort: เมื่อกลางคืนทอมมีหลับ
 %ort: เจ้าตบน้อยก็หลับกับเขาด้วย

- (007) 20c
 @G: 08
 %ort: ขณะที่ทอมมีปีนอยู่บนต้นไม้
 %ort: เจ้าตูบก็วิ่งชนเขาตกลงมาพร้อมกับฝูงผึ้งที่ไล่ตามเขาเต็มไปหมด
- (008) 20c
 @G: 10
 %ort: เจ้ากวางด้วยความตกใจก็วิ่งไป
 %ort: เจ้าตูบเมื่อเห็นเจ้านายน้อยอยู่บนเขานั้นก็วิ่งตามกวางไปด้วย
- (009) 20c
 @G: 11
 %ort: เมื่อถึงหน้าผา กวางก็สะบัดทอมมีตกลงไป
 %ort: เจ้าตูบเองก็พลั้งตกลงไปกับเจ้านายด้วยเช่นกัน
- (010) 20d
 @G: 06
 %ort: [ทอมมีก็เลยตัดสินใจออกไปตามหาว่าลูกกบนั้นอยู่ที่ไหน ทอมมีกับบ๊อบบี้ก็ออกไปตามหาข้างนอกบ้าน]
 %ort: ขณะที่ทอมมีเข้าไปตามหาอยู่ในรังตัวตุ่น
 %ort: ไข่เจ้าบ๊อบบี้ก็เด้งไปเจอรังผึ้ง
- (011) 20e
 @G: 02b
 %ort: ทอมมีออกไปที่หน้าต่างตะโกนเรียกหาคบน้อย
 %ort: มัน(เจ้าตูบ)ก็โผล่ออกไปหน้าต่างเช่นเดียวกับทอมมี
- (012) 20e
 @G: 10
 %ort: กวางวิ่งออกไปเรื่อยๆ ออกไปเรื่อยๆ จนเจอหน้าผา
 %ort: โดยที่มีเจ้าตูบตัวน้อยวิ่งไล่ตาม
- (013) 20e
 @G: 10
 %ort: [พอมมาถึงหน้าผา]
 %ort: กวางก็สะบัดหัวปล่อยเขาลง
 %ort: เจ้าตูบเองก็เสียหลักวิ่งตกลงไปในหน้าผาเหมือนกัน
- (014) 20e
 @G: 10
 %ort: ทอมมีหลบอยู่หลังก้อนไม้ นั่น โดยมีเจ้าตูบว่ายน้ำตามไป

- (016) 20f
 @G: 05
 %ort: ทอมมีก็มลงไปดู
 %ort: เผื่อว่าเจ้าฟ็อกก็จะแอบลงไปในเรื่องนี้
 %ort: ขณะเดียวกัน เจ้าดิกก็ซึ่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่
 %ort: ซึ่งมีรังผึ้งอยู่ข้างบน
 %ort: ก็ได้แห่รังผึ้ง
- (017) 20f
 @G: 07-08
 %ort: ทอมมีวิ่งป็นขึ้นไปบนต้นไม้
 %ort: [แล้วก็พลาดตกลงมา เพราะว่า
 %ort: บนต้นไม้มีนกเค้าแมวตัวใหญ่โผล่ออกมา]
 %ort: ส่วนเจ้าหมานั้นก็วิ่งหนีผึ้งที่กำลังรุมต่อมมัน
- (018) 20f
 @G: 11
 %ort: [กางตัวนั้นได้แบกทอมมีขึ้นจากบนบ่า แล้วพากระโจนวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว]
 %ort: และ(กาง)ได้เหวี่ยงเจ้าทอมมีนั้นตกลงไปในบ่อ บึงขนาดใหญ่
 %ort: ขณะเดียวกัน เจ้าดิกก็หมาน้อยนั้นก็พลอยถูกกางนั้นผลัก กระโจนลงน้ำตกลงไปด้วย
- (019) 20g
 @G: 03a
 %ort: เขาก็รีบใส่เสื้อผ้า เพื่อออกไปดู
 %ort: ส่วนเจ้าดิกก็เอาขวดโหลตามไปด้วย
- (020) 20g
 @G: 06a
 %ort: [หลังจากนั้นเขาก็เดินเข้าไปเรื่อยๆ ไปดู]
 %ort: ไป เอ้อ เขาก็ลงไปตะโกนในรูเรียกบอออกมา
 %ort: ส่วนเจ้าดิกก็ก็ไปเล่น
 %ort: [ไปเห็นรัง อาจจะเป็นรัง เอ้อ อาจจะเป็นรังผึ้ง ก็ไปขย่มต้นไม้]
- (021) 20g
 @G: 08
 %ort: เด็กน้อยคนนี้ตกมาจากต้นไม้
 %ort: โอ้ย อี ส่วนแมลงก็บินหึ่ง ตามเจ้าดิกไป

- (022) 20g
 @G: 10b
 %ort: [กว้างก็ตกใจ]
 %ort: ก็วิ่งใหญ่เลยนะฮะ
 %ort: ส่วนเจ้าตึกก็วิ่งตามไป
- (023) 20g
 @G: 12b
 %ort: (นาย)ก็โผล่ขึ้นมาจากน้ำได้
 %ort: [บังเอิญว่า วายน้ำเป็นก็เลยโชคดีไป]
 %ort: ส่วนเจ้าตึกก็เกาะอยู่กับนาย
 %ort: [ไม่ยอมปล่อย]
- (024) 20h
 @G: 03b
 %ort: ทอมไปเปิดหน้าต่างตะโกนเรียกเผื่อว่าจะเจอเจ้ากบตัวนั้น
 %ort: โรบินก็ออกไปยืนที่หน้าต่างด้วย
- (025) 20h
 @G: 06a
 %ort: ทอมเห็นรูรูหนึ่ง [จึงไปตะโกนเรียก
 %ort: ลองดูสิว่าเผื่อเจ้ากบจะยังอยู่ในนั้น]
 %ort: ส่วนเจ้าโรบินเห็นรังผึ้ง
 %ort: [ก็ไปดูสิว่า
 %ort: ทอม อ่า เจ้ากบจะแอบอยู่ในรังผึ้งหรือเปล่า]
- (026) 20h
 @G: 07
 %ort: จากนั้นทอมจึงไปปีนต้นไม้
 %ort: ดูในโพรงสิว่า เจ้ากบแอบอยู่หรือเปล่า
 %ort: ขณะที่เจ้าโรบินก็ยังไปยุ่งอยู่กับรวงผึ้ง
 %ort: จนรังผึ้งมันตกลงมา
- (027) 20h
 @G: 08
 %ort: [ผึ้ง บินเป็นฝูงไล่ตามจะตอมโรบิน] โรบินหนีหัวซุกหัวซุน
 %ort: ขณะเดียวกัน เจ้านกฮูกเจ้าของโพรงไม้ที่ทอมปีนขึ้นไปก็บินออกมา

- (028) 20h
 @G: 11
 %ort: [กวางตัวนั้นหยุด]
 %ort: ทำให้เต๊ะ ทอมตกจากหัวกวางลงไปแหว
 %ort: โรบินก็ตกลงไปด้วย
- (029) 20i
 @G: 01
 %ort: [วันหนึ่งต้นกับบ๊อบบี้ก็เดิน]
 %ort: ระหว่างที่กำลังเดินเล่นกันอยู่
 %ort: ก็ไปเจอลูกกบตัวหนึ่ง
- (030) 20i
 @G: 02a
 %ort: [ตอนกลางคืนนะเขาก็เข้าไปนอน]
 %ort: ระหว่างที่(เด็ก)นอนอยู่
 %ort: ก็ปรากฏว่าไอ้เจ้ากบทำพิธีเรนทร์ หนีออกมาจากขวด
- (031) 20i
 @G: 03a
 %ort: ต้นก็หยิบเสื้อหยิบรองเท้าขึ้นมาเขย่าดู
 %ort: ส่วนเจ้าบ๊อบบี้ก็เอ้อ เออๆ เออหน้าเข้าไปซุกในขวด
- (032) 20i
 @G: 07
 %ort: หลังจากนั้น เอ้อ ต้นก็ขึ้นไปบนต้นไม้ซึ่งมีโพรงไม้อยู่
 %ort: หวังว่าลูกกบคงจะอยู่ในนั้น
 %ort: ส่วนเจ้าบ๊อบบี้ก็วิ่งไปเรื่อยๆ ไปตามหาลูกกบต่อไป
- (033) 20i
 @G: 08
 %ort: เจ้าบ๊อบบี้ก็ไปเขย่าต้นไม้แรงมาก ทำให้ตัวต่อเกิดความรำคาญไม่พอใจ
 %ort: วิ่งไล่ เจ้าบ๊อบบี้ ทั้งฝูงเลย
 %ort: ส่วนต้นซึ่งปีนขึ้นไปหาลูกกบ ที่โพรงไม้ในนั้น
 %ort: ก็เจอเหมือนกัน
 %ort: ก็เดินไปเจอเจ้าตัวนกเค้าแมวสีโผล่ออกมา
- (034) 20i
 @G: 10
 %ort: กวางวิ่งออกหน้า วิ่งออก วิ่งไปเรื่อยๆ
 %ort: ส่วนเจ้าบ๊อบบี้ก็วิ่งตามไปโดยที่ไม่รู้ว่าช่วยอย่างไรดี

- (035) 20i
 @G: 11
 %ort: กวางวิ่งไปจนถึงสุดทาง
 %ort: ส่วนเจ้าบ๊อบบี้ก็ได้แต่วิ่งมอง
- (036) 20j
 @G: 10b
 %ort: (กวาง)มันก็เลยวิ่ง แล้วก็พาตัวของทอมนี่
 %ort: วิ่งตามไปตลอดเลยครับ
 %ort: ตูบก็วิ่งตามทอมไปด้วยนะครับ

11 ปี

- (037) 11a
 @G: 06
 %ort: เขาหาตามโพรงต่างๆ
 %ort: และสุนัขของเขาก็ช่วยเขาหาด้วย
- (038) 11b
 @G: 06b
 %ort: หมาเขย่าต้นไม้
 %ort: จนรังผึ้งตกลงมา
 %ort: ขณะที่เด็กชายกำลังดูโพรงไม้อยู่นั้น
- (039) 11d
 @G: 04
 %ort:: โทนี่ร้องตะโกนขณะที่หมาน้อยกำลังยื่นหัวลงมา
- (040) 11d
 @G: 08
 %ort: ผึ้งก็ไล่ตามหมาน้อย ส่วนโทนี่ก็ไปดูโพรงที่ต้นไม้
- (041) 11e
 @G: 03a
 %ort: [ครั้นรุ่งเช้า ทอมตื่นขึ้นมา ได้พบว่า
 %ort: กบ ไม้ได้อยู่ในขวดโหลแล้ว
 %ort: ทอมจึงตกใจและก็จึง หากบ]
 %ort: ทอมหาในถุงเท้า ก็ไม่มี
 %ort: ส่วนหมาของทอมก็หาในขวดโหล ก็ยังไม่มี

- (042) 11e
 @G: 06
 %ort: ทอมก็ได้ไปหาในโพรงใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ส่วนหมาของทอมกำลังเล่นรังผึ้งอยู่
- (043) 11e
 @G: 06b
 %ort: [ทอมได้เอาหน้าโผล่ลงไป]
 %ort: แต่กระรอกก็จุมุกทอม
 %ort: ทอมรู้สึกเจ็บ
 %ort: เพราะว่าทอมไปรบกวน กระรอกมันเลยกัด
 %ort: ส่วนหมาของทอมก็เล่นรังผึ้งอยู่เหมือนเคย
- (044) 11e
 @G: 08
 %ort: [ทอมก็หาไปเรื่อยๆ(เรื่อยๆ)จนพบนกฮูก]
 %ort: ทอมก็ตกจากต้นไม้ทันที ส่วนหมาของทอมก็หนีผึ้งอยู่
- (045) 11f
 @G: 02
 %ort: คินหนึ่งขณะที่เขากำลังนอนหลับอยู่
 %ort: เจ้ากบก็แอบหนีไป
- (046) 11f
 @G: 07
 %ort: เด็กคนนั้นก็หาตามต้นไม้ ก็ไม่เจอ
 %ort: ส่วนเจ้าหมาก็ไปเจอรังผึ้ง
- (047) 11i
 @G: 05
 %ort: แล้วที่นี้โจก็ได้เดินออกมาจากบ้าน
 %ort: แล้วหมาตัวนั้นก็เดินออกมาด้วย
- (048) 11i
 @G: 11
 %ort: เจ้ากวางตัวนั้นก็ผลักโจตกมาจากหน้าผาและหมาตัวนั้นด้วยก็ตกมา
- (049) 11i
 @G: 12
 %ort: โจก็มาตกที่น้ำแห่งหนึ่ง
 %ort: หมาก็ตกมาเหมือนกัน

- (050) 11j
 @G: 02a
 %ort: [พอตอนเช้า บ๊อบและตุ๊กก็ได้ออกมาดูเห็นกบหายไป จึงตกใจ]
 %ort: (ตุ๊กก็) ได้รับความอดเสื้อผ้าและก็แต่งตัว
 %ort: ส่วนเจ้าบ๊อบก็ได้อบเข้าไปในโกแก้ว
- (051) 11j
 @G: 06a
 %ort: [บ๊อบกับตุ๊กก็ ก็ได้เดินออกไปและก็ร้องว่า เจ้ากบอยู่ที่ไหน ช่วยออกมาหาฉัน(ชั้น)ที และได้บอก
 ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเจอ เจอเม่น เจอรังเม่น แล้วก็ ต้นไม้ที่มีผึ้งอยู่]
 %ort: บ๊อบได้เข้าไปดูรังเม่นว่า กบอยู่ที่ไหน
 %ort: ส่วนเจ้าตุ๊กก็ได้อัปไปเอารังผึ้งเพื่อจะเอาน้ำหวานมากิน
- (052) 11j
 @G: 07
 %ort: แล้วก็ตุ๊กก็ทำสำเร็จ
 %ort: รังผึ้งจึงตกลงมา
 %ort: คือทำให้ผึ้งนั้นต้องออกจากรังเพื่อมาตอมตุ๊กก็
 %ort: ส่วนบ๊อบก็ได้ปีนต้นไม้ เพื่อเข้าไปดูช่องโหว่ของต้นไม้
- (053) 11j
 @G: 08
 %ort: บ๊อบก็ได้ปีนต้นไม้เพื่อเข้าไปดู ช่องของ มีช่องโหว่ของต้นไม้
 %ort: เพื่อจะดูว่ากบอยู่ที่ไหน
 %ort: ขณะเดียวกัน ตุ๊กก็ก็ได้วิ่งหนีผึ้งทำให้บ๊อบนั้นตกจากต้นไม้
- (054) 11j
 @G: 09b
 %ort: บ๊อบจึงขึ้นไปปีนก่อนหิน
 %ort: และขณะนั้น เจ้ากวางได้ขึ้นมาพอดี ทำให้เขาของกวางนั้นเกี่ยวบ๊อบ
- 9 ปี**
- (055) 09b
 @G: 06a
 %ort: (เด็กชาย)จึงตะโกนลงไปในรู ว่าเจ้ากบอยู่ที่ไหน
 %ort: ขณะนั้นหมาของเขากำลังเล่นอยู่กับต้นไม้ซึ่งมีรังผึ้ง
- (056) 09b
 @G: 06b
 %ort: เด็กชายตะโกนร้อง
 %ort: ขณะนั้นหมาของเขาเขย่าต้นไม้อย่างแรงมาก

- (057) 09b
 @G: 08
 %ort: นกฮูกได้โผล่ออกมาทำให้เด็กชายตกจากต้นไม้
 %ort: ในขณะที่เดียวกันนั้น ผีตัวใหญ่ผู้หนึ่งกำลังไล่ตามเจ้าหมา
- (058) 09b
 @G: 10b
 %ort: [เจ้ากวางโมโหมาก]
 %ort: (กวาง)มันจึงวิ่งไปในขณะที่ตัวของเด็กชายยังอยู่บนหัวกวาง
- (059) 09c
 @G: 07
 %ort: แล้วหมาก็ได้ไปเขย่าต้นไม้ต้นหนึ่งที่มีรังผึ้งอยู่
 %ort: ส่วนเด็กชายคนนั้นได้ไปหาที่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ไปหาที่โพรงนกฮูก
- (060) 09d
 @G: 09b
 %ort: จอห์นก็เริ่มไปที่ก้อนหิน
 %ort: ส่วนนกฮูกนั้นก็ไปเกาะที่ต้นไม้
- (061) 09d
 @G: 10b
 %ort: (กวาง)เลยวิ่งไปสุดหน้าผา
 %ort: ส่วนเด็บบั้นนั้นก็เห่าไล่
- (062) 09e
 @G: 03a
 %ort: [หลังจากนั้นพอรุ่งเช้า ตื่นมา เด็กชายก็ตกใจอย่างมากที่เห็นขวดแก้วว่างเปล่า]
 %ort: เด็กชายจึงเปลี่ยนชุด
 %ort: ส่วนหมานั้นก็เอาถ้วยดื่มน้ำเข้าไปในขวดแก้ว
- (063) 09e
 @G: 10b
 %ort: (กวาง)จึงวิ่งไปที่หน้าผาพร้อมกับเด็กชายที่อยู่บนหัวกวาง
- (064) 09f
 @G: 02a
 %ort: คืบหนึ่งขณะที่ล็อกก็และสุนัขของเขาหลับ
 %ort: กบน้อยได้หลบหนีจากขวดแก้วที่ล็อกก็ซังเอาไว้

- (065) 09f
 @G: 06a
 %ort: (ลือกก็)ตะโกนเรียกกบน้อย
 %ort: ส่วนสุนัขของเขาได้ไปเล่นรังผึ้งที่ต้นไม้
- (066) 09g
 @G: 03a
 %ort: เด็กน้อยดูในร่องเท้า
 %ort: ส่วนเจ้าหมาก็ช่วยเด็กน้อยดู
- (067) 09h
 @G: 05
 %ort: เด็กผู้ชายก็รีบวิ่งไปหากบที่ในป่า
 %ort: ผึ้งกำลังบินกลับมา
- (068) 09h
 @G: 08
 %ort: [แล้วก็ เด็กผู้ชายก็ เอ นั่นอะไรนะ ก็ ขึ้นไปบนหิน ก็ไปพบเขาไปพบกิ้งไม้ต้นหนึ่ง ก็ร้องเรียก
 กบว่า กบอยู่ไหน กบอยู่ไหน เด็กผู้ชายก็ เด็กผู้ชาย กวางก็ตกใจ กวางก็ เอาหัวขึ้นมา กวางก็
 รีบวิ่งไปที่หน้าผา]
 %ort: แล้ว(กวาง)ก็ทำเด็กผู้ชายตก
 %ort: หมาก็ตกไปด้วย
- (069) 09i
 @G: 06a
 %ort: เขาพูดสิ่งใดบางอย่างลงไป
 %ort: ส่วนเจ้าเฟรนด์ฟรายก็เล่นกับรังผึ้ง
- (070) 09i
 @G: 07
 %ort: เจ้าเฟรนด์ฟรายรู้สึกแปลกใจมากที่ผึ้งออกมาจากรังผึ้ง
 %ort: ส่วนทอมก็ปีนขึ้นไปบนต้นไม้ต้นใหญ่ต้นหนึ่ง
- 6 ปี**
- (071) 6a
 @G: 11
 %ort: [แล้วกวางก็มาตรงภูเขา] เด็กก็ตกลงไป สุนัขก็ตกด้วย
- (072) 06a
 @G: 11
 %ort: เด็กก็ตกลงไปในน้ำสุนัขก็ตกด้วย

(073) 06b
@G: 03
%ort: แล้วพอเด็กตื่น
%ort: แล้วสุนัขก็ตื่นมาด้วย

(074) 06b
@G: 10b
%ort: เขาไปเจอกวาง
%ort: กวางกำลังวิ่งไล่หมาเขา

(075) 06d
@G: 01
%ort: และเด็กก็มานั่งดู
%ort: หมาก็มาด้วย

(076) 06f
@G: 02
%ort: หมาชี้ขึ้นมาบนเด็ก
%ort: เด็กนอนอยู่

(077) 06g
@G: 11
%ort: เด็กก็ตกลงไป
%ort: สุนัขก็ลงไปด้วย

(078) 06i
@G: 02a
%ort: และเด็กชายก็นอนหลับไป
%ort: หมาก็นอนด้วย

(079) 06i
@G: 09b
%ort: และเขาก็แอบตรงหิน
%ort: และหมาด้วย

4 ปี

- (080) 04b
 @G: 08
 %ort: เด็กก็วิ่งไปรอบๆ ก่อนหิน
 %ort: มีนกชุกกลอยไปด้วย
- (081) 04c
 @G: 02a
 %ort: เตี้ยวกบก็เออาซาเข้าก่อน
 %ort: เด็กนอนอยู่
- (082) 04e
 @G: 03a
 %ort: หมากำลังเข้าไปในนี้
 %ort: คนก็ดูนก
- (083) 04f
 @G: 01
 %ort: แล้วหมากำลังแอบดูกบอยู่
 %ort: แล้วคนก็นั่งเฝ้าหมา
- (085) 04f
 @G: 08
 %ort: เด็กก็เลยนอนอยู่ นกชุกออกมา
- (086) 04f
 @G: 11
 %ort: กวางก็เลยเอากวางอีกตัวตกลงมา
 %ort: คนก็เลยตกลงมาด้วย
- (087) 04g
 @G: 10
 %ort: [แล้วกวางก็ปล่อยเด็กต่อไป]
 %ort: กวางกำลังปล่อยเด็กต่อไป
 %ort: หมาก็เลยวิ่งหนี
- (088) 04i
 @G: 07
 %ort: หมากำลังปีนต้นไม้ไปหาน้ำผึ้ง
 %ort: และเด็กก็เรียกกบ

- (089) 04i
@G: 07
%ort: และนั่นเอง น้ำผึ้งก็หล่นตุ้ม
%ort: เด็กกำลังหาน้ำผึ้งอยู่
- (090) 04i
@G: 10b
%ort: กวางคาบเด็กอยู่ในหลัง
%ort: แล้วลูกของนกฮูกก็นอนดูอยู่
- (092) 04j
@G: 14b
%ort: มีเด็กเห็นอยู่
%ort: และหมาเห็นด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกับแบบไม่สมบูรณ์
ของผู้เล่าเรื่องทั้ง 5 กลุ่มอายุ

ผู้ใหญ่

- (015) 20f
 @G: 02a
 %ort: ทอมมีก็เข้านอนพร้อมด้วยหมาของตัว
 %ort: แต่ขณะทันใดนั้นอยู่ดีๆ เจ้าฟร็อกก็เกิดนึกสนุกขึ้นมาปีนออกมาจากขวดโหลเล่น

11 ปี

ไม่ปรากฏข้อมูลการเล่าเหตุการณ์เกิดพร้อมกันแบบไม่สมบูรณ์

9 ปี

- (093) 09j
 @G: 02
 %ort: เมื่อตอนเด็ก เขานอนอยู่บนเตียงพร้อมกับหมาของเขา
 %ort: กบได้ออกมาจากขวดโหล

6 ปี

- (094) 06f
 @G: 02
 %ort: เด็กนอนหลับ
 %ort: กบขึ้นมา
- (095) 06h
 @G: 02
 %ort: เด็กนอน
 %ort: หมาขึ้นไปบนเตียง

- (096) 06h
 @G: 10
 %ort: กวางเดิน
 %ort: หมาวิ่งหนี

4 ปี

(097) 04b

@G: 02

%ort: เด็กนอน

%ort: กบกระโดด

(091) 04i

@G: 10a

%ort: และกว้างก็นอนหลับอยู่

%ort: เด็กกำลังเล่น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ข้าพเจ้านางสาวสรินยา ชมภูบุตร เกิดวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2525 จังหวัดอุดรราชธานี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยศิลปากร คณะโบราณคดี วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทประวัติศาสตร์ เมื่อปี พ.ศ. 2547

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย